C:\Users\Plazma\Desktop\A\Arnaud_G_J-01-Ledova_spolecnost-F-Station.PDB

PDB Name: Arnaud_G_J-01-F-Station
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXt
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 20.4.2004
Modification Date: 20.4.2004
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

G.J.Arnaud
01. Ledová společnost - F-STATION

G.-J.ARNAUD

má na svém kontě téměř čtyři stovky detektivních, špionážních, dobrodružných a fantastických románů.
Pokud jde o sci-fi, proslavil se nejen ve Francii, ale díky četným překladatelům i v zahraničí dnes již šedesátiosmidílnou ságou LEDOVÁ SPOLEČNOST. Za tento postkatastrofický román z Nové doby ledové mu byla v roce 1988 udělena literární cena Apollo.
Nové díly ve FLEUVE NOIR stále vycházejí a NAJÁDA se bude snažit, aby příznivci „LEDOVKY" u nás o nic nepřišli.
Nashledanou každý druhý měsíc, přátelé!

F-Station

Lien Rag čekal asi hodinu, než ho poručík Bezpečnosti přijal. Z místnosti, v které se nacházel, bylo vidět na celé Grand Star Station. Byl to jeden z hlavních strategických bodů a byl z něho dokonalý přehled, stejně jako ze všech ostatních dispečinků. Všude kolem byly koleje, sbíhaly se až k obzoru, který ve vzdálenosti několika kilometrů tvořila křivka kopule. Mimoděk zvedl oči a poprvé spatřil na vzdálenost kratší než sto metrů Ledové Muže, Zrzavé Lidi. Bydleli neustále na kopuli a udržovali ji v čistotě. Dostávali za to stravu a pár drobností. Chodili nazí nebo polonazí a snášeli bez problémů strašlivě nízké teploty. Lien rozpoznal čtyři muže. Nosili sice kolem pasu nějaký cár látky, ale jejich dlouhé přirození, houpající se mezi nohama, bylo přesto vidět. Jakási manželka guvernéra nebo ředitele Společnosti se jednou velice rozčílila, že se musí dívat na nahotu těch mužů, kdykoliv zvedne oči ke kopuli. Bezpečnostní služba se je proto snažila obléct do šatů, ale Zrzaví Lidé na takový nátlak nikdy nepřistoupili.
V čekárně seděl tlustý muž se zarudlou kůží, podíval se taky nahoru a pokrčil rameny :
„Co je to za život, běhat pořád nahatý při minus padesáti a nedělat nic jiného než odklízet sníh. Stačilo by, kdyby se kopule vytápěly a nepotřebovali bychom je."
„To by Společnost přišlo dráž, vysvětlil Lien."
„Přišel jste si pro červenou krabičku?"
„Ne,"odpověděl Lien podrážděně.
„Ta moje mi tuhle vybouchla a oni mě obvinili, že jsem to udělal schválně... Já obchoduju s masem a jsem pořád na kolejích, ale moje žena bydlí v Lake Station."
Lake Station je malé městečko na severu u jezírka s teplou vodou, která vyvěrá přirozeně z ledovce. Říkalo se, že původcem tohoto jevu je nukleární reaktor, ale protože se tam naměřilo jen velmi málo radioaktivity, Lien tomu moc nevěřil.
„Je to tam dobrý. Žije se tam docela příjemně... Ale já jsem tam tak den nebo dva v týdnu. A kolikrát ani to ne. Moje žena za mnou někdy jezdí. Má malý lokocar. Jo, dá se tam docela slušně žít."
„Ten musí asi vydělávat dost peněz," pomyslel si Lien, který se nikdy nezmohl na to, aby si něco našetřil.
„Omluvte mě," řekl.
Jeho jméno se právě rozsvítilo na černých dveřích poručíka Bezpečnosti. Byl to malý, kulatý Asiat, trochu shrbený. Nosil staromódní brýle, ale Lien tušil, že je to jen z pouhého rozmaru. Krátkozrakého člověka by do služeb Bezpečnosti nikdy nepřijali.
„Jste Lien Rag, glaciolog? Předložil jste nám žádost o přidělení parní lokomotivy. Rád bych od vás slyšel určité podrobnosti, abych se k vaší žádosti mohl vyjádřit."
„Ano, samozřejmě," řekl Lien obezřetně, „poručíku Skolle..."
Přečetl si jeho jméno na černé uniformě s červeným lemováním.
„... Potřebuju ji k práci na starých nepoužívaných kolejích, které už nejsou pod proudem."
„Máte přece k dispozici baterie."
„Jistě, ale můj akční radius je tím omezen, zatímco parní lokomotiva by mi umožnila dostat se i do vzdálených míst."
Poručík Skoll si sundal brýle a začal je čistit kapesníkem. Asi to viděl v nějakém starém filmu a dělalo mu dobře, když

mohl to gesto opakovat.

„A o jaké tratě se jedná?“

„Všechny jsou registrované, poručíku. Používám pouze oficiální dokumenty, které jsem získal v archívu Bezpečnosti.“

„Samozřejmě, samozřejmě. Neslyšel jste někdy o Šikmé Trati?“

Lien nezaváhal :

„Slyšel, ale nikdy jsem na ni nenarazil.“

„Vy pracujete v sektoru 3, v Provincii 17?“

„Přesně tak.“

„Pro parní lokomotivu nebudete mít dost paliva.“

„Tu a tam jsou pod ledovcem lesy, samostatní dřevorubci tam těží dřevo. A pak, můžeme si vzít palivo s sebou.“

Byla tu ale jiná překážka. Určitě to neprojde nahoře. Glacilog neměl na parní lokomotivu právo. Tu mohli dostat jen lidé, kteří zaujímali vysoké postavení ve Společnosti nebo bezpečnostní služba a údržba.

Poručík Skoll si udělal několik poznámek na okraj žádosti a zvedl hlavu :

„Dobrá... Předám to dál...“

„Mohu doufat?“

„Do osmi dnů dostanete odpověď.“

„Ale já odjíždím zítra na expedici... Na měsíc.“

„Nic jiného pro vás nemůžu udělat.“

V čekárně se na něho tázavě podíval obchodník s masem, Lien mu neodpověděl. Jestliže ten člověk znehodnotil červenou krabičku ze své mašiny, riskoval tím nejméně rok v pracovním lágru v jednom železničním městečku v severní zóně, na hranicích území, které ovládala Společnost. Dál už byla jen fronta, tam se odehrávala nepřetržitá válka proti Společnosti Grand Nord. Lien sloužil dva roky v pancéřovém vlaku v bojové linii. Jednou narazili na minu, dostal zásah do pravé nohy a musel být zproštěn vojenské služby.

V hospodě blízko Bezpečnosti se sešel se svým zástupcem Farellem a na jeho tázavý pohled zavrtěl hlavou.

„Odpověď do osmi dnů, ale myslím, že je to ztracený.“

„Škoda. Dáš si pivo? Teplý?“

„Ne, vodku.“

Farell vyprávěl nadšeně o kabaretním vlaku, který se cestou na jih zastavil v Grand Star Station.

„Jsou tam holky... Chtěl bych tam dnes večer zajít. Je to senzace, přes deset kolejí. Chápeš?“

„Vypadá to, že se stěhuje celé město, F-Station. Slyšel jsem dnes ráno, že se to povídá mezi lidma. Sto tisíc obyvatel. Tři nebo čtyři stovky tratí na hlavní trase na Grand Nord.“

„Celé město? Najednou? Ale proč?“

Lien do sebe hodil vodku a povzdechl si.

„Vzpoura. Společnost jim začala brát proud, ale oni stejně nepřestali.“

„Jak to dělali, bez proudu v takové zimě?“

„To se neví. Museli spálit všechno, co se dalo. Aby se to nějak vyřešilo, rozhodla Společnost, že je přestěhuje. Zítra bude trasa na Grand Nord až do večera zablokovaná. Ale tudy nepojedou.“

Vyšli ven, Lien zvedl oči ke kopuli, zahlédl Zrzavé Lidi, kteří lopatami zdolávali hromady sněhu.

„Ty se o ně teď nějak zajímáš,“ řekl Farell. „To není poprvé, co jsi zvedl hlavu ke skleněné stěně...“

„Zatím se nikdo nepokusil zjistit, jak je to možné, že tak dobře snášejí zimu. Za těch dvě stě padesát let nové doby ledové se tím zabývalo jen několik bezvýznamných studií.“

„Odmítají přece jakýkoliv kontakt s lidmi a při sebemenším náznaku zmizí. Utečou tam, kam se nikdo s mašinou nedostane. Hele, pojď se podívat na vlak guvernéra Provincie 17... Přes patnáct kolejí. Hotovej palác... A ženy v kožichách, služebnictvo... Stejně se nedostaneme moc blízko, jsou tam stráže.“

Když se blížili k paláci, Lien zahlédl uprostřed davu mladou blondýnku, zahalenou do bílého kožichu. Tvářila se dost povzneseně. Doprovázely jí dvě dívky, oblečené jednodušeji a nesly za ní plno balíčků.

„To je dcera guvernéra. Byla asi na nákupech. Říká se, že chodí pod kožichem nahá.“

Lien vybuchl smíchy :

„Ty taky všemu věříš!...“

„To je pravda... Říkal mi to šéf jejich soupravy.“

Zvláštní odvážný a zároveň lehký parfém se nesl za dívkou a Lien pocítil náhlou melancholii, která ho jen tak neopustila.

Farell byl nadšen dvěma obrovskými mašinami, které se občas zahalily do oblaku páry. Ocelová monstra byla připojená k vlaku guvernéra 17. Provincie. Přepychový mobilní hotel zabíral patnáct kolejí a vypadal jako palác. Uvnitř se lidé jistě mohli pohybovat jako kdysi ve starých stavbách. Lien si představoval, že jsou tam dvory, chodby, fontány, všechna ta poněkud směšná dekorace, na kterou si potrpěli mocní této Společnosti. Vzpomněl si na jednoho generála, který si nechal postavit pojízdný benátský palác. Zabíral nejméně dvacet kolejí, takže kolikrát musel být odložen i příchod posil na frontu, když se zrovna přesunoval generálův konvoj.

„Viděl jsi ty dvě lokomotivy?“ řekl jeho zástupce. „Ani šest mužů, kdyby se postavili jeden na druhého, by nedosáhlo ke komínu. Musí tam být tuny vody a uhlí. Žádný dříví, nemysli si. A jsem přesvědčený, že při normálních podmínkách může jet i na elektriku.“

Lien si pomyslel, že guvernérův palác má určitě nejméně čtyři patra a alespoň třicet místností. Určitě je zapotřebí obrovského množství energie, aby se takováhle masa přemístila po kolejích. Někdy se stávalo, že to vyhodilo

podzemní elektrické stanice, když se zrovna někomu z potentátů Společnosti zachtělo přesunout se z jednoho konce území na druhý.

Farell do Liena šťouchnul. V okně prvního patra stála nehybná ženská postava.

„To je ta blondýna, co jsme viděli před chvílí. Myslíš, že jsme na ni udělali dojem?“

„Musím si jít udělat pořádek ve svých poznámkách,“ řekl Lien. „Půjdeš se mnou?“

„Ne, půjdu si spíš koupit něco k jídlu na večer... Někdy je taky třeba myslet na jídlo.“

Lien si vypůjčil jednu z drezín, které projížděly obrovským železničním uzlem. Jejich souprava stála až na konci trati na druhé straně nádraží a jít tam pěšky by zabralo celý den. Sem tam zahlédl obrovské soupravy, obrněné vozy nebo mobilní pevnosti, které čekaly, až se jim uvolní trať směrem k severní frontě. Proslýchalo se, že už několik týdnů trvají krvavé boje o strategicky důležité území, kde se křížilo asi deset hlavních tratí.

Jejich souprava se skládala ze tří vagónů. První byl trakční vůz, který jim sloužil zároveň i jako obytný vagón, v druhém měli různé měřicí přístroje a pomůcky, uprostřed stála vrtná souprava k odebírání vzorků ledu z velké hloubky. Ve třetím voze byly kanceláře, archiv a kabiny doprovodného týmu. Ten se k nim měl připojit až zítra. Další dva by na ně měli čekat někde v malé stanici na trase. Ale je tady ten problém s městem F-Station, které Společnost posílá do exilu na sever a které zablokovalo provoz na hlavní trase. Museli se přemísťovat jen velmi pomalu, tak deset až dvanáct kilometrů za hodinu. Lien se snažil představit si ty vystrašené lidi, hermeticky uzavřené ve svých obytných buňkách, kteří nemohou vyjít ven, pokud nechtějí riskovat smrt umrznutím.

Ještě než se Lien odebral do své kanceláře, zvedl oči ke skleněné stěně, která byla v tomto místě dost nízko. O kus dál sahala kopule až k ledovci a tam téměř nepřetržitě sněžilo. Zrovna na rozhraní kopule měli Zrzaví Lidé svůj tábor. Bylo vidět kouř nad jakýmsi ohněm. Zrzavci používali oheň jen k úpravě jídla. Lien se rozhodl, že jestli se zítra jejich odjezd zpozdí, zajde si až k hranici kopule, aby se na ně podíval zblízka. Byl by je měl docela rád ve svém týmu. Možná, že by jejich přítomnost přispěla důležitým objevům. Ale bylo prakticky nemožné, aby s nimi jednotlivec navázal kontakt, jednali pouze se Společností a ta by jistě nepřipustila, aby se podíleli na vědecké práci.

Místo, aby se zabýval poznámkami, jak měl v úmyslu, pustil se Lien do studování mapy území, na němž mají pracovat. Nacházelo se na severovýchodě bývalého Polska, v úrovni města, které se dříve jmenovalo Bialystok a dnes bylo zavaleno milióny tun ledu v síle asi jednoho kilometru.

Společnost měla v této krajině problémy, vrstva ledu tu narůstala rychleji než jinde a to si vyžadovalo obrovské množství práce na údržbě tratí. Museli tam už dokonce vybudovat i tunely v ledu, což se inženýrům ze Společnosti vůbec nelíbilo. Bylo potřeba zjistit, proč zrovna tady led narůstá rychleji než jinde. Polské město leželo kilometr hluboko, zatímco obvykle byla vrstva ledovce tak dvě stě až pět set metrů silná. Ale byla i místa, kde nedosahovala ani padesáti metrů. Tam bylo snadné dostat se až k povrchu planety a narazit na staré rozvodné sítě. Jindy se zase narazilo na podzemní les v bývalém Německu, už byl téměř celý vybraný.

Když zazvonil telefon, Lien si pomyslel, že je to určitě Farell, který se ho chce zeptat, co má udělat k večeři.

„Tady sekretariát guvernéra Sadona. Jeho Excelence pořádá dnes večer recepci a byla by velmi potěšena, kdybyste se mohl jakožto glaciolog Společnosti, působící v jeho Provinci i, zúčastnit. V devět hodin, oblečení číslo jedna.“

„Velice mě těší, ale...“

Už zavěsili, když chtěl vysvětlit, že má oblek číslo jedna v čistírně. Naštvaně bouchl pěstí do stolu a zamyslel se. Bude si muset svoji zelenočernou uniformu z čistírny vyzvednout. Je nemyslitelné, aby na večírek přišel v něčem jiném.

Když vycházel, Farell právě vystupoval ze soukromé drezíny a v rukou držel nákupy.

„Hej! Počkejte,“ vykřikl Lien na řidiče... „Hned se vrátím, všechno ti pak vysvětlím.“

Měl dost starostí, aby stihnul vyzvednout uniformu z čistírny a najít pak drezínu, aby se ještě mohl vrátit a převléknout se. V tuto hodinu přijíždělo do města několik rychlíků naráz a cestující se hádali o volné vozy, které je rozvážely po GSS. Už si chtěl vypůjčit tramvaj Velké Okružní, s níž by se domů dostal nejdřív za hodinu, ale nakonec zahlédl prázdnou drezínu a skočil do ní.

„Za tím pozváním ke guvernérovi Sadonovi je určitě ta dívka. Viděla tě předtím v davu a nechala tě pozvat,“ domníval se přítel.

„Co to meleš?“

„No jasné. Dívala se na tebe. Čtvrt sekundy pohledu jejích zelených očí stačilo. Pak tě ještě pozorovala za oknem svého pokoje.“

Lien si musel vyžehlit uniformu a vůbec ji dát do pořádku, protože v čistírně na ní ani nesáhli. Úplně na ni zapomněl, protože ji dlouho nepotřeboval.

„Doufám, že jsem neztloustnul.“

„Já ti moji půjčit nemůžu, jsi větší než já.“

„Zkus mi, prosím té, zařídit drezínu na půl devátou. Zavolej tam.“

„Jasně. Udělám, co budu moct.“

Zatímco čekali na vůz, dali si skleničku alkoholu. Farell se potměšile usmíval, jeho přítele to znervózňovalo.

„Nechceš toho nechat?“

„Jsi nervózní, co? Setkáš se s tou blonďatou kráskou... Jestlipak bude pod plesovými šaty nahá?“

„To není ples, ale recepce.“

„Na tom nesejde.“

U vchodu do guvernérova paláce mu dali vizitku se jménem, kterou si měl připnout na uniformu. Lokaj ho odvedl k dlouhé řadě lidí, kteří čekali, že budou představeni guvernérovi. Lien se rozhlížel kolem sebe, až blondýnu se zelenýma očima uviděl. Měla na sobě zelené šaty, které sice zakrývaly kotníky, ale zato odhalovaly poprsí a záda. Usmívala se uštěpačně, zdálo se, že míří k Lienovi, ale v posledním okamžiku se otočila. Šaty jí odkrývaly perleťově bílá záda

hluboko až k hýždím. Cítil, že rudne a zaplavila ho prudká touha. Zároveň ho zasáhla vůně parfému, velmi ostrého, ale zároveň jemného.

„Á! Glaciolog druhé třídy Rag," zamumlal guvernér do svých hustých šedých knírů." Těší mě, že vás poznávám. Potřebuju, aby se ta záležitost s narůstajícím ledem vyřešila co nejrychleji a spoléhám na vás. Když se vám to podaří, čeká vás první třída."

„Problém je dost složitý a..."

Ale to už Liena postrčili dál, nebyla to ta správná chvíle k vysvětlování profesních záležitostí. Najednou byl volný. stál rozpačitě sám uprostřed sálu. Šel k baru, vzal si sklenku alkoholu, který se destiloval z ovoce vypěstovaného pod kopulí.

„To jste vy, ten glaciolog?" uslyšel za sebou lehce ironický hlas.

Stála za ním a on se zmohl jen na úsměv. Vzala ho za ruku, přivedla k pultu, nandala mu na talíř různé pochoutky a odvedla ho k nízké pohovce v jakémsi atriu, v jehož středu tryskala světelná fontána. Dopadající kapky svítily v duhových barvách. Vzpomněl si, že dnes odpoledne měl vlastně jakousi předtuchu, když si představoval, jak asi vypadá interiér tohoto paláce na kolejích.

„To já jsem vás nechala pozvat," řekla. „Můj otec na glaciologii kašle."

„Tomu moc nevěřím," řekl Lien velmi klidně. „Momentálně je situace v sektoru Bia největším problémem Provincie 17."

Pokrčila rameny :

„Ale vy jste nebyl na seznamu pozvaných."

„To se mi nezdá."

„Jezte tedy."

Neznal ani název toho, co měl na talíři a nepochyboval, že se jedná o vzácné a drahé pokrmy. Kaviár určitě pocházel z chovu jeseterů v umělých jezerech. Poprvé v životě ochutnal filátka ze sobích jazyků a báječnou paštiku překvapivé chuti.

„Viděla jsem vás dnes odpoledne venku a dostala jsem chuť se s vámi setkat."

Lien potřásl hlavou :

„To vám nevěřím."

Dívka poklepávala nohama a on si uvědomil, že nemá boty. Naklonil se, aby se mohl lépe podívat na ty krásné nožky a myslel při tom na Zrzavé Lidi, kteří se pohybovali bosí po zasněžených kopulích.

„Vy mně nevěříte?"

„Ne, já vám nevěřím."

„Neřekli vám, že když potkám muže, který se mi líbí, zajímá mě jenom, jestli se s ním můžu vyspat?"

„Ne, nic takového mi nikdo neřekl."

„Váš přítel vypadal, že mě zná."

Lien se snažil být příjemný :

„Ten zná všechny hezké dívky na světě."

„A co vy? Nebo vás snad led navždy zmrazil?"

„Ne, ne tak docela. Ale abych řekl pravdu, necítím se tu příliš dobře... Podívejte, támhle je můj šéf, slavný profesor Elam a nerad bych se s ním dneska setkal."

„Rozumím. Nezůstaneme tu," řekla. „Pojďte se mnou."

Vzala ho za ruku a tak zjistil, že obrovský palác mu ještě neodhalil všechna svá překvapení. Jeli vypolstrovaným výtahem, až se octli v nějaké chodbě, pokryté měkkým kobercem. Pokoj guvernérovy dcery byl obrovský, uprostřed měla svůj vlastní bazén.

„Víte, jak se jmenuju? Floa Sadonová."

Postrčila ho ke křeslu a sama odstoupila doprostřed místnosti. Prudce rozevřela skrytý zip, šaty jí padly k nohám a ona se před ním objevila nahá. Lien ztuhnul, srdce se mu prudce rozbušilo.

Ze skříně, ukryté ve stěně, vyndala nějaké oblečení. Tlustou izotermickou kombinézu a kožich. Otočila se k němu.

„Tu máte, oblékněte si to."

„Ale kam chcete jít?"

„Později vám to vysvětlím, jestli budete chtít."

Pak se trochu perverzně usmála :

„Nebo se snad přede mnou stydíte převlékat?"

F-Station

Liena nepřekvapilo ani tak, že se octnul v lokocaru, který Floa sama řídila, jako ho spíš udivilo, že když projeli sítem elektronické kontroly, vydal se vůz po jedné z prioritních tratí.

„Vy máte hnědou krabičku '.'„

„Černou.“

Snažil se skrýt svůj údiv. Kolik je osob, kterým Společnost svěřila černou krabičku? Několik stovek? A to kdo ví jestli! Existují čtyři druhy krabiček, červená, žlutá, hnědá a černá. Slouží k dekódování signálů na trati a samy programují chod jak soukromých, tak i veřejných hromadných vozidel. Vlaky, které mají červenou krabičku, musí ustoupit všem ostatním. Jsou neustále blokovány na odstavných kolejích nebo odkloněny na vedlejší tratě, tím se jejich trasa podstatně prodlouží. Jsou neustále kontrolo vány bezpečnostní službou. Glaciologův vlak měl k dispozici žlutou krabičku, to už bylo o něco lepší. Mít černou krabičku a páru, to byl opravdový vrchol společenského úspěchu.

„Předpokládám, že tenhle lokocar patří guvernérovi,“ v jeho hlase byl slyšet respekt.

„Ne, je na mé jméno. Proč?“

Lien se zamračil :

„Nevěděl jsem, že jsem právě ve společnosti jedné z nejdůležitějších osob Společnosti.“

Floa se trochu podrážděně zasmála :

„Zdědila jsem po matce velký balík akcií Společnosti. To snad vysvětluje vše.“

Lien neodpověděl, díval se před sebe. Jediný reflektor osvětloval koleje. Jeli zcela vlevo podél obrovské ledové stěny, napravo se ve tmě leskly stovky a stovky různých kolejí. Neustále potkával i spoustu vlaků, ale jen málokterý je dokázal předjet. Na hlavní trase bylo asi deset prioritních tratí.

„Kam jedeme?“

„Navštívit přátele,“

Na řídicím panelu se rozsvítilo zelené kontrolní světlo, dívka vzala z krabice na rukavice kódovací kartu a vložila ji do otvoru v černé krabičce. Ostatní krabičky byly zapečetěné a Lien si vzpomněl na obchodníka s masem, kterého potkal dnes ráno na Bezpečnosti a který měl strach, že ho obviní, že záměrně poškodil svoji krabičku.

„Přejdu na páru,“ řekla Floa.

Sjela z hlavní tratě na vedlejší horší kolej. Pravidelné hučení lineárního motoru brzy nahradilo supění parního stroje.

„Není to zajímavé? Abychom se mohli volněji pohybovat, museli jsme se zase vrátit k páře. Železniční síť Společnosti je z větší části elektrifikovaná. A přesto privilegovaní jako já mají ještě navíc k dispozici autonomní energii a starou techniku. To je přece legrace! V minulosti byla elektřina ve srovnání s párou považována za znak pokroku. Brzy z téhle tratě sjedeme... Viděl jste ta světla?“

Byl to úchvatný obraz. Po jejich pravici byly téměř všechny koleje obsazeny množstvím souprav, dokonce i vojenskými a světelné girlandy se leskly ve tmě ledové noci.

„To je město F-Station.“ řekl Lien Rag chraplavým hlasem. „Posílají ho do exilu na sever.“

„Měli tam dost vážné nepokoje,“ řekla Floa. „Je to ale nádherná podívaná.“

„Pro ty lidi, kteří jedou do vyhnanství, to asi moc nádherné není,“ namítnul Lien. „F-Station má sto tisíc obyvatel.“

Znenadání se lokocar ponořil do hlubokého kaňonu, kde vedly jen dvě koleje. Floa ale jela stále stejnou rychlostí a Lien pocítil náhlou úzkost. Každou chvíli se před nimi mohl objevit ledový blok, o který by se snadno roztříštili. Ale lokocar má určitě velmi účinný ochranný systém.

„Nebojte se,“ řekla. „Tahle kolej je dobře udržovaná, i když se vám to nezdá. To horší přijde teprve později, až zůstane jen jediná kolej.“

„Jediná?“

„Vede jen k jednomu dolu, který se už padesát let nepoužívá a k několika samostatným farmám.“

Ještě štěstí, že už celý večer nesněží. Koleje jsou vidět téměř na sto metrů. Automatické výhybky je navedly na samostatnou kolej, která je odváží kamsi do ledové pouště. Lien byl z práce zvyklý na tyhle zapomenuté a poškozené

koleje, ale ještě nikdy se v takové situaci neoctnul sám ve společnosti trochu originální dívky. Vždycky byl s lidmi ze svého týmu a společnými silami byli schopni opravit koleje nebo i lokomotivu. Ale co s touhle bláznivou holkou, která se ještě k tomu řítí obrovskou rychlostí!

Projeli kolem chovné sobí farmy, kde svítilo několik světel. Kousek dál byl zemědělský podnik pod kopulí, umělé slunce tam svítilo ve dne v noci. Lienovi se zdálo, že zahlédl pole s obilím a zakrslou kukuřicí, ale za chvíli je rychle minuli. Chvění podvozku oznamovalo deformaci kolejí. Floa konečně snížila rychlost, zapálila si jeden ze svých zelených doutníků, které byly poslední dobou v módě. Lien odmítl.

„Za dvě minuty zastavíme na staré seřazovací koleji. Je tam dokonce malé nádražíčko ještě z bývalých časů, napůl zavalené ledem. Za padesát let tady v téhle díře led narostl jen o několik metrů."

„To je velice známý úkaz, i když se ho zatím moc nepodařilo vysvětlit," řekl Lien.

„Bydlí tam Zrzaví Lidé, ale nemusíme se bát."

„Nikdy jsem je zblízka neviděl," řekl Lien.

„Tyhle vynecháme. Ještě uvidíme jiné".

„Bude na nás na slepé koleji někdo čekat?"

„Ne. Nikdo."

Lokocar se konečně zastavil na kolejích pokrytých sněhem, který systém ohřevu podvozku rozpouštěl.

„Musíme jít kousek pěšky, jste připraven na takovou zkoušku?"

„Proto tedy ty izotermické kombinézy," zamumlal Lien nespokojeně.

Pečlivě si zavřel kapuci s krytem, vybavenou speciálním systémem, který filtroval a ohříval vzduch. Ale přesto všechno pocítil smrtelný chlad, když vystoupili z vozu a jeho holiny se zabořily téměř po kolena do čerstvého sněhu.

O kousek dál už byl podklad tvrdší, prošli kolem malého nádraží V barokním stylu, ze sněhu koukalo jen poslední patro. Před padesáti lety Společnost ještě neměla své území tak dokonale vybavené a tu a tam živořily osamělé skupinky lidí a k železnici se musely dostávat svými vlastními prostředky. Buď na parních saních, nejčastěji se však nechávali táhnout sobím nebo ti nejchudší psím spřežením. Ale tento druh dopravy se dnes už udržoval jen v oblastech opravdu nepřístupných, v místech bývalého Baltského pobřeží, kde žily na ledových krách komuny rybářů a používaly sáně tažené zvířaty.

I když měl Lien dobrou fyzickou kondici, zadýchal se mnohem rychleji než Floa, která vypadala, jako by místo chůze tančila, pořád byla o několik metrů vpředu. Konečně zahlédl světlo, vycházející z neurčitého seskupení budov.

„Je to v posledním patře starého domu, který musel mít nejméně osmdesát pater," řekla Floa. „Moji přátelé se pokusili sestoupit až do bývalého přízemí, ale už od desátého patra je led tvrdý jako skála."

„Vaši přátelé? Snad ne vyděděnci, lidé, kteří se sami postavili mimo Společnost?"

„Proč ne?"

Zřejmě luxusní vyděděnci, jakmile totiž prošli vstupní komorou, zaplavilo je nádherné teplo. Floa si okamžitě svlékla kombinézu a objevila se v krátké tunice, která jí sahala těsně pod zadek.

„Nemůžu se tady přece procházet jen ve slipech," řekl Lien.

„Proč ne. Všichni tu jsou jistě nazí."

Bylo to opravdu tak. Bylo tam asi dvacet chlapců a dívek, ale i několik starších lidí. Moc se mu nelíbil pohled na zralou starší ženu, které prsa visela až na břicho. Nikdo jim moc nevěnoval pozornost. Všichni poslouchali vzadu jakéhosi muže, z něhož Lien zahlédl jen rezavé vlasy. Zachvěl se strachy, natáhl se, aby lépe viděl. Nebylo nejmenších pochyb, byl to Zrzavý Muž. Mluvil monotónním hlasem.

„Ale vždyť on mluví jako my," zašeptal Lien.

Lidé se otáčeli a Floa se zamračila.

„Mlčte přece."

„Lov jeden den dobrý, druhý špatný... Včera, předevčírem, vlci, hodně vlků."

Muž zvedl ruku, aby naznačil množství vlčích kožichů, které se podařilo jeho skupině získat.

„Ale překupník pořád nespokojený..."

Náhle se zvedl a Lien uviděl, že je úplně nahý, pokrytý vlněnou srstí krásné ryšavé barvy. Držel v ruce kůži ze stříbrošedého vlka a ukazoval ji lidem kolem. Nechal ji kolovat.

„To je kůže ze psa," řekl Lien Rag.

„A přesto vypadá jako z vlka."

„Překupník jeden dolar," vysvětlil Zrzavý Muž.

„To má přece cenu aspoň deset dolarů," protestovala tmavovláska s lesknoucíma se očima. Seděla vedle něho a trochu se usmála, když se jeho dlouhé přirození zahoupalo mezi svalnatými stehny.

„Jak se podařilo ho sem dostat?" zašeptal Lien Floe do ucha.

„Trvalo to měsíc, než se to povedlo..."

Tlupy Zrzavých Lidí většinou před lidmi utíkaly. Lien si vzpomněl, jak se dali na útěk, když se k nim jednou se svým týmem přiblížili. Ještě nikdy je neviděl takhle zblízka.

„Tihle neodklízejí sníh z kopulí?"

„Tenhle ne, ani jeho kamarádi. Loví kožešinová zvířata pro obchodníky."

„To je snad nelegální."

„Víceméně."

Lien se rozhlédl kolem sebe, zjistil, že tohle místo muselo kdysi být docela komfortní obytná buňka. Byt, jak se dřív říkalo. V porovnání se stísněnými podmínkami těch, co žili na kolejích, se mu to tady zdálo velice prostorné. Podlaha byla pokryta měkkým tlustým kobercem a sem tam se ještě povalovaly různé kůže a kožešiny. Zrzavý Muž určitě

prodával své úlovky i těmhle vyděděncům. Byly tam i kožešiny, které Lien neznal. Jenom šelmy přežily nástup doby ledové. Některé druhy, jako třeba sněžní zajíci, prošly určitým vývojem, který z nich udělal masožravce. Jejich oblíbenou kořistí se staly krysy, které se silně rozmnožovaly, jako kdyby se jejich stravovací podmínky ani nezměnily. Snažily se prokousat ledem k obilným silům a ničily pozemky pod kopulí.

Zrzavý Muž přijal skleničku, kterou mu podala jedna dívka a naráz ji vypil. Skupina od něho vykoupila kožešiny a potom hned odešel z místnosti. Atmosféra se trochu uvolnila, Lien měl pocit, že všichni ti lidé, když mu naslouchali, jakoby tím provozovali jakýsi svatý obřad, něco jako mši. Když se zbavili jeho přítomnosti, ulevilo se jim. Představili Lienovi všechny přítomné a nakonec se dozvěděl, že skupina se dala dohromady už před několika lety z různých lidí z horních vrstev i ze spodiny.

„A co energie? Jak si obstaráváte energii?“ ptal se několikrát Lien, ale nedostal odpověď.

Dozvěděl se, že po celém území Společnosti existují tajné dodávky dřeva a uhlí. Velice dobře organizovaný černý obchod, který zásoboval dokonce i hlavní železniční tratě. Velmi ho to překvapilo.

„ Všechno je založeno na výměnném obchodě. Využíváme tuhle budovu jako opravdový důl. Například zužitkujeme vzácné kovy jako olovo a měď. Víte, že dřevěná deska ze starých dveří má cenu majetku? Starožitníci se ale zajímají i o průmyslové výrobky.“

Ale to už ho Floa vtáhla do vedlejší místnosti a ukázala mu zvláštní zasklený obraz.

„Řekl bych, že jsou to bývalé květiny.“

„Jsou to květiny,“ řekla, „ale ne bývalé.“

„Pěstování květin je přece zakázané. Kdyby se pěstovaly pod kopulí, spotřebovalo by to moc energie.“

„Tyhle nevyrostly pod kopulí. Aspoň myslím. Pocházejí prý z místa, kde už vůbec není led.“

Lien pokrčil rameny.

„Taky už jsem o tom slyšel. Taky jsem viděl stéblo trávy, která údajně vyrostla na břehu přírodního potůčku. To jsou fámy. Nesmí se jim moc věřit. Jsou šířeny záměrně, aby lidé měli o čem snít, ale může to být i nebezpečné. Doba ledová potrvá ještě nejméně dvě stě let, někteří specialisté myslí dokonce pět set let.“

Vzala ho za ruku a v chodbě se k němu náhle přitiskla a políbila na ústa. Začala se o něho třít, až se jejich břicha dotýkala, takže se jí podařilo vyvolat jeho erekci. Pak se od něho odtáhla a on se cítil směšně ve svých vyboulených slipech.

„A co Šikmá Trať, znáš ji?“

„To je dneska už podruhé, co se mě na to někdo ptá,“ odpověděl a myslel při tom na něco docela jiného.

„Kdo se tě na to ptal?“

„Poručík Skoll z Bezpečnosti.“

„Toho znám,“ řekla znepokojeně. „Je velmi nebezpečný. Ale co ty víš o Šikmé Trati?“

„Nic moc, myslím si, že je to taky nějaká báchorka. Trať, která by projížděla územím Společnosti a vedla do jakéhosi ráje, kde je snesitelná teplota mimo kopule a vlaky... Ne, tomu nevěřím.“

„A přesto ti, co říkali, že ji viděli, jsou pryč, záhadně zmizeli a mám pocit, že jsou teď v zemi, kde už není led.“

Vrátili se do místnosti, kde se pilo a jedlo. Pochopil, že Floa přivezla svým přátelům zásoby potravin, oni si pro ně došli k lokocaru, který dosud stál asi kilometr odsud.

Přiblížila se k němu tmavovlasá dívka a Lien si ihned všimnul, že její malá prsa vypadají vyzývavě. Špičaté bradavky trčely trochu legračně vzhůru.

„Vy patříte k Floině klice, že jo? To je škoda. Já jsem ze sousední komuny. Přijeli jsme na saních tažených psy. Vsadím se, že jste inženýr od tý špinavý Společnosti.“

„Ne, glaciolog.“

„To je stejně pitomý,“ řekla. „To se vám líbí, užívat si s jednou z nejbohatších dědiček Společnosti? Nechápu, že ji sem vůbec pouštějí. Hraje si tu na svobodnou a uvolněnou, ale pak se docela ráda vrátí svým lokocarem do tatíčkova paláce. Jednou jsem viděla tu parádu projíždět po hlavní trati. Je to blázinec na kolečkách! Vypadá to jako bývalá mešita.“

Vzala ho za ruku a táhla na druhou stranu místnosti.

„Vy se mi ale moc líbíte. Jmenuju se Ariel. Líbí se vám to?“

„Myslel jsem, že Ariel je mužské jméno.“

„A kdo vám řekl, že nejsem kluk? Co se asi skrývá pod mojí sukní?“

Zatím si nevšimnul, protože byl příliš fascinován jejími malými ňadry, že měla na sobě jakousi sukýnku z kožešiny. Vybuchla smíchy a zaryla ostré nehty do jeho ruky:

„Nebojte se, jsem opravdu holka. Ale co byste si o mně myslel, kdybych vám řekla, že jsem už spala se Zrzavcem?“

„Že je to vaše věc,“ odpověděl.

„Jsem vám odporná, že jo? Oni jsou opravdu líp stavěný, než vy ostatní, kteří žijete v ulitách. Zdá se, že mužská virilita od začátku doby ledové neustále klesá.“

„To je možné,“ řekl.

Vůbec neměl rád tento druh konverzace. Dívky, ať už stály mimo společnost nebo k ní patřily, byly velmi uvolněné ve vyjadřování. Lienovi se to zdálo stejně nechutné jako podobné žertíky mezi muži.

„Ale já si myslím, že vy nepatříte k té většině,“ pokračovala. „Před chvíli jste se vrátil s Floou a měl jste slipy pořádně vyboulený.“

„Omluvte mě,“ řekl, „na chvíli...“

„Ne, počkejte,“ vydechla. „Jestli chceš, můžeš jít se mnou do mý komuny... Nebo máš opravdu chuť se vrátit do GSS?

Nebo jsi snad zamilovaný do Floy? Ale ona je přece frigidní. Ty to nevíš '.',,

Konečně se mu podařilo zbavit se jí a šel si nalít skleničku ze sudu na polici. Bylo to dost silné ovocné víno, ale mělo příjemnou chuť.

„Tak co, měl jsi úspěch u Ariel?“ ozvalo se ironicky za jeho zády. „Jestli jí chceš, počkám na tebe... Nenechám tě tady uprostřed úplné samoty dvě stě kilometrů od GSS.“

„Dvě stě?“ řekl překvapeně. „Ale vždyť jsme jeli jen hodinu.“

„Jeli jsme dost rychle,“ řekla.

„Zůstaneme tu ještě dlouho?“

„Chceš se vrátit?“

Podívala se na malé hodinky inplantované do zápěstí, které byly poháněny nervovými impulsy.

„Máš pravdu, není nutné, abychom tu ještě zůstávali.“

„Proč jsme sem vlastně přijeli '.',,

Ale Floa neodpověděla. Odvezli je k lokocaru na saních, do kterých se všichni zapřáhli. Floa jim přinesla množství různého zboží. Byla toho pěkná hromada a Lien si pomyslel, že jeho tři měsíční platy by na to nestačily.

Když byli opět sami ve vlaku na zpáteční cestě, mohl se jí konečně znovu zeptat, k čemu byl tenhle výlet dobrý.

„Opakuješ se,“ řekla.

Lokocar se náhle prudce zastavil uprostřed ledové samoty. Liena zachvátila hrůza, když si pomyslel, že porucha by jo tu na téhle zapomenuté trati mohla zablokovat na celé hodiny. Než je najdou, jejich zdroj energie se určitě vyčerpá a oni tu zamrznou.

„Pojď,“ řekla.

„Ty jsi zastavila naschvál?“ oddechnul si.

Floa přešla do útulného salonu v zadní části lokocaru a začala se svlékat.

„ Chtěla jsem se přece s tebou vyspat,“ řekla mu sarkasticky. 'Stačí ti to jako vysvětlení?“

Nahá se položila na nízkou a širokou pohovku a natáhla k němu ruku. Zdálo se, že se jí moc líbí to, co s ní dělal, ale musel neustále myslet na to, co mu řekla Ariel. Možná že Floa jen hraje komedii vášnivé ženy, kterou těší laskání svého milence.

Návrat proběhl klidně. Když se dostali na hlavní trase na prioritní trať číslo 4, všiml si opět světel F-Station, které pomalu putovalo ke svému exilu. Rychlostí deset, dvanáct kilometrů za hodinu to musela být nekonečná cesta.

„Myslíš, že jsou opravdu nešťastní?“ zeptala se. „Někteří se určitě milují, aby zapomněli.“

„Musí být hodně vystrašení.“

„K čemu je to dobrý, bouřit se? Při našem dnešním životě je to nesmysl.“

„Tobě se o tom snadno mluví,“ řekl Lien. „Tobě probíhá tahle doba ledová v největším konfortu. Ale oni jsou připoutáni ke svému městu na kolejích. Nemají žádné soukromé vozy, ani ty nejobyčejnější na červenou krabičku, aby mohli občas vypadnout.“

„Nepřeháněj, existují přece expresy... Mohou odjet někam na cesty.“

„Aby se jeli podívat na nějaké jiné, stejně ošklivé F-Station?“

Pokrčila rameny :

„Zdá se mi, že jsi najednou začal proti všemu protestovat. To je vliv tý holky, Ariel?“

„Prosím tě, viděl jsem ji asi dvě minuty.“

„Víš o tom, že spí se Zrzavci, protože mají velký přirození?“

„Nechce se mi o tom mluvit.“

„Připadá ti to nechutné nebo tě to vzrušuje? Chtěl bys to zkusit se Zrzavou Ženou?“

„Prosím tě!“

„Některý jsou pěkný, i přesto, že mají jemný kožich. Mohlo by to být pěkný, ne?“

Poprvé v životě viděl něco tak neobvyklého. Několik válečných pancéřových vlaků i obrovská pevnost musely zůstat stát uvězněné na kolejích kvůli jejich lokocaru. Floa se srdečně zasmála jeho údivu.

„Vidíš, aspoň tu válku trochu pozdržíme,“ řekla. „Zachráním tím možná několika lidem život.“

„A jiné o něj možná připravíš.“

„Ty mě chceš neustále provokovat. Nejsi jednoduchý. Ale umíš dobře milovat.“

„Nejsem si tak jistý, že se ti to líbilo.“

Okamžitě zalitoval, že to vyslovil. Floa zbledla a nenávistně se na něho podívala :

„To ti řekla Ariel, že jsem frigidní?“

„A je to pravda?“

„Nemám, co bych ti na to řekla. Mysli si, co chceš.“

Předpokládal, že ho vysadí někde u guvernérova paláce, ale dovezla ho až k jejich vlaku.

„Děkuju,“ řekl. „Pošlu ti tu kombinézu. A můžeš mi pak vrátit uniformu?“

„Zítra,“ odvětila stroze.

Nechala ho vystoupit, aniž by se na něho podívala a ihned odjela. Lien nastoupil do prvního vagonu a šel ke své buňce. V té chvíli se otevřely dveře Farellovy buňky a vyšla vysoká tmavá dívka, celá nahá.

„Ó!“ řekla, „promiňte.“

S úsměvem proklouzla mezi ním a stěnou a odebrala se do koupelny. Všiml si, že měla pěkný zadek, ale proč byl celý polepený stříbrnými flitry? Pokoušel se snad jeho přítel o nějaké umělecké dílo?

Počkal, až vyjde, aby jí mohl vystřídat.

„Co to je?“ zeptal se a ukázal při tom prstem na stříbrné flitry.

„Jsem tanečnice v kabaretu Miki," řekla. „A vy jste Lien Rag? Go o vás mluvil."

Podala mu ruku a on se začal smát, najednou mu přišlo, že je to směšná situace. Jsou tři hodiny ráno a on si právě potřásá rukou s nahou tanečnicí ve svém vlastním vagonu.

3

F-Station

V osm hodin už byli téměř všichni z glacilogického týmu na svých místech, ale zatím ještě nepřišlo povolení k odjezdu. Lien se probudil s těžkou hlavou, myšlenkami byl stále ještě u událostí minulé noci. Marně přemýšlel o tom, jaká je vlastně ve skutečnosti Floa Sadonová, dcera guvernéra. Přišel za ním Farell, nevyspalý, s kruhy pod očima a těžkým jazykem.

„Mimochodem, v noci jsem potkal tu tanečnici. Procházela se nahá po vagoně."

„Yeuze? Báječná holka... Ještě spí, jdu jí zrovna pro snídani. Myslíš, že budeme moci odjet?"

„F-Station určitě ucpe koleje severní dráhy na stovky kilometrů. Nejpozději za dvě hodiny je dostihneme a pak budeme muset čekat."

„Víš, co se říká? Že F-Station není nic jiného než koncentrační tábor, který přesunují blíž k frontě,aby zapůsobili na vojáky. Jinak by se jim vojáci v pevnostech a v pancéřových vlacích bouřili."

„Koncentrační tábor...," opakoval Lien a mnul si čelo.

O chvíli později-zazvonil telefon. Lien Rag se má okamžitě dostavit k poručíku Skollovi. Ihned si pomyslel, že je to kvůli jeho nočnímu výletu.

„Vypadá to, že budu mít potíže," řekl Farellovi. „V noci jsem se setkal s vyděděnci a taky s jedním Zrzavým Mužem."

„Co to plácáš, jsi ještě opilý? Ty vyděděnce ti ještě věřím, ale Zrzavce? Ty si děláš legraci?"

„Na to nemám náladu. Jdu ke Skollovi."

Když Lien vstoupil, malý Asiat si sundal brýle a začal si je čistit.

„Mám pro vás dobrou zprávu, inženýre glaciologu Rage. Právě vám přidělili parní lokomotivu LB 117, jeden z posledních vyrobených modelů. Funguje na všechny druhy paliva, dokonce i na sobí trus, v případě potřeby. Ale my vám dáme kupóny na uhlí a dříví. Šetřete s nimi a hlavně je neztrať te. Velice těžko se opatřují a za jejich zneužití byste

mohl být i odsouzen. Tady máte poukaz na lokomotivu, vyzvednete si ji v depu 71Q. Vezměte s sebou odborníka, na reklamace nebude později brán zřetel."

„To je výborná zpráva, poručíku," řekl Lien, který se z toho nemohl vzpamatovat a nezmohl se na nic jiného.

Skoll se sice na něho usmíval, ale byla v tom i trocha opovržení:

„Za tu přízeň vděčíte guvernérovi Sadonovi. Jeho Excelence trvala na tom, abychom vám parní lokomotivu přidělili. Stáváte se tak jedním z privilegovaných, ale samozřejmě budete mít k dispozici jen červenou krabičku. To je vše."

„Jaký je jízdní dosah té LB 117?"

„Osmdesát hodin průměrnou rychlostí," odpověděl Skoll stručně.

Když se Lien odebral ke dveřím, poručík na něho zavolal.

„Ještě okamžik. Vím, kde jste byl včera večer, chci říci v noci. Neměl byste se stýkat s takovými lidmi... Jsou to paraziti a podvodníci."

„Nejel jsem tam z vlastní vůle," odpověděl Lien.

„Mluvilo se tam o Šikmé Trati?"

Lien zavrtěl hlavou a poručík mu naznačil, že může odejít. Lien měl velkou radost, ihned zavolal Farellovi, aby mu sdělil novinu :

„Pošli Lama do depa 71Q. Já tam za ním přijedu."

„Já tam půjdu taky. Chci ten zázrak vidět."

Lien si vzal drezínu a nechal se dovézt k paláci guvernéra Sadona, aby mu poděkoval, ale objevil jen prázdné koleje. Guvernérův vlak opustil GSS za úsvitu.

„Jeho Excelence se vrátila do své Provincie," vysvětlil mu jeden ze zaměstnanců.

„Brzy ráno?"

„V pět hodin."

Kdo tedy kontaktoval poručíka Skolla? Určitě za něho intervenovala Floa. Ale to by musela přece vědět, že si už dlouho přeje parní lokomotivu.

„Hej! Budete mě ještě potřebovat?" zeptal se řidič drezíny.

„Ano, pojedeme do depa 71Q."

„To je pěkná dálka."

Malý vůz se proplétal mezi kolejemi, které je křížily. Společnost nedůvěřovala vozidlům, která nejezdila po kolejích, takže nechala na nástupištích jen několik tlačných vozíků. Cestující je nesměli sami používat.

Lamo právě prohlížel podvozek LB 117, kolem něho se vesele točil Farell. Několikrát poplácal Liena po ramenou.

„Já tu nejsem nic platný," řekl Lien. „Je to zázrak."

„To zařídila Sadonova dcera, co? Ty jsi na ni musel opravdu zapůsobit."

„Nepřeháněj."

Lamo vylezl zpod lokomotivy s rukama umaštěnýma od oleje, ale tvářil se spokojeně :

„Je skoro nová... Nedali vám nějakou vysloužilou rachotinu. S tou se dá už slušně jet. Na obou předních kolech je úplně nová turbína. Ojnice pohánějí jen zadní kola. Perfektní kotel, kterému stačí jen minimum vody. Okamžitě se vytvoří tlak."

Lien odešel vyřídit poslední formality, dostal plnou nádrž tekutého uhlí, které se těžilo v bývalých dolech podobným způsobem jako ropa. Do ložiska se vháněl pod tlakem minerální olej.

Konečně byli všichni tři v kabině LB, šťastni jako děti.

„To je k zbláznění," řekl Farell, „je to nádherný pocit svobody."

„Nezapomeňte, že máme jen červenou krabičku," řekl Lamo, který byl zdrženlivější. „Na sebemenší signál se mašina zastaví."

„Jen na hlavních tratích. Ale můžeme jet po kterékoliv vedlejší trati, kterou si vybereme," odpověděl Lien.

Tanečnice z kabaretu Yeuze tu ještě byla, když přijeli s parní lokomotivou a připojovali ji před jejich soupravu. Měla na sobě obyčejné nevýrazné šaty, ale Liena upoutala její čistá krása třicetileté ženy. Kolem očí měla malé vrásky, docela jí slušely. V jejím pohledu byla určitá seriózност, která kontrastovala se životem, jaký vedla.

„Odjíždím," řekla. „Miki odjíždí z GSS do Provincie 17. Budeme několik týdnů v nějakém obrovském nalezišti dřeva pod ledovcem."

„To znám," řekl Lien. „To je les v Ots, z polského jména Otsztyn. Je obrovský."

Vyhloubili tam led až do hloubky asi čtyř set metrů a vybudovali obrovské štoly. Dřevorubci vydělávali spoustu peněz a bez rozmyslu je utráceli.

Lienovi bylo líto, že odchází a mrzelo ho, že Farell ji poznal dříve než on.

„Je to pěkná holka, ale zas ne tak zajímavá, jak jsem si myslel," řekl mu jeho přítel.

Odpoledne dostali povolení k odjezdu z GSS s podmínkou, že nepřekročí rychlost čtyřicet kilometrů za hodinu.

„To je akorát na to, aby se LB 117 zaběhla," řekl Lamo, zatímco Farell se tvářil kysele.

Ve tři hodiny projeli kontrolní halou a pak ještě opravdovou zateplovací halou, která sloužila k vyrovnání teploty mezi minus padesáti venku a plus patnácti uvnitř pod kopulí. Okamžitě museli přidat pod kotel a hlídat budíky nového stroje.

O kus dál! se hlavní jihozápadní trať připojila k severní dráze a objevily se stopy po průjezdu stotisícového F-Station. Všude kolem trati byly odpadky a výkaly.

„Bude muset pořádně sněžit, než tohle všechno zmizí," řekl Farell znechuceně.

„Zrzaví Lidé se o to postarají," řekl Lamo a ukázal na několik postav v husté mlze. „Vždyť je to všechny rozmašíruje, jestli si nedají pozor."

Lien se otočil, aby se podíval na Ledové Muže. Co to sbírají, co užitečného jim může poskytnout městský odpad? Uvědomil si, že vlastně o jejich způsobu života, o tom, jak se stravují, neví vůbec nic. Společnost sice dávala těm, co čistili nádražní kopule, potraviny. Ale jaké potraviny?

A pak byli náhle bez upozornění navedeni na odstavnou kolej, kde museli zůstat stát za obrovským nákladním vlakem. Radiotelefonem se spojili s jeho velitelem.

„Trčíme tu už od rána od osmi hodin. Kvůli tomu svinstvu s tím městem. Vypadá to, že tu zůstaneme celou noc."

„Co vezete?" ptal se Farell nedočkavě.

„Syntetická vlákna, balíky vlny a radioaktivní odpad."

„Škoda, že nemají něco k pití," zalitoval Farell. „Dobrá, jdu si lehnout, abych naspal dnešní noc."

Lien odešel do kanceláře, snažil se pracovat na svých poznámkách, ale byl příliš nervózní. Začal si dělat chronologický přehled posledních událostí. Čas od času se podíval ven. Začalo sněžit. Prioritní soupravy neustále projížděly plnou rychlostí kolem nich. Mezi nimi byly i vojenské soupravy a obrněné vlaky. Říkalo se, že Společnost vyrábí nejméně dva obrněné vlaky denně. Na frontě se často odehrávaly kruté boje o jednu jedinou kolej. Obrněné vlaky se vrhaly jeden proti druhému, s ohlušujícím rámusem explodovaly a lidé, více či méně zasažení, pokračovali v boji na sněhu. Když se podařilo zabrat nepříteli alespoň deset metrů kolejí, Společnost vydala vítězné komuniké. Lien se snažil uvědomit si, kolik takových Společností si rozdělilo svět. To číslo bylo tajné, dozvěděl se ho jednou náhodně. Čtyři, pět? Už to zapomněl.

Večeřeli pořád ještě na stejném místě, Farell, který se před tím vyspal, poslouchal zprávy vysílané prostřednictvím červené krabičky. Až doposud krabička mlčela, až se znovu obnoví doprava, vyšle krabička zvukový i světelný signál naráz.

„Poslední město, které stěhovali, bylo Iron Station," řekl jeden z mužů výpravy. Chtěli tenkrát, aby horníci sestoupili do hloubky víc než čtyři tisíce metrů. Bylo to šílenství, se studnami vyhloubenými v ledu byly vždycky potíže. Docházelo k sesuvům, prudkým změnám teploty kvůli teplému vzduchu, který stoupal z dolu. Horníci se vzbouřili, začali stávkovat a tak je všechny poslali do koncentračních táborů.

„Říká se, že F-Station je vlastně koncentrák," řekl Lien.

„To je docela možný."

„Myslíte, že je možné, aby existoval tábor pro sto tisíc lidí?" zeptal se Lien s úzkostí v hlase.

Ale nikdo mu neodpověděl.

Odnesl večeři Farellovi, který stále ještě hlídal červenou krabičku a řekl mu, aby ho v každém případě vzbudil o půlnoci. Když se Lien probudil, jeli sice pomalu, ale jeli. Šel za svým zástupcem do řídící kabiny. Byl tam také Lamo. Nová mašina ho tak vzrušovala, že nemohl vůbec usnout a raději šel řídit.

„Asi za dvacet minut budeme odbočovat. Pak už pojedeme rovnou do sektoru Bia. Ráno bychom tam měli být."

Pořád sněžilo, velké vločky narážely do předního skla s podivuhodnou razancí. Ve skutečnosti to byly při téhle nízké teplotě kusy ledu. Ale říkalo se, že sněží, jako za starých časů, protože to slovo dávalo pocit mírnější teploty. Existovalo sice určité mírné oteplování, ale přesto se teploty stále pohybovaly mezi padesáti a třiceti stupni pod nulou.

Lamo a Lien zůstali sami. Lien si mohl jít také lehnout, protože na Lama bylo spolehnutí, byl to skutečný odborník na svém místě. Ale nechtělo se mu spát.

„Pořád ještě stopy toho města?"

„Pořád. Jsou tu samý výkaly a co jich je teprve pod ledem."

A pak přišla odbočka, tiché klapnutí automatické výhybky. Přejeli na vedlejší kolej, která vedla k malému nádraží v Kross Station.

„Dalo by se to objet," řekl Lamo.

„Ne. Zastavíme se tam na několik hodin a doplníme zásoby."

Ve čtyři hodiny ráno projížděli vyrovnávací halou v Kross Station. Starobylé nádraží bylo zakryté kopulí, která spíš připomínala gotická chrámová okna než skleněnou bublinu. Kontrolní vrata se otvírala a zavírala s vrzáním a museli čekat deset minut, než se jim otevřela i pojistná vrata.

„Je vyhlášen teplotní limit osm stupňů," vysvětloval Lamo, který si četl v Železničních instrukcích, jejichž jedno pomačkané vydání mu neustále čouhalo z kapes. „Mají asi nedostatek energie. Je tu úplná sešlost chovatelů sobů a pěstitelů kukuřice, něco jako nádražní trh."

I přes tu časnou ranní hodinu tu panovala čilá aktivita. Stály tady celé vlaky plné zvířat. Sobi přecházeli koleje v sevřených skupinách a nastupovali do dalších vagonů. Lidé sbírali jejich lejna, která usušená sloužila jako výborné palivo. Malé vozíky jezdily na tento pohon, ale hlavně se s tím dalo dobře topit.

Lien si šel vypít šálek čaje s vodkou mezi chovatele, nechal si udělat sendvič s čerstvým sobím masem. S chutí se do něho zakousnul, poslouchal při tom, co se kolem povídá. Mluvilo se o cenách masa a kukuřice. Taky trochu o válce. Pomyslel si, jaký by to asi tady vyvolalo údiv, kdyby jim řekl o městě, putujícím k polárnímu exilu. Nikdo by mu asi nevěřil. Tady byli agenti Bezpečnosti velmi obezřetní. Zvedl oči ke kopuli, chtěl se podívat, jestli tam pracují Zrzaví Lidé, ale tloušťka ledu mu zabránila ve výhledu.

Stál u baru, když do něho někdo šťouchnul. Pomyslel si, že za ním přišel Farell, ale byl to nějaký chlapec s dlouhými tmavými vlasy a divným pohledem, který mu poklepával na rameno.

„Ta parní mašina, to je vaše?"

Lien přikývl a pokračoval s chutí v jídle.

„Máte palivové kupóny na prodej?"

Lien zavrtěl hlavou.

„Za sto dolarů."

„Je mi líto.“

„Dobře, vidím, že znáte ceny. Dvě stě dolaru.“

To byl jeho celý měsíční plat. Podíval se na svého souseda, zdál se mu sympatický, ale neměl chuť pokračovat na toto téma.

„Rád vám zaplatím skleničku nebo něco k jídlu, ale o tomhle nemluvte.“

„Můžete přece použít proud Společnosti, doplnit baterie. Nikdo vás nebude podezírat, že jste prodal jeden kupon. Tak dvě stě padesát.“

„Ne, to není možný. Obraťte se na někoho jinýho.“

„Parní lokomotivy sem do Krossu téměř nejezdí. Mimo těch od Bezpečnosti. Loni tady jeden kapitán prodával své kupóny, ale přišli na to a vyměnili ho.“

Lien roztáhnul ruce na znamení, že nechce dopadnout stejným způsobem.

„Ne,“ řekl ten druhý. „Co máte na prodej?“

„Nic.“

„Co? Musíte mít přece spoustu zásob. Díval jsem se, máte pořádnej zásobník. Já kupuju čaj, mražený chléb a mouku. Vlastně všechno, co chcete.“

„Dejte už pokoj. Támhle přicházejí chlapíci od Bezpečnosti. Dejte si pozor.“

Neznámý rychle zmizel, aniž by se otočil. Lien mohl v klidu dokončit svoji snídani. Opřel se o bar a pozoroval cvrkot na nádraží. Sobi přestupovali z vlaků chovatelů do vlaků obchodníků. Neustálý pohyb, který jakoby nikdy nekončil a Lien se ptal, jestli je to tady tak celý den. Zeptal se na to číšníka, který mu přinesl sklenici piva.

„Jen dopoledne. Později tu budou obchodníci s ovocem a zeleninou. Ale víte, že v Kross Station se můžete i pobavit?“

Diskrétně mu podal malou kartičku, kterou držel v ruce. Byl to obrázek nahé ženy, která měla v práci stejně nahého muže.

„Je to kousek odtud. Na koleji 51. Prvotřídní prostředí. A jen deset dolarů.“

„Děkuju,“ řekl Lien a strčil si vizitku do kapsy.

Pomalu dopil pivo a pak se vrátil k ostatním. Farell právě vstával. Lamo mezitím provedl inventuru skladu a připíchl na dveře seznam toho, co jim chybí.

„Půjdu na nákupy. Je tu něco slušnýho, v tomhle sektoru?“

„Ujde to. Je tu dokonce bordel.“

„To je jasný, když je tu tolik překupníků, co maj plno peněz... To je normální. Ale nemaj tu moc teplo, v týhle zemi. Šetřej, je tu sotva osm stupňů. Ani snad ne. Asi mají potíže s přídělem energie.“

Už bylo světlo, když projížděli vyrovnávací halou Kross Station. Celé hodiny míjeli obrovské stáje pod kopulí, kde se chovali sobi. Zvířata žila pořád na jednom místě, poskytovala mléko, kůže a maso. Tu a tam byly záhony zakrslé kukuřice. Jedna takováhle farma by stačila zásobit krmením několik stájí. A pak už se farmy objevovaly stále řidčeji.

„Musíme najít naši výhybku,“ oznámil Farell. „Nebude to jednoduché, protože elektronický signál už nějakou chvíli nefunguje.“

„Jestli bude návěstidlo na milníku 113 fungovat, tak to bude dobrý,“ Lien se podíval do své příručky. „Odtamtud musíme počítat šestnáct kilometrů tři sta metrů. Doufejme, že tachometr funguje přesně a že se nebudeme muset hrabat ledem.“

Ale na starou nepoužívanou kolej narazili už kilometr před výhybkou. Objevila se mezi dvěma ledovými bloky, které vypadaly jako skála a běžela souběžně s jejich tratí.

„Netušil jsem, že bude jednosměrná,“ řekl Farell. „Až pojedeme nazpět, budeme muset couvat.

„To nevadí. Na téhle trati budeme sami.“

Výhybka ale odmítla automaticky fungovat. Museli tedy vystoupil, aby ji rozmrazili. Dva muži došli pro letlampu. Konečně se podařilo ji odblokovat a Farell se vydal opatrně po staré koleji, určitě už několik let nepoužívané.

„Budeme mít štěstí, když na ní nebudou o kus dál metry ledu a nebudeme muset použít plamenomet.“

Stále jim odmítali přidělit laser, který je schopen roztavit hory ledu. Jeli ještě několik kilometrů, pak Farell zastavil stroj.

„Musím se jít podívat,“ řekl. „Ještě štěstí, že jsem si vzal izoterm.“

Zůstal venku pět minut, vrátil se se zasmušilou tváří.

„Co se děje?“

„Trochu se mi to nezdálo. Výhybka byla zamrzlá, protože několik hodin před námi ji někdo rozmrazil teplou vodou. Idiotský způsob, tím se jenom vytvoří ledová krusta. Něco musí být před námi, nějaká malá lokomotiva.“

„Parní?“

„Nevím.“

Dojeli k sektoru Bia, aniž by cokoliv potkali a Lien si pomyslel, že jeho příteli se asi něco zdálo.

„Dnes provedeme měření,“ vysvětlil Lien „a zítra začneme stavět provizorní kolej, která nám umožní dostat se alespoň o sto metrů dál. Myslím, že to pro naše vrty bude stačit.“

Zvedl hlavu a v tom z okna zahlédl siluetu Zrzavého Muže, který se pohyboval asi pět set metrů odsud. Nezmohl se ani na slovo, jenom naznačil svému příteli, aby se otočil a podíval se ven.

„To není možný,“ řekl Farell.

„Jo, asi tam mají tábor.“

„Vždyť se drží jen kolem nádraží a měst.“

„Ale ne všichni, někteří loví. Vlky a ostatní kožešinová zvířata.“

Farell se na něho nedůvěřivě podíval.
„Jak to všechno víš? O Zrzavých Lidech toho bylo tak málo napsáno.“
„Zkrátka to vím,“ odpověděl Lien podrážděně. „Už zmizel,“ konstatoval Farell.

4

F-Station

Lien ještě spal, když někdo prudce zaklepal na dveře jeho kabiny. Vyskočil z postele, nemohl si hned uvědomit, kde je, ale slyšel Farellův hlas :
„Pojď rychle!“
Rozespale se oblékl, vyběhl do uličky, která rozdělovala vagon a dostihl svého přítele v malé jídelně.
„Seismolog Yan je viděl, když chtěl jít ven, aby položil nálože.“
„Koho? Snad ne vlky, možná smečky vlků,“ řekl Lien posměšně.
„Nevím, co je ti k smíchu,“ rozčilil se Farell. „Jo, vlky. Je jich víc než sto! A mám pocit, že nás obléhají.“
Už třetí den trávili v sektoru Bia. Den před tím nainstalovali výhybkový kříž, provizorní výhybku a dvěstě metrů kolejí, aby uvolnili jedinou kolej, na které stáli, i když tudy asi nikdo hned tak nepojede. Lien ale chtěl postupovat přesně podle předpisů.
„Ostatně nedávno jsi měl dojem, že někdo před námi projel. Mohly by tu být izolované farmy nebo se tu mohli usadit vyděděnci. Nesmíme blokovat jedinou přístupovou cestu. Až poběží vrtná souprava, nebudeme schopni koleje tak rychle uvolnit. Jenom smontování vrtací hlavy trvá nejméně celý den.“
Byli to ohromní vlci. Nikdy takové neviděl, ani v zoo. Opravdové šelmy, potomci těch, kteří přežili v Polsku před novou ledovou vlnou. Náhlý nástup nízkých teplot, které vyvolaly paniku mezi lidmi, byl příznivý pro vývoj jejich druhu. Stali se hlavními predátory nové doby. Rozhodně nejpočetnějšími, protože existovali také ledoví tygři, grizzly a ještě další zvířata, která si lidé spíš vybájili, různí garu všech druhů, které nikdo ve skutečnosti neviděl, ale legendy o nich byly pevně zakořeněné. A samozřejmě Zrzaví Lidé, jejichž tajemství zůstávalo stále zahaleno.
„Obklíčili nás,“ řekl Farell.
Celý tým se sešel v malé jídelně, z níž vedla okna na obě strany. Vlci vytvořili kolem nich kruh. Někteří seděli vzadu za vlakem, jiní popocházeli kolem. Měli nádherné zářivě šedé kožichy a dosahovali výšky metr padesát.
„Nevypadají vůbec hladově.“
Seismolog Yan, který se ještě nevzpamatoval ze svého zážitku, vysvětloval, jak se probudil ještě před úsvitem a šel položit nálože kolem vlaku. Naštěstí si vzal s sebou silný reflektor. První, co uviděl, byly malé světelné body ve tmě ledové noci.
„Nenapadlo mě, že by to mohly být oči šelem. Byl jsem zvědavý. A pak, byl tam zápach jako ze zkaženého masa. Strašně páchnou. Musel jsem běžet, abych se stačil právě včas vrátit a jsem si jist, že jsem jednomu z nich přibouchl dveře těsně před tlamou.“
„Zkoušeli jsme je spočítat, je jich víc než sto,“ řekl druhý technik. „Myslím, že jsem ještě nikdy neviděl tolik zvířat pohromadě.“
„Dobře,“ řekl Lien. „Momentálně nás tolik neobtěžují. Budeme pracovat uvnitř. Nakonec stejně odejdou.“
Všichni se snažili tomuto programu přizpůsobit, ale pokaždé když se podívali ven, vlci byli stále na stejném místě.
V poledne už panovala jasná nervozita a ani Lien neunikl vzrůstajícímu napětí. Oběd probíhal v neklidné atmosféře, ještě před koncem se Yan prudce zvedl.
„Poslouchejte,“řekl. „Máme tu přece výbušninu, můžeme jim to hodit do chřtánu. To jim bude stačit, rozežene je to. Na co máme ještě čekat?“

„Klid," řekl Lien. „Nakonec stejně musí odejít."

„Nevypadá to tak," řekl někdo. „Potřebovali bychom zbraně."

„Můžeme použít plamenomet."

„Máme dost práce. Teď by nás spíš mělo zajímat, jak co nejrychleji smontovat vrtnou soupravu."

Odpoledne Farell požádal Liena, aby s ním šel do řídicí kabiny. Ukázal mu v dálce několik vlků.

„Dlouho jsem je pozoroval. Mám pocit, že tu nejsou dobrovolně."

„Co tím myslíš?"

„Tamti vzadu chtěli odejít, ale rychle se zase vrátili, jakoby je něco nebo někdo nutil, aby se drželi ve stále stejném kruhu."

„Ty fantazíruješ."

„Nemyslím. Ta zvířata jsou dobře živená, nemají žádný důvod nás tu obléhat. Víš, co si myslím? Že nás někdo chce držet v šachu."

„Ty přeháníš... Nepiješ nějak moc vodky v posledních dnech?"

Farell se chtěl urazit, ale Lien ho na omluvu poplácal po rameni.

„Pojďme pracovat. Máme ještě dost práce, než dáme tu vrtačku dohromady."

„Kdy pojedeme pro další materiál do Kross Station?"

„Zítra ne, jak jsem myslel, ale určitě pozítří."

Měli si na nádraží v Kross Station vyzvednout supermoderní vrtný materiál, který jim tam měla Společnost dopravit.

„Proč se ptáš?"

„Zajímá mě, co budou dělat vlci, až pojedeme s parní mašinou k železnici."

„Co myslíš, že by dělali? Nemůžou nám v tom přece zabránit. A jestli se vrhnou pod kola, tím hůř pro ně."

Farell nevypadal, že ho to úplně přesvědčilo.

Pracovali ještě dlouho, než se jim podařilo dát vrtnou soupravu dohromady, pak se šli navečeřet. Čas od času někdo posvítil reflektorem do průzračné noci, desítky malých hvězdiček tam stále svítily.

„Jsou tam pořád."

Lien se ptal, jak dlouho ještě některým vydrží nervy. Přestože znal dobře všechny členy svého týmu. Zažili už spolu nejedno dobrodružství. Vzpomínal, jak jednou navrtali v solném dole zásobník zemního plynu, který byl instalován ještě před dobou ledovou. Mohli na místě uhořet, a přesto všichni zachovali chladnou hlavu a dokázali dostat vagon s vrtnou soupravou rychle pryč. Nebo ten sestup na dno obrovské propasti, do hloubky asi osmi set padesáti metrů. Čtyři dny jim trvalo, než se dostali na dno, kde bylo jedno obrovské pohřebiště zvířat a Zrzavých Lidí, kteří sem napadali nešťastnou náhodou, když si včas nevšimli trhliny v ledu. Jednou také operovali na frontě pro ženijní vojsko, které chtělo narušit nepřátelskou síť. A nikdy nikdo z nich neselhal a teď najednou nějaká smečka vlků v nich vyvolá hrůzu, jakou mívali jejich předkové.

Vytvořili tři skupiny, aby mohli pracovat ve dne i v noci. Lien se rozhodl, že nepůjde spát a že vydrží tak dlouho, jak jen to půjde. Měl strach, že by mohlo k něčemu dojít. Požádal Yana, aby šel do své kabiny, bál se, že neodolá své touze hodit na vlky granát. Zamknul místnost, kde byl uložen plamenomet, který používali k rozpouštění ledu na kolejích.

A přesto to byl Yan, kdo způsobil nejvážnější incident té noci. Musel být hodně poznamenán tím, co se mu předtím přihodilo. Uprostřed noci vstal a vyzbrojen silným reflektorem vyšel ven. Naštěstí jeden z mužů, kteří ještě v tu dobu pracovali, si uvědomil, že teplota uvnitř vozu prudce klesla. Někdo asi prošel vyrovnávací komorou přímo ven a zapomněl na ochranná opatření.

Venku stála tmavá postava a mířila reflektorem na zvířata. Lien si oblékl izotermickou kombinézu a spěchal stejně jako ostatní ven. I když měl na sobě ochranný oblek, pocítil silný mráz. V noci teplota klesala až pod osmdesát stupňů.

„Yane," zvolal, ale ochranná kapuce a vzduchový filtr ztlumily jeho slova i výkřiky.

Viděl, že Yan mířil rukou na skupinu šelem. Chtěl použít samozápalnou výbušninu. V tu samou chvíli se k němu zezadu připlížila jedna vlčice a chystala se zaútočit.

Naštěstí jeden technik přispěchal na pomoc s přenosnou letlampou. Nastavil plamen na největší délku a ve chvíli, kdy se vlčice chystala skočit Yanovi na záda, objevil se za ní a zapálil její tlustý kožich. Vlčice se přikrčila na všechny čtyři, jako by se chystala odrazit k velkému skoku, kterým by Yana definitivně dorazila. Z Yanovy natržené kombinézy unikal teplý vzduch v podobě páry, která se okamžité měnila v ledová vlákna. Technik s letlampou neustále zběsile dorážel na vlčici, takže Yan mohl utéct k vlaku. To už tu byli i ostatní a všichni společně dotáhli muže s letlampou dovnitř.

O něco později se sešli všichni v jídelně. Lien se šálkem čaje s vodkou v ruce probíral předchozí událost.

„Vlci tu jsou," řekl, „z nějakého důvodu, který neznáme. Od první chvíle jsme jejich přítomnost považovali za agresi."

„A co jiného? Vždyť mají plný břicha," řekl někdo.

„Přesně. Ale co když se snažili o něco jiného?"

„O co tedy? Navázat kontakt?"

Vzbudilo to smích. Lien potřásl hlavou :

„Je možné, že je něco silně přitahuje k naší soupravě. Nějaký pach, nebo ultrazvuk, nevím co, ale měli bychom pátrat tímto směrem."

„To není nutný," řekl Farell. „Vlci tu jsou proto, že nemohou nikam jinam odejít."

Liena se trochu dotklo, že jeho nejlepší přítel mu před ostatními odporuje, ale snažil se zůstat klidný :

„Už jsi mi jednou řekl, že jsou tu jako přikovaní mezi námi a nějakým nebezpečím vně jejich kruhu. Dobrá, snažme se tedy zjistit, o jaké nebezpečí se jedná."

„Myslíme si, že vlci jsou ze všech zvířat nejnebezpečnější, ale jsem přesvědčený, že existují ještě jiná a daleko horší.

Ty legendy, které o nich vyprávějí, nejsou možná tak hloupé, jak by se zdálo. Od počátku doby ledové se objevily různé zdánlivě neskutečné bytosti a prokázaly svoji existenci.“

„Já vím, bájné fantastické bytosti,“ řekl Lien klidně, ale přesto byla v jeho hlase pochybnost.

„Jsou tu přece Zrzaví Lidé. Proč se ještě nepodařilo objasnit, jak je možné, že odolávají mrazu a vůbec vysvětlit celou jejich existenci? Jsou nazí při padesáti stupních pod nulou a jejich dech ani nevyvolává páru.“

„To je jednoduché, jejich metabolismus se přizpůsobil,“ řekl Lien.

„To se snadno říká. Objevili se před sto lety a tenkrát to způsobilo velkou paniku. Lidé si mysleli, že budou útočit, ničit kopule, drancovat vlaky. Všichni jste jisté četli stejně jako já, co znamenal velký strach roku sto padesát nové doby ledové? Proč potřebovali sto padesát let, než se vůbec odvážili ukázat? Co dělali po celou tu dobu? Proč by se tedy nějaká zvířata, ještě divočejší, ještě monstróznější, nemohla chovat ještě obezřetněji a objevit se třeba až teď?“

Farell si nalil trochu vodky, zdálo se, že se postavil Lienovi na odpor. Ten sklopil oči.

„Před dvěma lety zabili někde takové jedno bájné zvíře. Jakýsi druh garu, který měřil tři metry a měl medvědí hlavu. Viděl jsem kožešinu z tý obludy.“

„Někde na pouti,“ řek] Lien, ale okamžitě ho to mrzelo.

„Ne. U jednoho lovce vlků v Grand Nord. On ho viděl, byl to napůl člověk, napůl medvěd, chtěl se na něho vrhnout.“

„Co kdybychom se vrátili k vlkům? Navrhuji například, abychom zítra odjeli parní mašinou do Kross Station. Dostaneme se za smečku a uvidíme, jestli je tam opravdu něco, co je nutí zůstat v našem okruhu, anebo jestli je přitahuje naše posádka.“

Ozvalo se souhlasné mručení, Farell se také uklidnil:

„Naložíme všechno do parní mašiny?“

„Necháme tu samozřejmě bezpečnostní družstvo, budu potřebovat dobrovolníky, kteří tu zůstanou.“

To se jim moc nelíbilo.

„Promluvíme si o tom zítra při snídani,“ řekl Lien stručně. „A teď každý do své kabiny nebo do práce. A vyžaduju, aby venkovní okenice zůstaly spuštěné až do rána.“

Málokdy s nimi mluvil tímhle šéfovským způsobem, na všechny to zapůsobilo. Takže až do rána byl klid. Rozednívání bylo dlouhé od té doby, co explodoval měsíc a vytvořil kolem země vrstvu prachu, která zadržovala sluneční paprsky. Už dva a půl století nebylo slunce vidět. Slunce ani nevycházelo, ani nezapadlo, po průzračné noci se objevil jen mléčný opar. A po několika měsících přišla zima.

Lien často přemýšlel o té hrozné době. Měsíc se změnil v atomové smetiště a jednoho krásného dne dostoupila vrstva plutonia kritického bodu a oběžnice Země vybuchla. Schovával si ve svých zavazadlech několik pohlednic s východem a západem slunce na různých místech zeměkoule. Třeba nad Středozemním mořem, z kterého je dnes totální ledové pole nebo nad horami, které led postupně zarovnává. Dvě stě let poté vyvolávaly tyhle obrázky v lidech jen úsměv, ale Lien měl kolikrát slzy v očích, když si je prohlížel.

Vzpomněl si, že když mu bylo deset let, prorazila nějaká kometa vrstvu měsíčního prachu, který obklopoval Zemi v síle tří set tisíc kilometrů a na několik minut se objevilo nebe, modré nebe. Tisíce lidí to oslnilo a zasáhlo náhlou slepotou. Led se začal náhle rozpouštět, trvalo to asi dvě stě nebo tři sta vteřin. On u toho tenkrát nebyl, kamarádi ho totiž při jakési klukovské hře zavřeli do skříně.

Tři muži, mezi nimi i Yan, který chtěl odčinit svoje včerejší selhání, se přihlásili dobrovolně, že zůstanou na místě. Ostatní nastoupili do parní lokomotivy, Lamo jako strojvůdce. Automaticky odpojili spřáhlo a vůz se dal pomalu do pohybu.

Tři vlci, kteří seděli doposud na kolejích, zvedli naráz čumáky, pak se zvedli a právě včas utekli.

„Škoda,“ zamumlal Lamo pod fousy, „docela rád bych je rozmašíroval.“

Překvapil ho Lienův odmítavý pohled a zabrblal něco na omluvu. Lien neměl rád takové projevy vášně.

„Co když výhybka nebude fungovat?“ zeptal se Farell. „Nic jsme si nepřipravili.“

„Ale jo,“ odpověděl Lien. „Vzal jsem sebou plasmomet.“

Lamo se pomalu přibližoval k přípojce a vyslal radiový signál k výhybce. Ale ta se zatvrzele odmítala pohnout.

„Stop,“ řekl Lien.

„Můžeme ještě kousek popojet,“ řekl Lamo.

Ale vtom už také objevil neuvěřitelné. Provizorní koleje, které sem před dvěma dny položili, tu nebyly. Mašina se zastavila deset metrů od místa, kde koleje končily. Všechno zmizelo. Všechen jejich přenosný materiál. Kolejnice, skládací traverzy i výhybka.

„To se mi snad zdá nebo co?“

„Ne,“ řekl Lien, „to není sen. Nic tam není.“

„Jen ty bestie,“ řekl Farell.

Asi desítka obrovských vlků se náhle objevila mezi závějemi.

„Vidíte to, co já? Jsou kost a kůže a co ta pěna, co jim mrzne na čumáku?“

Byli odporní, Lien souhlasil. Úplně jiní, než tamti. Tihle měli oči netrpělivých zabijáků.

„ Nepřipadá v úvahu, abychom šli ven a podívali se na koleje,“ řekl Farell. „V každém případě někdo zlikvidoval třicet metrů kolejí a výhybku. To všechno dohromady přece představuje několik tun. Demontáž je sice dost jednoduchá, ale dostat to pryč... Vždyť jsem vám říkal, že nám ty vlky poslali, aby nás nějak zabavili. A během té doby rozmontovali trať.“

Lamo se opřel zády o řídící pult a tiše se zeptal :

„Jak dlouho můžeme vydržet se zásobami energie?“

Lienovi ta otázka sice připadala na místě, ale přesto se na Lama podíval přísně :

„Myslíte, že teď je ten správný moment na bilanci? Tu uděláme, až budeme všichni pohromadě.“

„Takže se vracíme?“

„Samozřejmě.“

Zpátky k vlaku to bylo jen několik set metrů. Skupinka, která zůstala na místě, se divila, že se vracejí a s úzkostí se snažila zjistit, co je přinutilo k návratu.

Lien se domníval, že tekutého uhlí mají na dva dny a baterie tak na jeden den, za předpokladu, že budou maximálně šetřit. Počítal s tím, že se nejpozději zítra vrátí do Kross Station, aby přivezli mimo vrtného materiálu i potřebné zásoby paliva. Jenom vrtná souprava polykala desítky kilowat za hodinu.

Všichni se sešli v jídelně a Lien se pokoušel prorazit tíživé ticho, které tu panovalo.

„Domnívám se, že jsme se octli v přítomnosti jakési vědomé vůle, která nás chce izolovat. Nemůžeme se připojit k síti, pokud se nám nepodaří obnovit vyhybku a spojovací koleje. Beze zbraní se nám nepodaří vyhnat vlky. Ale můžeme se pokusit je nějak držet v odstupu po tu dobu, kterou potřebujeme k opravě.“

„Chcete poslat zprávu radiem?“ zeptal se Yan.

„Zatím ne. Situace není beznadějná a znáte předpisy v době války. Musíme si pomoct sami, dokud nebude situace opravdu bezvýchodná.“

„Pozor,“ namítl Yan. „Potrvá nejméně dva dny, než se sem někdo dostane. Když s tím budeme čekat do zítřka, najdou nás tu všechny zmrzlé.“

„Nehrajte si na proroka špatných zpráv,“ řekl Lien nervózně. „Můžeme vydržet asi týden. My ale opravíme koleje a pojedeme do Kross Station pro zbytek materiálu. A několik vlků nám v tom nemůže zabránit.“

„Vlci ne, ale to, co je za tím,“ řekl Farell. „Ten problém jsme nevyřešili, vlci koleje nerozmontovali. Vzpomínáš si, co jsme viděli hned první den, když jsme přijeli na tohle místo?“

„Ne,“ řekl Lien upřímně.

„Jednoho Zrzavého Muže. Co když to byli oni...“

„Přece si nemyslíš, že by byli něčeho takového schopní? Bojí se jakékoliv techniky. Neodvážili by se dotknout kolejnic. Tím spíš, že vědí, že většina je pod proudem a je to nebezpečné.“

„Proč by se nemohli změnit? Už sto let žijí vedle nás. Mohli se naučit spoustu věcí. My je pořád považujeme za primitivy, ale co když se mýlíme? Co když jsou lépe organizováni, než si myslíme?“

„Jen ne žádné ukvapené závěry,“ řekl Lien. „Náš problém pro tuto chvíli je napojit se na síť.“

„Máme přestřiženou pupeční šňůru,“ vykřikl někdo a Lien nevěděl, kdo prokázal takový smysl pro humor v tíživé situaci.

Ostatně nikdo to neocenil a sám autor si uvědomil, jak hořká je to pravda. Kdo už jednou zažil pocit totálního odříznutí od matky Společnosti, ten se pokaždé snažil o jediné, rychle se vrátit do jejího bezpečného lůna. V tomto ledovém světě jedině železnice poskytovala možnost přežití, dokonce slušného života. Společnost dodávala elektrický proud, tedy teplo. I když se člověk třeba nemohl pohybovat, měl alespoň teplo a v kterékoliv vzdálené farmě se stačilo napojit k nejbližší dráze a získat tak přijatelnou teplotu. Nechápal vyděděnce, kteří nesmyslně riskovali kvůli pocitu svobody.

„Buďte klidní,“ řekl Lien pohnutým hlasem. „Dostaneme se z toho jako vždycky.“

Zachmuřené obličeje se přece jen trochu rozjasnily a objevilo se i několik skromných úsměvů.

„Vyzkoušíme všechny možnosti, abychom vlky odehnali. K obnovení tratě potřebujeme půl dne klidu.“

Otočil se k Yanovi :

„Použijeme všechno, co máme k dispozici. Výbušniny, letlampy, plamenomety. Můžeme také udělat v ledu žlábek, nalít clo něho tekuté uhlí a zapálit ho.“

„Uhlí zmrzne dřív, než ho stačíme zapálit.“

„Nezmrzne, když se nám ho podaří dostatečně ohřát. Vím, že je to nebezpečné, ale vyrobíme si jakousi izolovanou nádrž, abychom palivo udrželi teplé. Vlci se bojí ohně. Oheň jim nahání hrůzu.“

Požádal kuchaře, aby připravil oběd.

„Připravte nám něco dobrého,“ řekl vesele. „Potřebujeme si zvednout náladu. Při jídle budeme diskutovat o všech možných opatřeních.“

Zpočátku to šlo velmi obtížné. Nikdo neměl moc chuť na jídlo a oběd probíhal v tichosti. Lienovi dalo dost práce, aby je vytrhnul z jejich myšlenek. Farell, který se choval podivně od té doby, co se objevili vlci, teď přece jen přišel na lepší myšlenky a moc tím Lienovi pomohl :

„Naštěstí máme v zásobě dost náhradního materiálu. Pojedeme jen s parní mašinou, takže nám bude stačit jen lehké ukotvení kolejnic.“

Kuchař podával ovocné víno a Lien si naplnil skleničku s nadšením, které bylo stále méně předstírané.

„Jak se rozhodnete ohledně radiové depeše?“ zeptal se Yan, který se nevzdával své myšlenky. „Neměli bychom alespoň uvědomit bezpečnostní službu v Kross Station?“

„Proč ne,“ řekl Lien smířlivě. „Pouze je upozornit a říct jim, že se jim budeme pravidelně hlásit.“

„Ksakru,“ řekl Lamo,“poslouchejte.“

I když měl vagon dobrou zvukovou izolaci, slyšeli hrozivé vytí vlků.

5

F-Station

Na jejich výzvu radiem odpověděl seržant Tod z Bezpečnosti v Kross Station. Pozorně vyslechl, co mu Lien vysvětloval, pak se zeptal:

„Co od nás vlastně chcete? Pomoc?“

„Ne, zatím ne. Pokusíme se z toho dostat sami. Pouze kdyby se nám to nepodařilo, pak vás budeme žádat o pomoc.“

„Snažte se tomu vyhnout,“ řekl poddůstojník. „Už dva dny se topíme v problémech a určitě nebudeme moct intervenovat ve vašem sektoru.“

„Co se děje, seržante?“ zeptal se Lien překvapeně.

„To se vás netýká. Mimochodem nechcete nahlásit nějakou krádež?“

„Ano, krádež přenosné výhybky a kolejí. Všechno to má hodnotu...“

„To je jedno, jakou to má hodnotu, ale jedná se o strategický materiál. Budete se muset zodpovídat.“

„Strategický materiál? Ale fronta je přece tisíce kilometrů odtud, na Velké Sibiři a...“

„Mlčte! A přijeďte okamžitě do Kross Station podat hlášení.“

Lien si povzdechl :

„To bych rád, ale přece jsem vám vysvětlil...“

„Nezneužívejte situace,“ namítnul seržant. „Čekáme vás zítra.“

Spojení bylo přerušeno. Všichni se tvářili zmateně.

„Jestli tomu dobře rozumím, tak nás skoro obviňují ze sabotáže,“ řekl Farell.

„Jaké můžou mít v Kross Station problémy?“ zeptal se Lamo. „A jak s tím souvisí krádež materiálu?“

Noc je zastihla v plné práci. Až bude zase ráno a jim se podaří znovu připojit provizorní kolej k železniční síti, všechno bude zase jiné. Ale teď v noci jim vytí vlků v dlouhých intervalech zrovna klidu nepřidávalo.

Lien vstal ve tři hodiny a šel do jídelny. Nikdo tam nebyl. Na stole stála konvice s čajem, nalil si šálek.

Vtom se vřítil jako blázen do místnosti Yan. Lien vyskočil:

„Co se děje?“

„Tohle jsem zachytil.“

Roztáhnul roličku papíru a prstem mu ukázal křivku, kterou zaznamenal jeho seismograf.

„Přichází to od vedlejší trati. A není to zemětřesení. Víš, co se děje několik stovek metrů od nás? Projíždí tam konvoj alespoň kilometr dlouhý.“

„Po téhle nepoužívané a neelektrifikované trati?“

„Přesně tak. Celý konvoj. Hrozně dlouhý vlak. Už chápeš, proč nás chtěli odříznout? Měli strach, že jim budeme překážet.“

Lien se zvedl, začal přecházet po místnosti a snažil se srovnat si myšlenky v hlavě. Od té doby, co se objevili vlci, měl pocit, že se snad všichni zbláznili. Nedokázal se v tom vyznat.

„Poslyš, uklidni se, vem si čaj. Tahle trať se nepoužívá. Přečti si znovu Železniční instrukce. Já jsem to udělal včera večer. Není tu nikde ani jedna farma. Sektor Bia je nepřístupný kraj. Led se tu hromadí, tvoří se tu obrovské závěje, ledová skaliska a propastné trhliny. Tahle trať snese tak ještě soupravu jako je naše, čtyři vagony, maximálně pět. Kilometrová souprava má nejméně třicet vagonů. Koleje se neudržovaly a jsou pokroucené. Pražce nejsou dobře ukotvené, kloužou po ledu. Tahle trať nemůže unést takové zatížení... A dál se ztrácí pod horami ledu. Horami,

rozumíš?“

„Ale můj přístroje nelže. Zaznamenal chvění, které rozhodně pochází ze železnice, to je všechno. My tady při tom vytí vlků a akustické a tepelné izolaci nic neslyšíme.“

„Souprava tažená parní lokomotivou?“

„Proč ne?“

„Taková parní lokomotiva, která by byla schopná táhnout kilometr vagonů, neexistuje,“ řekl Lien rozhodně.

Postupně přišli i ostatní, přilákáni hlasitou diskusí, Farell, Lamo, všichni. Poslouchali, prohlíželi si graf a byli z toho zmatení.

„Ale jo,“ bránil se Yan. „A co obří lokomotivy, které tahají například guvernérské paláce? A při přesunu toho města F-Station se používají taky takové mašiny?“

„Ale elektrické,“ namítl Lien.

„To nevíme přesně.“

Farell zvedl ruku a všichni ostatní ztichli. Venku bylo ticho, vlci zmlkli. Na plastikovém stole se lehce chvěla konvice s čajem. Lien se jako šílený vrhnul k výstupní komoře, otevřel venkovní dveře. A tentokrát už nebylo žádných pochyb. Bylo tam všechno, supění parní lokomotivy, drnčení a klapání pražců, tlumené dunění pohybující se masy. Někdo zavřel dveře, vtáhnul Liena do jídelny. Za těch pár vteřin celý zmodral a museli ho rozmrazovat. Dali mu napít alkoholu. Protože jeho pravá tvář nevypadala vůbec dobře, píchli mu do zmrzlého svalu injekci na podporu krevního oběhu.

Když opět přišel k sobě, ležel na svém lůžku, zabalený do elektrické kombinézy. Farell se na něho usmíval.

„Provedl jsi pěknou blbost a my s tebou.“

„Byl to další vlak? Na téhle zrušené trati?“

„Ano, seismograf to potvrdil. Vlak skoro dva kilometry dlouhý.“

„To přece není možné.“

„Ale jo...“

Lien se zvedl na loktech :

„Pošli zprávu. Spoj se se seržantem Todem a popiš mu všechno, co jsi viděl.“

„Dobře. Chceš ještě něco? Co tvoje tvář?“

Lien se štípnul do tváře a ucítil lehkou bolest.

„To bude dobrý. Ale upozorni rychle správu. Ty vlaky tu po téhle nepoužívané trati musí jezdit už celé roky. Anebo jsme měli všichni halucinace.“

„Seismograf nemůže mít halucinace.“

„Ano,“ řekl Lien zamyšleně, „seismograf ne.“

Když se Farell vrátil se ztrhaným obličejem, Lien vstal, cítil jen ještě trochu závrať.

„Vysílačka nefunguje. Mám pocit, jako bych vysílal z Faradayovy klece. Nic neprojde ven.“

„To by kolem nás muselo být obrovské elektromagnetické pole.“

„Pojď se přesvědčit.“

Farell nepřeháněl. Jejich vysílačka byla němá. Přítel se na něho díval s hrůzou v očích :

„A co když nepřítel překročil frontu... Co když nás napadli a my o tom ani nevíme? Co když na nás zaútočili z týlu, třeba na nás poslali speciální komanda.“

„Prosím tě, to je nesmysl.“

Všichni se sešli ve voze s aparaturou kolem seismografu. Yan jim vysvětlil, že po průjezdu posledního vlaku ještě seřídil jeho citlivost, takže kdyby přijel další vlak, budou o tom vědět nejméně deset minut před tím, než projede kolem nich.

„Jste si jistý délkou toho vlaku? Dvoukilometrová souprava na téhle zastaralé trati mi připadá jako něco nesmyslného.“

„Vždyť žijeme v nesmyslném světě,“ řekl Farell trochu hloupě.

Yan potvrdil délku vlaku. Teď už byl klidný a znovu nabyl své vědecké preciznosti.

„Můžu říct přesně dva kilometry tři sta metrů.“

„To znamená tak padesát až osmdesát vagonů... Jen pravidelně udržovaná trať může unést takovou zátěž,“ řekl Lien a musel si sednout.

V jeho krevním oběhu kolovaly zmrzlé částečky krevní plazmy. Mohla ho zničeho nic postihnout embolie nebo infarkt.

„Naší povinností je...,“ začal.

Bylo to směšné. Takhle nemohl přece mluvit, i kdyby se Společnost starala sebelíp o jejich přežití, o přežití lidstva od počátku doby ledové.

„Musíme upozornit Bezpečnost...“

„Počkej,“ řekl Yan. „Vlaky přijíždějí z jihu, ne ze severu.“

Tentokrát zavřel oči. Farellova hypotéza o vojenské invazi nepřátelských Společností tedy neseděla.

„Dobře,“ řekl. „V každém případě se jedná o odchylku od Železničních instrukcí.“

„Jedná se o trať kategorie „S“, s dvěma „X“ vedle jejího čísla, které je šedesát osm. Což označuje trať, která je jasně nepoužívaná a nevhodná k opravě kolejí a návěstidel. Dřív tu byl někde malý soukromý uhelný důl, ale ten už je dva roky zavřený. Byl vyhlouben v horské stěně, která vystupovala z ledu. Těžba byla ztrátová. Jednoho dne Společnost odmítla udržovat trať a lidé odešli.“

Během noci už nezaznamenali žádný další vlak, takže se mohli alespoň dvě hodiny vyspat. Brzy ráno se vydali s parní lokomotivou k místu, kde byly koleje přerušeny. Vyšli ven v izotermických kombinézách. Hubení vlci z druhé

smečky je krvežíznivě sledovali. Ale jakmile zapnuli plamenomet, vlci se stáhli a nechali je v klidu. Po obou stranách kolejí vytvořili ohňovou bariéru. Koleje se jim podařilo položit pomocí jeřábu poměrně rychle. Sestavení výhybky si vyžádalo trochu víc času a práce, ale vlci zůstávali stále v odstupu, i když museli být pořádné hladoví. Určitě už týdny nic nežrali, byli samá kost a kůže.

Když se přiblížili k vedlejší trati, na kterou se chtěli napojit, uviděli jasné stopy, jaké po sobě zanechá vlak s cestujícími. Dva konvoje o celkové délce tři kilometry, naložené muži, možná i ženami a dětmi. Dva vlaky, které přijížděly z jihu.

„Co kdybych znovu zkusil vysílačku?“ navrhl Farell.

Nečekal na odpověď a spěchal k vozu, za pět minut byl zpátky a tvářil se velmi spokojeně :

„Podařilo se. Připadalo mi, že seržant Tod nám moc nevěří. Máme rozkaz okamžitě se vrátit do Kross Station.“

„Vždyť se o to právě snažíme,“ zabručel Lien nevrle a pokoušel se uvést do chodu přenosnou výhybku.

V poledne se lokomotiva opatrné vydala na trať S 68 XX a jejich provizorní zařízení to vydrželo.

Lien si oddechl až teprve, když se dostali z S 68 na L 34. První chovnou farmu, která se po cestě objevila, pozdravili s ohromným jásotem, ale pod průhlednými kopulemi, kde rostla zakrslá kukuřice, o tom neměl nikdo ani tušení.

„Vzal jsem s sebou záznam seismografu,“ řekl Yan. „Jinak by nám nevěřili. Myslíš, že jde o něco důležitého?“

„Nevím,“ řekl Lien. „Už jsi někdy slyšel o Šikmé Trati?“

„Asi jako každý. Myslíš, že jsme na ni narazili?“

Od té doby, co jim přidělili tenhle sektor ke glaciologickému výzkumu, se daly zvláštní, skoro podivné události jedna za druhou. Dcera guvernéra 17. Provincie ho pozvala na večírek, přivedla ho mezi vyděděnce, vyspala se s ním a zařídila, že mu přidělili parní lokomotivu. Nevěřil, že by to udělala jen kvůli jeho šarmu.

„Za hodinu bude Kross Station,“ oznámil Lamo, který sledoval řízení LB 117.

I když to byla jen vedlejší trať, sestávala z několika desítek kolejí, které postupně přibývaly, jak se blížili ke Kross Station.

„No né!“ vykřikl náhle Lamo, „převzali řízení, jsme vedeni automaticky.“

Liena to zatím neznepokojovalo, myslel si, že Bezpečnost je bude chtít vyslechnout dřív, než by mohli svoji historku vyprávět někomu jinému.

„Nejedeme do Kross Station,“ řekl o chvíli později Lamo. „Odvádějí nás jinam.“

„Seržant Tod se zmiňoval o nějakých obtížích, když jsem s ním naposledy mluvil. Je docela možný, že se v Kross Station odehrálo něco vážného.“

„To má být to nádraží pro překlad dobytka?“ pochyboval Yan. „Kde jsou překupníci a chovatelé sobů? To je něco jinýho.“

Vzdalovali se od Kross Station směrem na východ a někdo zavtipkoval, že je asi posílají přímo na frontu, ale nikdo se tomu nesmál.

„V žádném případě nejedeme po hlavní trati,“ řekl Lamo, který horečně studoval Železniční instrukce. „Nemůžu ji tu vůbec najít.“

Byly tu jen dvě koleje. Nepotkali ani žádný jiný vlak, ani hlídku Bezpečnosti nebo drezínu údržby. Trať se zařízla mezi dvě ledové stěny a Lamo náhle zaregistroval prudké klesání.

„Začíná to být nebezpečný.“

„Dej zpětný chod.“

„Právě to dělám.“

„Měli jsme se zastavit dřív.“

„A proč ne teď?“

Lien potřásl hlavou :

„Na takovéhle trati je to zakázané. Potřebujeme odstavnou kolej.“

Zalistoval také v Instrukcích, ale tuhle trať nenašel. Náhle nastala tma a Lamo na chvíli zpanikařil, než se mu podařilo rozsvítit.

„Tunel v ledu!“

Nebylo to nic výjimečného, takové tunely byly na všech trasách, i když to nebylo zrovna moc bezpečné.

„Teď je tu skála,“ řekl Yan. „Jsme pod zemí. A jedeme stále stejnou rychlostí.“

Podle hodinek se Lien dohadoval, že v Kross Station museli být už před dvěma hodinami. Zatím ho to neznepokojovalo, bezpečnostní služba na tomhle nádraží musí být přece schopná je vyslechnout zrovna tak jako všude jinde. Jejich záležitost byla asi uznána jako velice důležitá a Bezpečnost je vede k nějakému vyšetřovacímu a výzkumnému středisku. Možná že budou mít co dělat s vojenskou informační službou.

Parní lokomotiva zpomalila a zastavila na slepé koleji u malého nástupiště.

„Nikdo tu není.“

„Zachovejte klid. Určitě se nám budou věnovat.“

Náhle se v dálce rozsvítil silný reflektor, to znamenalo, že jede důležitý vlak. O minutu později zastavil vedle nich obrovský obrněný vůz se znaky Společnosti, vysunula se kloubová komora. Šest ozbrojených mužů přepadlo parní lokomotivu.

„Ruce vzhůru!“ zařval na ně poddůstojník.

„Jsem glacilog Rag a hlásil jsem vám...“

Poddůstojník mu dal ránu pěstí do obličeje. Ostatní chtěli reagovat, ale pod hrozbou zbraní se museli vzdát. Lien se napůl zhroutil, snažil se zvednout, tiskl si ruku na tvář, která mu krvácela.

'Nastupte do obrněného vozu.“

„Jsem zodpovědný za tuto parní lokomotivu," řekl Lien, i když měl nateklé rty.

Prudce do něho strčili, octli se v jedné místnosti, celé z kovu. Stroj odstartoval s takovou razancí, že je to všechny povalilo. Napadali jeden přes druhého do opačného rohu proti směru jízdy.

„Myslím," řekl Lien, „že jsme v rukou Zvláštní jednotky Bezpečnosti."

„Ale vždyť jsme nespáchali žádný zločin."

Lien sklonil hlavu :

„Samozřejmě, že ne. Ale oni si asi myslí něco jiného. Určitě by se mnou nejednali takhle hrubě, kdyby nás nepovažovali za viníky."

Obrněnec se vydal neznámým směrem. Nevěděli, kde se nacházejí, jestli pod zemí, nebo na povrchu. Ani Yan, který měl dobrý orientační smysl, si nebyl vůbec jistý svým odhadem.

„Zpomalujeme."

Obrněnec se asi připojil k jinému vlaku, ozval se charakteristický náraz. O minutu později vstoupil do místnosti tentýž poddůstojník a přikázal jim zvednout ruce za hlavu.

„Odchod!"

Prošli spojovací komorou a vstoupili do jakési čekárny. Nebyl odtud žádný východ. Oddělili je od sebe na jednotlivá sedadla. Začalo dlouhé čekání.

„Glaciolog Lien Rag," ohlásil neviditelný hlas.

Přišli pro něho dva strážci a postrčili ho do dveří, které byly až doposud skryty ve stěně. Octnul se ve strohé místnosti, kde bylo všechno z kovu. Domníval se, že je na palubě nějaké důležité vojenské jednotky.

U stolu seděl silný muž a přísně na něho pohlížel. Měl výložky majora.

„Přistupte blíž.

Lien poslechl. Major zmáčkl knoflík, za ním se objevil hologram.

„Znáte toho muže?"

„Vůbec ne. Je to seržant, ale já ho neznám."

„Lžete. Je to seržant Tod."

„Neznám ho. Byl jsem s ním pouze v radiovém spojení, abych ho uvědomil o potížích, v kterých jsme se nacházeli. To je všechno. Dnes ráno mu jeden z mých spolupracovníků ohlásil, že dva výjimečné konvoje projíždějí po trase S 68, i když je označena dvěma X a..."

„Mlčte. Seržant Tod je obviněn z černého obchodu s palivem. Předávali jste si kódované zprávy, abyste si domluvili ten váš špinavý kšeft."

„Ale to není pravda," řekl překvapený a vyděšený Lien. „Neznám seržanta Toda, nikdy jsem ho neviděl."

„V Grand Star Station vám přidělili palivové kupóny. Co jste s nimi udělal?"

„Nemám je u sebe... Zůstaly na místě, kde jsme pracovali. Odjeli jsme velmi rychle a..."

„Lžete," řekl major. „Vy jste je prodal. V Kross Station vás kontaktoval tenhle člověk."

Další hologram. Byl to ten vlasatý chlapec, který chtěl od něho koupit kupóny.

„Ano, to je pravda."

„Takže se přiznáváte?"

„Já jsem odmítl takový podvodný obchod."

Major pokrčil rameny :

„Máme důkazy. Prodal jste čtyři kupóny za tisíc dolarů. Kde máte ty peníze?"

„To není pravda! Protestuji! Přihodily se podezřelé události, které nemají nic společného s černým obchodem s palivem... Odhalili jsme, že po téhle zdánlivě nepoužívané trati jezdí vlaky."

„Vlaky, skutečně?" řekl major ironicky. „Jaké vlaky?

„Jeden byl dlouhý kilometr, druhý víc než dva. Můj kolega Yan Charm může podat důkazy. Má k dispozici seismografické záznamy, které..."

Major se začal hrubě smát, Liena to rozčililo. Měl chuť skočit mu na krk a bušit do něho pěstí. Ten náhlý impuls ho vyděsil. Kde se v něm braly takové násilné myšlenky?

„Vlaky o délce několika kilometrů na trase, která je označena dvojitým X... To je absurdní!"

Přestal se smát a podíval se na Liena trochu soustrastně.

„Vaše historka je dojemná... Ale neobstojí."

„A co grafy?"

„Můžou být zfalšované."

„Já vám přísahám, že..."

„Vy jste blázen, Liene Ragu, jednoduše blázen."

„Ujišťuji vás, že vám můžeme podat podrobnou zprávu o tom, co se doopravdy dělo v sektoru Bia."

„Podrobnou zprávu! Jste idiot!"

„Proč mě napadáte?"

Majora ta otázka trochu zaskočila, ale ne nadlouho.

„Obviňuji vás, že jste prováděl černý obchod s palivem a tím jste poškodil Společnost."

ABC Amber Palm Converter, http://www.processtext.com/abcpalm.html

6

F-Station

Byla to vypolstrovaná cela, dokonale odizolovaná od všech hluků a vibrací. Lien nevěděl, jestli je uvězněn ve vojenském vlaku nebo někde jinde. Dva dny zůstal v úplné izolaci, jídlo a pití mu podávali malým okénkem v dvojitých dveřích. Mohl si ho vzít teprve když se venkovní dveře zavřely, takže za celou dobu neviděl tvář svého žalářníka.

Zachoval si trochu ponětí o čase, i když mu vzali hodinky. Vzpomněl si na Flou Sadonovou, která měla implantované hodinky, poháněné nervovými impulsy.

Druhého dne v poledne pro něho přišli, navlékli mu svěrací kazajku, to ho znepokojilo ještě víc. Chtějí ho snad prohlásit za blázna a zavřít do psychiatrické léčebny? Takové léčebny jezdily neustále po kolejích a nikdy nezastavovaly. Stejně jako věznice. Pouze koncentrační tábory zůstávaly delší dobu v nějakém odlehlém místě.

V majorově kanceláři už byl další zadržený, měl na sobě stejnou kazajku. Lien poznal seržanta Toda podle hologramu, který mu ukázal major Vicra. Majorovo jméno stálo na destičce, které si Lien napoprvé nevšiml.

„Trváte na tom, že jste neprováděl černý obchod, z kterého jste obviněn, glaciologu Rage?“

„Absolutně. Kupóny na palivo najdete ve vlaku, který jsem vedl do sektoru Bia.“

„Provedli jsme prohlídku a nic jsme nenašli. A zde přítomný seržant Tod všechno přiznal. Vy jste mu prodal kupóny za tisíc dolarů. Vlasatý překupník, vyděděnec jménem Saho je na útěku, ale seržant Tod rovněž přiznal, že pro něho pracoval.“

„Ale to není pravda!“ zvolal Lien. „Nikdy jsem seržanta Toda neviděl. Byl jsem s ním pouze v radiovém spojení. To je všechno pustý výmysl... Anebo machinace.“

„Doporučuju vám, abyste si dal pozor na jazyk,“ řekl důrazně major Vicra. „Je vám jistě známo, že černý obchod se zbožím v době války představuje trestný čin podléhající soudu. Já jsem tu jediný soudce, který rozhodne o vaší vině a odpovídajícím trestu.“

„Ale válka je přece pořád!“ vykřikl Lien podrážděně.

„Ze byste byl taky šiřitel poplašných zpráv? Za deset let byla přece tři příměří.“

„To jsem nevěděl,“ zamumlal Lien.

Uvědomil si, že se nechal zatáhnout do majorovy hry tím, že přistoupil na diskusi. Měl všechno popřít, donekonečna popírat jakoukoliv účast na černém obchodě a trvat na tom, aby se zahájilo vyšetřování průjezdu vlaků po trati S 68 XX.

„Odmítám obviňující svědectví seržanta Toda,“ řekl klidně. „Patří k Bezpečnosti a mohl se stát předmětem zastrašování. Naproti tomu žádám, aby sem byli předvoláni moji kolegové a spolupracovníci, jmenovitě Farell, Yan Charm a Lamo. Na trati S se staly události mnohem významnější než toto stupidní obvinění z černého obchodu s palivem.“

„Závažnost obvinění posoudím pouze já. Vaši kolegové podepsali prohlášení o těch slavných událostech. Po trati S 68 XX nikdy neprojel ani jeden vlak. Žádný vlak nemůže jet po kolejích klasifikovaných dvojitým X. Vaši spolupracovníci udali, že jste už delší dobu vykazoval známky podezřelé nervozity.“

„A co záznamy seismografu?“

„Experti je prostudovali. Přístroje pouze zaregistrovaly kontrakce ledu. Krajina je plná trhlin a podzemních štol. Led je neustále v pohybu, smršťuje se a znovu roztahuje. Nemyslím si, že by glaciolog druhé třídy pan Lien Rag byl schopen vyvrátit tyto vědecké závěry.“

Lien mlčel. Bylo to tak, ale seismograf přece nezaznamenal přirozený jev, ale průjezd dvou souprav, o tom nebylo nejmenších pochyb.

„Zůstaly tam charakateristické stopy po průjezdu těch dvou vlaků,“ řekl Lien.

„Opravdu?“ řekl major ironicky, zatímco seržant Tod se začal servilně smát. „Tisícitunová zátěž na trati označené dvojitým X... A ta trať ke všemu není elektrifikovaná. Mohou po ní tedy jezdit jen parní lokomotivy. Všechny lokomotivy, které by byly schopné utáhnout podobnou tonáž, jsou zaregistrované a pod kontrolou. Nechybí ani jedna.“

Až doposud si Lien myslel, že se ho major snaží přinutit, aby se vzdal svých prohlášení o existenci dvou tajných vlaků z obavy, že by vyšlo najevo, že něco tak důležitého mohlo uniknout ostražité bdělosti Bezpečnosti. Veřejnost by tím byla asi nemile překvapena. Doposud věřil, že objevil slavnou Šikmou Trať, o které se tolik mluvilo, ale teď pochopil, že trať S 68 XX měla pro Bezpečnost nějaký jiný význam.

Napříště si bude muset dát větší pozor a vyvarovat se svých hloupých impulsů, chovat se opatrně a takticky. Jinak se z toho nedostane.

„Domníval jsem se, že se vlaku zmocnili zločinci nebo železniční piráti. Tím, že jsem podal hlášení, jsem konal jen svoji povinnost.“

„Vy jste si celou tu stupidní historku vymyslel, abyste tím kryl svoji šmelinu,“ odpověděl major. „Kdyby se seržant Tod ke všemu nepřiznal, asi by vám to vyšlo. Ale my jsme vás odhalili a uděláte nejlépe, když se přiznáte, bude vám to přiznáno jako polehčující okolnost. V opačném případě můžete být odsouzen až k pěti letům vězení.“

Lienovi nebylo jasné, proč ho tedy nechali odjet do sektoru Bia, jestliže to místo považovali za zakázanou zónu. Nedovedl si sice představit, co tam mohli dělat, ale mohli ho přece klidně převést někam jinam, na jiné výzkumné místo.

Začínala se mu pomalu rýsovat úloha Floy v celé záležitosti. Bylo mu jasné, že Floa mu nezařídila parní lokomotivu a kupóny na palivo z pouhého přátelství. Vzpomněl si na poznámku jejího otce, když mu byl představován na recepci v jeho paláci. Zdálo se, že guvernérovi dost záleží na tom, aby se co nejrychleji odebrali do sektoru Bia zkoumat akumulaci ledu, dokonce mu za to slíbil i první třídu. Že by si guvernér tímto způsobem vyřizoval nějaké účty s Bezpečností? Proto si Bezpečnost vykonstruovala tenhle případ, aby ho mohli odstranit, jeho i celý jeho tým.

„Vy se můžete vzdálit, seržante Tode. Váš postoj vám bude připočítán k dobru. Trest bude pouze symbolický, ale budete degradován.“

„Děkuji vám, majore, jsem vám za to velice vděčný.“

Lien si pomyslel, že mu mohli pod jménem Tod předvést kohokoliv. Muž sehrál svoji roli a mohl zmizet, svoje obvinění si odnést s sebou.

Zůstal sám s majorem a čekal, že vynese rozsudek. Ale Vicra otevřel další materiály a začetl se do nich, trvalo to minutu nebo dvě. Pak zvedl hlavu a řekl Lienovi :

„Dost dlouho jste intrikoval, aby vám přidělili parní lokomotivu. Vaše první žádost pochází z doby před dvěma lety, od té doby jste ji několikrát opakoval. Abyste dosáhl svých podlých cílů, neváhal jste se seznámit s lidmi, které jste obelstil.“

„Ale to není pravda!“ vykřikl Lien, zapomněl na to, co si předsevzal. „Vím, že dcera guvernéra 17. Provincie byla tak laskavá a intervenovala za mě, ale já jsem ji o to nežádal.“

Zdálo se mu, že Vicra se olízl jako mlsný kocour. Viděl ta zvířata jednou v zoo a strašně si přál mít jedno doma. Na začátku doby ledové, když lidstvo procházelo obdobím Velké Paniky, stala se tahle zvířata obětí hladových psů a prakticky vymřela, což způsobilo přemnožení potkanů.

„Vy jste o nic nežádal? Chcete říct, že Floa Sadonová, dcera Jeho Excelence, využila svého vlivu, aby vám přidělili LB 117 a s ní palivové kupóny?“

Lien se snažil trochu napravit, co řekl :

„Vlastně o tom nic nevím. Podal jsem žádost a poručík Skoll mi řekl, že budu muset počkat osm dní na odpověď. Ale druhý den po rozhovoru s ním mi parní lokomotivu přidělili.“

„Ale věděl jste, že za to vděčíte Floe Sadonové?“

„Poručík mně řekl, že Jeho Excelence trvala na tom, abych tu lokomotivu dostal. Den před tím jsem byl pozván na recepci a zdálo se, že guvernér si přeje, abych rychle provedl výzkum sektoru Bia.“

„Guvernér si to přál“?

„Alespoň jsem to tak pochopil,“ řekl Lien, kterému se vůbec nelíbil výraz, jaký teď měl Vicra.

„Znáte tu dívku již dlouho?“

„Pouze od té noci, majore.“

„Pouze od té noci. Vím, že mladí lidé se seznamují rychle, ale přece jen. Stal jste se jejím milencem?“

Lien se vzepřel a neodpověděl. Major se hlasitě zasmál a obrátil list:

„Zúčastnil jste se schůzky vyděděnců dvěstě kilometrů od Grand Star Station. Byla tam dívka přezdívaná Ariel, která je stíhána pro zoofilii?“

„Pro zoofilii?“

„Smilní se Zrzavými Muži. To je delikt trestaný desetiletým vězením a psychiatrickou léčbou po uplynutí trestu.“

„Zrzaví Lidé nejsou přece zvířata.“

Málem se kousnul do rtů za takovou hloupost. Vicra se opřel o opěradlo křesla a zkřížil si ruce s úsměvem, který

odhalil příliš dokonalé zuby. Musely být umělé.

„Opravdu to nejsou zvířata?“

„Ne. Myslím, že ne.“

„Vy hájíte to odporné chování té dívky? Vám se líbí představa, jak obrovské přirození těchto individuí proniká do těla té dívky?“

Liena se podvědomě zmocnil pocit odporu, i když jeho rozum se tomu bránil. Nevědomky se ušklíbnul, čehož okamžitě litoval. Dal tím tomuto nesnesitelnému muži nejlepší důkaz svého rasismu vůči Zrzavým Lidem a ten měl z toho vůčihledně radost.

„Styky Floy Sadonové jsou velmi podezřelé.“

„Nevěděl jsem, kam jedeme, když jsme odešli z recepce v guvernérově paláci.“

Měl pocit, že se projevil zbaběle a hodil vinu vlastně na Flou. Major na to zareagoval, začal se tvářit trochu shovívavěji.

„Já vám to věřím. Ale přesto jste neprotestoval ani neupozornil Bezpečnost. A to všechno pro to, abyste se zmocnil půvabů té dívky a získal tím nějaké výhody.“

„Vůbec ne. Je to moc krásná dívka a jediný prospěch, který jsem chtěl pro sebe získat, je že jsem se chtěl s ní vyspat.“

„Dosáhl jste toho?“

„Odmítám odpovídat.“

„Je skutečně frigidní?“ zeptal se major s oplzlým výrazem v tváři.

Lien neodpověděl. Už se nechal jednou nachytat a nechtěl zradit Floinu důvěru.

„Také obcuje se Zrzavými Muži '? Ta zvrhlost je teď v módě a nám činí velké potíže tomu čelit. Říká se, že některé manželky vysoce postavených mužů si drží dokonce Zrzavé Muže v klecích, aby jim byli kdykoliv po vůli.“

Náhle si uvědomil, že se nechal příliš unést svými vlastními představami a zcela změnil výraz.

„Viděl jste, jak se seržant Tod dostal z celé záležitosti? Splnil svoji povinnost tím, že vás udal a sebe obvinil. Můžete to udělat stejně, když budete chtít. Máme toho už dost, nechat se drancovat, násilnit a ještě chránit lidi, kteří myslí jen na to, jak ze Společnosti těžit. Někteří zaujímají i důležitá místa nebo patří k významným rodinám a využívají tak privilegií.“

Lien pozorně poslouchal, srdce mu prudce bušilo. Nesnaží se mu major Vicra naznačit, jak by se mohl dostat ze svízelné situace?

„Jste si opravdu jist, že Floa Sadonová neměla nikdy zvrácené chutě proti přírodě na Zrzavé Muže?“

„Nevím.“

„Na té schůzce vyděděnců byl jeden Zrzavý Muž. Víte, proč si je tito lidé zvou? A obvykle samce? Protože je vzrušuje velikost jejich přirození. Jenom zvířata příroda obdařila takhle štědře. A pak ta rezavá srst, která vypadá jako vlna. Jsem si jist, že Floa Sadonová s nimi obcuje.“

Lien musel bojovat proti dalšímu znechucení. Vždyť to byli lidé, stejně jako oni. A Floa měla přece právo s nimi spát, mohla spát, s kým se jí líbí. Jakým právem posuzuje Společnost milostné chování lidí? Zrovna tak mohla milovat třeba jiné ženy nebo si najít vlka za milence. Hlavně neupadnout do léčky, kterou mu major nachystal.

„Kdybychom měli takový důkaz,“ řekl major, „mohli bychom konečně učinit přítrž skandálním pletichám té dívky. Nejvyšší velitel Bezpečnosti by dokázal ocenil takový postoj. Měl byste o tom přemýšlet, Liene Ragu...“ „Jste odporný,“ řekl Lien klidně.

F-Station

I když ho nemilosrdně mučili, nikdy neztratil vědomí a litoval toho. S nesnesitelným pocitem hrůzy podstoupil všechno surové nakládání, které mu připravili poddůstojníci Bezpečnosti. Major Vicra mu určitě neodpustil, co mu Lien řekl, ale hlavně mu vadilo, že odmítl přijmout nabízené záchranné lano. Nevěděl, proč ten muže chce, aby udal Flou Sadonovou a obvinil ji ze zoofilie a ze zanedbání povinnosti. Upnul se na svůj odpor jako na poslední možnou záchranu, počítal taky trochu, že jestli někdo něco může pro něho udělat, je to určitě Floa Sadonová a její otec. Těžko snášel, když ho nahého vystavovali venkovnímu mrazu, až vůbec necítil konečky prstů. A vzápětí hned prudkému zahřátí, které bylo nesnesitelné. A nakonec mu po dobu čtyřiceti osmi hodin pouštěli do těla elektrické šoky, které mu způsobovaly pravidelné svalové křeče. Čekání na šoky bylo to nejhorší ze všeho, protože interval mohl trvat hodinu zrovna tak jako několik vteřin.

A pak najednou nastal kolem něho velký rozruch. Odvedli ho do jakési ošetřovny, kde se o něho postarali sice energicky, ale už ne brutálně. Když ho oblékli a převedli do malého vězeňského vlaku směřujícího na sever, začal opět doufat. Dali ho do zamřížovaného kupé společně s dvěma dalšími vězni. Jeden zabil a rozčtvrtil nějaké dítě, druhý šmelil s potravinami.

Dva dny stál vlak na vedlejší koleji, než mohl opět pokračovat v cestě k malému bezvýznamnému nádraží jménem Line Station. Lien si myslel, že jeho jméno pochází od pipe-line - dálkového vedení tekutého uhlí nebo dokonce ropy, produktu tak vzácného od počátku doby ledové.

Okénkem ve vagonu, kde byla jen minimální teplota, zahlédl starobylý poškozený skleník. To je ztracená díra, konec světa. Opět začal ztrácet naději. Ze začátku doufal, že zpráva o jeho zadržení se dříve nebo později dostane ke guvernérovi Sadonovi, který jistě zasáhne v jeho prospěch. Ale asi si dělal zbytečné iluze. Guvernér 17. Provincie si určitě nepamatoval ani jeho jméno a on skončí svůj život v nějaké vězeňské kolonii nebo dokonce v koncentračním táboře.

Někdy před polednem přišel vrchní strážce se dvěma podřízenými, otevřeli mříže a pustili ho ven. Nejprve pomyslel na to, že odmítne vyjít ven. Nikdo mu neřekl, k jakému trestu byl odsouzen, chtěl proto přinutit vězeňskou správu, aby mu řekli pravdu. Dokonce pomýšlel na pasivní rezistenci a hladovku.

„Kam mě vedete?“

„Jste přeložen do jiného konvoje.“

Oblékli ho do špatně střižených civilních šatů a v doprovodu jediného strážce ho nechali vystoupit na nástupiště. Bez pout, bez jakékoliv ochrany. K jeho velkému údivu ho odvedli k páchnoucí lokálce, skládající se ze čtyř mizerných vagonů, v kterých bude určitě jektat zuby, až vyjedou z nádraží. Strážce ho usadil mezi tlustou ženu, která kojila dítě a poďobaného mladíka. Připadal si o několik století zpět, jakoby v jednom z těch filmů, které ukazují venkovské lidi v přehnané karikatuře.

„Kam jedeme?“ zeptal se lidí kolem, ale nikdo mu neodpověděl.

Viděli ho přicházet s vězeňskou stráží a měli z něho strach. Dokonce i kojící žena schovala svůj prs, jako by se bála, že pohled na ni by v něm mohl vyvolat násilné pudy.

Po čtvrt hodině se osobák kodrcavě rozjel. Jak předpokládal, teplota klesla téměř na nulu. Všichni se zabalili do přikrývek a kabátů, jenom on zůstal ve svém lehkém oblečení a cvakal zuby.

Vlak zastavoval u každé farmy a vagon se pomalu vyprazdňoval. Brzy zůstal v kupé jen mladík, který se na něho plaše usmíval.

„Jedeme do River Station,“ řekl.

Lien sebou trhnul, nevěříc svým uším:

„Do hlavního města 17. Provincie?“

„No jasně... Já tam studuju. Ale brzy půjdu na vojnu.“

Viděl, že Lienovi je zima, otevřel svůj kufr, vyndal z něho deku a nabídl mu ji.

„Guvernérský palác je ve městě 7“

„Nevím. Byl jsem teď čtrnáct dní u rodičů. Když jsem odjížděl, tak tam ještě nebyl."

Lien si uvědomil, že neuběhly ani dva týdny od té doby, co vyjeli z nádraží v Grand Star Station.

„Za dvě hodiny jsme tam. Nechcete něco jíst? Matka mi dala na cestu pečené kuře."

Ještě nikdy mu tak nechutnalo fádní kuřecí maso, které obvykle nesnášel. Chlapec, nadšený jeho společností, neustále mluvil. Studoval medicínu.

„Mám stipendium od Bezpečnosti," říkal hrdě. „Bude ze mě vojenský lékař.

Lien pomyslel s hořkostí na ty, kteří ho mučili z příkazu majora Vicry, místo aby léčili lidi.

„Ty nechceš být raději civilním lékařem?"

„Ó! co se dá dělat. Nemáme moc peněz, víte?"

V River Station na něho čekala obrovská drezína a guvernérův sluha, kterého překvapilo, že Lien nemá žádná zavazadla. Nedůvěřivě si prohlížel jeho špinavé oblečení.

„Kam mě vezete, do paláce?"

„Ne tak docela."

River Station sice nedosahoval velikosti GSS, ale přesto to bylo dost významné místo, sbíhalo se tu několik stovek kolejí a panoval tu značný ruch. A jako v každém hlavním městě provincie tu bylo hodně administrativních vlaků, většina z nich nikdy nevyjela z ochranné kopule. Lienovi nebylo jasné, jak mohou úředníci strávit celý život v takovémhle místě. Jistě tu jsou nějaké možnosti, jak se pobavit, kabarety, restaurace, ale moc toho není. Všichni se jistě mezi sebou moc dobře znají.

Drezína zastavila před konstrukcí, která zaujímala nejméně čtyři koleje. Lien si už všimnul, že pod kopulí River Station je docela slušná teplota, rozhodně vyšší než v GSS a vzpomněl si, že se tu nedávno dělaly významné geotermické vrty. Dokonce měl tenkrát v ruce výzkumné zprávy.

Velice příjemně ho přijala mladá dívka a odvedla ho clo prostorného pokoje.

„Doktor tu bude za několik minut."

„Cože, doktor?"

„To je příkaz slečny Floy."

Zůstal sám, bavil se tím, že roztáčel vodovodní kohoutky a voněl k toaletním mýdlům. Někdo zaťukal na dveře, šel otevřít. Za dveřmi stál vysoký chlapík s modrýma očima a flegmatickým výrazem.

„Mám vás prohlídnout. Svlékněte se a položte se na lůžko."

Lien si povzdechl, ale poslechl.

„Nejste moc čistý," poznamenal lékař bez sebemenší stopy výčitky.

„Přišel jsem z vězení. Strávil jsem čtyři dny v rukou Bezpečnosti.

„To je mi jedno. Jsem tady, abych zjistil, jestli máte stopy po ranách a nemám vůbec chuť si poštvat proti sobě Bezpečnost. Floa má někdy bláznivý nápady."

Lien se musel držet, aby mu jednu nevrazil.

„Chcete snad popřít, že mě mučili?"

„To známe, tuhle písničku, nemohl byste si vymyslet něco jiného? „

Lien se prudce zvedl a nahý šel otevřít dveře :

„Vypadněte."

„No tak se nezlobte... Nemohl jsem vědět, že budete tak nedůtklivý."

„Vypadněte!"

„Ne, musím udělat svoji práci. Moc se omlouvám. A to je co, tyhle popáleniny na varlatech?"

Lien měl chuť ho uškrtit:

„Neslyšel jste nikdy o elektrických šocích?"

„Aha! To je ono? To vám asi nebylo moc do smíchu... Ale není to zas tak vážný."

„Vy patříte ke guvernérovu domu?"

„Jestli chcete, ale patřím taky k obecné nemocnici druhé třídy. V každém případě nemocnice první třídy odjela právě na frontu na šest měsíců. Mě se to stejně netýká, od loňského roku jsem zproštěn vojenské služby. Vidím podle té jizvy na pravé noze, že vy jste byl ve válce. Dobrá, napíšu zprávu. Nepochybné s vámi na Bezpečnosti špatně zacházeli."

„Nevypadáte, že byste o tom byl moc přesvědčený."

Doktor si zamyšleně balil svůj kufřík, konečně po chvíli zvedl hlavu :

„Víte, já nejsem příliš nadšený tím bojem o moc. Já nevlastním žádné akcie Společnosti. Vy ano '.',,

Lien zavrtěl hlavou. Uvědomil si, že Floa je jednou z největších akcionářů Společnosti. Co tím chce doktor říct, touhle historkou s akciemi?

„Bylo rozhodnuto, že nové akcie se rozdají zasloužilým, aby byl kapitál Společnosti lépe rozdělen, než jak to bylo doposud. Dřív to dělali demokraticky, snažili se rozdělovat akcie spravedlivě... Ale vždycky má někdo v rukou moc, jednotlivci nebo skupiny. Tak je to i s akciemi."

„Já tomu nerozumím."

Doktor se na něho díval s trochu ironickým soucitem:

„Takže vy nevíte, proč vás mučili?"

„Ale já nevlastním ani jednu akcii Společnosti."

Nenucené pozdravil a odešel. Lien se odebral do koupelny a pustil si vodu do vany. Když se ponořil do vody, pozvolna ho zaplavoval příjemný pocit, zavřel oči. V uších mu stále zněla doktorova slova.

„Není to s tebou tak hrozný," ozval se ženský hlas.

Zároveň s hlasem rozeznal charakteristický parfém, otevřel oči. Opírala se o dveře, tvářila se uštěpačně, ale v jejích

zelených očích byl kousek něhy. Kožešinový plášť z černého vlka ji sahal až k nohám, obutých do jemné kůže, rovněž černé. Rozhořčeně si pomyslel, že půlroční plat by nestačil na to, co měla na sobě a že si nikdy nebude moci dovolit takovou elegantní ženu.

„Četla jsem lékařskou zprávu. Moc tě nepoškodili."

„Jinak bys nepřišla?"

„Ne. Mohli ti přece naočkovat nějakou nebezpečnou nemoc nebo tě třeba vykastrovat. Vypadá to, že nic z toho se nestalo."

Liena to rozčililo, zvedl se z vody a ukázal ji svoje ledví:

„Jsi spokojená?"

„Úplně. Ale vždyť máš stopy popálenin," řekla a sevřela ústa bolestí. „Mučili tě na přirození? Bolí to? Říká se, že nakonec to vyvolá ejakulaci, je to pravda?"

Uchopil jemný měkký ručník, ovázal si ho přes boky. Skoro clo ní strčil, když chtěl projít.

„Ty máš ale nervy nadranc," řekla. „Měl bys mi poděkovat. Beze mě a bez mého otce bys teď byl na cestě do vězeňské kolonie. Tam bys chcípnul! Málokdo se odtamtud vrátí, víš to?"

„Och! já vím dobře, za co ti vděčím," řekl ironicky. „Vím to moc dobře."

Krásná dívka se zamračila. Nemyslela si, že ho najde v takovémhle stavu. Posledně byl bezstarostny, méně agresivní.

„Ano, já vím, za co ti vděčím. Tvoje intervence u poručíka Skolla, aby mi přidělili parní mašinu, mi přitížila. Snažili se mi o tobě namluvit úplný hrůzy, chtěli, abych svědčil proti tobě."

Floa zbledla, bylo to vidět i přes silný make-up.

„Byl to major Vicra, že jo?"

„Proč se tě snaží dostat?"

Doktorovy poznámky mu dávaly odpověď na otázku, kterou si kladl od počátku svého uvěznění. Konečně snad pochopil příčinu toho všeho.

„Zapomeň na všechno," řekla. „Už se ti nic nestane. Vrátíš se znovu ke své práci, budeš přidělen k technickým službám správy Provincie."

„U tvého otce?"

„Ano, ale budeš volný."

„Proč jsi mě tam poslala?"

„Ale co si to namlouváš?" řekla s nevinnou tváří. „Já jsem se tak těšila na naše setkání. Už jsi zapomněl na tu noc, kterou jsme strávili spolu?"

„Už jsi měla Zrzavého Muže?"

„Zbláznil ses? Proč mě urážíš?

Projevila stejný odpor jako on tehdy v majorově kanceláři. Bezděčný rasistický reflex, o kterém se nedalo pochybovat, který vyšel z jejího nitra a kterému se těžko mohla bránit.

„Myslíš, že jsem jako Ariel '!"

„Chtěli po mně, abych tě mezi jiným obvinil i ze zoofilie. Co se děje mezi tebou a Bezpečností? Proč tě chtějí dostat?"

„Později ti to vysvětlím," řekla a přistoupila k němu blíž. „Později."

„Je to otázka akcií?"

Floa se zastavila a upřeně se na něho dívala.

„Ty nejsi tak hloupý, jak jsi vypadal."

„Ty máš přece velký balík akcií Společnosti. Předpokládám, že jsi členem správní rady a že máš rozhodující hlas?"

S vyzývavým úsměvem rozevřela svůj plášť z černého vlka, pod ním byla nahá. Vysoké boty z jemné měkké kůže sahaly až nad kolena. Černá kůže dávala vyniknout nádherné plavosti jejího klínu.

Floa se přiblížila až těsně k němu a konečky prstů, pomalým gestem odložila ručník, který mu zakrýval bedra. Dotýkala se ho jemnými prsty, zkušenou rukou ho masírovala.

„Žádné velké škody," šeptala.

Uchopil ji do náručí a hledal její ústa. Byl to divoký, vášnivý polibek. Pak se spustil podél jejího útlého, bílého těla a líbal ji na ňadra a v klíně. Zaklonila hlavu a zabořila nehty do jeho zátylku.

Tentokrát si byl jistý, že její frigidita je pustý výmysl. Takhle si ji bude pamatovat navždycky, nejprve jak tam stála nahá v kožichu a vysokých holinkách a jak pak sténala na posteli, plná milostné vášně.

Když se probudil, byla už noc. Myslel si, že odešla, ale ona pokojně spala svinutá do klubíčka v rohu postele, i přes ty trochu vulgární boty se podobala malé holčičce.

8

F-Station

To ona navrhla, aby šli do klubu. Probudili se a měli hlad.

„Je to jen půl hodiny odtud. Je to nádherné místo.“

„Zase vyděděnci?“

„Roční příspěvek je pět tisíc dolarů. „

„Promiň,“ řekl.

Ve skříni našel dokonalé oblečení. Sama mu je pečlivě vybrala. Její lokocar stál na stejném nástupišti. Měla na sobě jen svůj kožich a holiny a on žárlil na pohledy ostatních mužů.

Na chvilku se podíval nahoru na kopuli a zahlédl neurčité postavy.

„Díváš se na Zrzavé Muže?“ poznamenala. „To kvůli tomu, co ti řekl major Vicra?“

„Ne. Proč tu jsou? Proč se před sto lety najednou objevili? Kde byli před tím?“

„Ty si musíš klást samé otázky, abys byl zcela šťastný,“ řekla.

Lokocar jel polární nocí jako obvykle velmi rychle. Z hlubokých trhlin v ledové mase vystupovala pára. To byl původ neustálých mlh, které okamžitě mrzly a rozplývaly se.

Díky černé krabičce se malé vozidlo dostalo z hlavní trasy bez zastavení tím, že vyřadilo všechna návěstidla a přinutilo ostatní vlaky, aby zůstaly stát. Nakonec se dostali na dvojitou kolej, směřující přímo na západ. Zdálky bylo vidět svítící kopuli, nedřív si myslel, že je to nějaká farma. Ale kolej mířila přímo k ní.

„To je klub.“

Když projeli vyrovnávací halou, myslel, že se mu to zdá, anebo že se dívá na nějaký starý kýčovitý film. Když vystoupili z lokocaru, octli se na ohromné písečné pláži na břehu moře, pod palmami byly slaměné chýše, u kterých seděli nazí lidé a jedli.

„To je horko,“ zabrumlal Lien.

„Třicet dva,“ řekla. „Nezůstávej takhle, nebo se uvaříš.“

Floa šla před ním, kožešinový plášť nesla přes ruku a mířila k slaměné chýši. Lidé se za ní otáčeli kvůli těm nezvyklým holínkám. Všichni byli nazí. Svlékal se za chůze.

V chýši byly dvě místnosti a koupelna. Na terase už čekal podivně vystrojený sluha v květované sukénce, s květinou v tmavých vlasech.

„To je opravdový Tahiťan,“ řekla. „Znáš přece Tahiti? Určitě jsi nějaký film o tom ostrově viděl?“

Přinesli jim kokosové ořechy naplněné nějakým nápojem s vůní vanilky.

„To je rum," řekla Floa. „Půjdeme se koupat?"

„Já to nechápu... Ta iluze, že jsme na břehu obrovského moře..."

„Optický klam. Kopule dosahuje k zemi ve vzdálenosti asi pěti set metrů. Je to báječný, ne?"

Když zvedl oči, oslnilo ho umělé slunce.

„Tady neuvidíš své zrzavé přátele,"řekla škádlivě. „Přesto, že tam jsou a odstraňují led."

Rozeběhla se k pláži a on běžel za ní. Nikdy se ještě nekoupal v něčem podobném, vždycky jen v ubohých, ryze funkčních bazénech.

„Támhle se může surfovat," řekla. „Je tam umělá dráha."

Vyšli z vody a lehli si na písek. Nastavila tvář umělým slunečním paprskům a zavřela oči.

„Co víš o těch akciích?"

„Moc ne," přiznal.

„Tak je to lepší," řekla. „Řeknu ti jenom, že Bezpečnost se snaží uskutečnit obrovskou akci výkupu akcií od drobných akcionářů. Víš, že jich je mezi lidmi dost. Jednu dobu se akci rozdávaly za zásluhy, po dvou, po pěti nebo deseti akciích."

„Vím jenom, že udělení Válečného kříže bylo spojeno s deseti akciemi."

„Ano, pak se ale přidělování akcií omezilo, protože drobní akcionáři představují určité nebezpečí."

„Rozdávání kapitálu bylo stejně jen návnadou," řekl sarkasticky.

„Nebezpečí tkví v tom, že jednotlivec nebo skupina může všechno skoupit. Měly se vydat speciální akcie, které by byly po určitou dobu nepřenosné, ale rozdíl mezi velkými a drobnými akcionáři by byl moc evidentní."

Lien se otočil ke své přítelkyni a obdivoval její dokonalý profil :

„A kolik jich vlastníš ty?"

„To tě nemusí zajímat," řekla klidně. „Bezpečnost se právě snaží získat co největší počet. Jestli se jí podaří získat většinu, Společnost se změní ve vojenskou diktaturu."

„A co je teď jiného?" řekl hořce.

„Nepřeháněj. Bezpečnost je ještě stále pod kontrolou. Kdyby to tak nebylo, tak bys tu teď nebyl."

„Proč jsi mě poslala do Bialystoku?"

Posadila se a štíhlýma rukama objala kolena :

„Máme jisté informace o té zapomenuté trati... Ale já tě ujišťuju, že jsme tě tam neposlali. Můj otec našel určitou nesrovnalost v jedné glaciologické studii, chtěl zjistit příčinu a náhoda určila tebe. Chtěla jsem tě poznat, abych věděla, jaký jsi typ člověka. Myslela jsem si, že kdyby se tam na místě stalo něco nepředvídaného, tobě by to určitě neuniklo a nemýlila jsem se."

„Ale já jsem tam málem nechal kůži."

„Já jsem nad tebou bděla. Co se tam vlastně přihodilo?"

Vyprávěl jí o vlcích, o zmizení přenosné výhybky, o průjezdu dvou vlaků. Otřáslo jí to.

„Jseš si tím jistý?"

„Major Vicra mě považoval za blázna, když jsem to řekl."

„Je to překvapující. Ta trať je v Železničních instrukcích klasifikovaná dvojitým X. A v hlavní knihovně jsem našla bezpečnostní předpisy staré dvacet let. Už tenkrát byla částečně nepoužívaná. Příliš nebezpečná kvůli pohybu ledovce. Ještě před dvěma lety tam byl důl. Ale od té doby je už zavřený."

„Myslel jsem, že se jedná o Šikmou Trať," řekl.

Shovívavě se usmála. Lien se taky posadil a díval se kolem sebe. Bylo tam tak dvě stě až tři sta lidí. Celé rodiny, milenci a starci.

„To jsou všechno velcí akcionáři?" zeptal se.

„Ne. Boháči. Můžeš být velmi bohatý, třeba víc než já a nevlastnit ani jednu akcii Společnosti. Některým průmyslníkům stačí moc, kterou mají ve svých podnicích a nezajímají se o Společnost. Ale klub patří Společnosti."

„Tak kolik je těch velkých akcionářů?"

„Tak deset. Ale už toho nech. Musíme se vrátit do sektoru Bia. A to hned," vyskočila na nohy.

Otřásl se a zavrtěl hlavou :

„Za nic na světě se tam nevrátím. Nechci znovu padnout do rukou majora Vicry."

„Už nic neriskuješ. Jsi pod ochranou guvernéra. Nikdo se neodváží na tebe zaútočit."

„Nezapomínej, že jsem stále ještě obviněný z černého obchodu s palivem."

"Už ne, to už je vyřízeno. Otec se o to postaral."

„To je opravdu velice platný tatínek," řekl. „Alespoň se mnou jedná velice otcovsky."

Vrhla na něho ostrý pohled, ale neopověděla. Šel za ní do slaměné chýše :

„Ještě jsme nic nejedli," poznamenal. „A kvůli tomu jsme sem přece přijeli."

Zvedla telefon a objednala si piknik. To slovo ho překvapilo. Vyvolalo to v něm představu neurčitého starého obrazu s trávou a potůčkem.

„Některá slova by se měla zakázat jako neslušná," řekl. „Tohle slovo mi nedělá dobře."

„Nedaleko odtud je venkovský klub. Tam bychom si mohli dát snídani v trávě a vykoupat se v řece, nebo si zachytat ryby. Ale my pojedeme do sektoru Bia."

Přinesli jim obložený koš. Když pak nastoupili do lokocaru, třásl se zimou. Byl vytápěný jen na dvacet stupňů a Lien se obával, že to bude stejné jako na nádraží v River Station, kde bylo jen patnáct. Litoval, že odešli z tahitské pláže.

„Vrátíme se tam," slíbila Floa.

Ale nedělal si žádné iluze, dlouho spolu nezůstanou. Byl mezi nimi velký rozdíl, brzy ji omrzí.

Za půl hodiny pochopil, že jedou přímo na místo a hrozně ho to rozčílilo.

„To je šílenství. Nemáme s sebou žádné vybavení. Určitě tam nebude provizorní výhybka... Jsou tam vlci... Vrháme se do obrovského nebezpečí“.

„Uklidni se,“ řekla. „Máme tu všechno, co potřebujeme. Zbraně i materiál.“

Lehl si na lavici a zavřel oči. Floa nevěděla, co je to opravdové nebezpečí. Řídila se jen svými impulsy, určitě nikdy netrpěla mrazem ani ničím jiným. Jejich expedice může dopadnout katastrofálně.

„I když děláš, že spíš, je vidět, jak jsi nervózní,“ řekla. „Přestaň si dělat starosti. Že by tě ten pobyt na Bezpečnosti opravdu tak zničil?“

Ta jízlivá poznámka se ho dotkla, díval se ven. Začínalo se rozednívat. Ani si neuvědomil, že v tom klubu strávili skoro celou noc.

„Lidé tam nikdy nespí?“

„Můžou spát v zatemněných pokojích, ale tam se nechodí spát. Můžeš trochu pospávat na pláži, ale tam si člověk užívá hlavně tepla a vody. Obvykle tam nikdo není déle než tři dny. Tyhle lidi mají velkou odpovědnost, víš...“

Přisedl si znovu k ní a opět potkávali vlaky, které jim musely dát přednost. Provozní plán se zapisoval předem do celého elektronického obvodového systému se čtvrthodinovým předstihem před jejich průjezdem. Fungovalo to dokonale, ale Lien se nemohl zbavit strachu při pomyšlení, že by jeden jediný signál selhal a oni by tak mohli zkřížit cestu nějakému expresu nebo nákladnímu vlaku.

„Pořád tolik obrněných vozů,“poznamenal. „Kolik se jich vlastně vyrábí?“

„Nevím, ale je to působivé.“

„Máš poslední zprávy z bojů?“

„Přiostřují se. Nepřítel používá novou velmi účinnou řízenou střelu, která může zasáhnout cíl na vzdálenost několika set kilometrů.“

„Pořád si říkám,“ bručel si pro sebe, „proč se nesnaží znovu vrátit k letadlům.“

„Sama podstata Společnosti to popírá. Jsme železniční společnost. Stejně od počátku doby ledové nemůžou letadla lítat. Teploty tam nahoře, třeba v tisíci metrech, dosahují nepředstavitelných hodnot. Musely by se znovu objevit staré techniky, aby se získaly odolné kovy. A pak je tu problém motoru a energie.“

Najednou to tu rozeznával. Byli na trati L 34 a za několik okamžiků narazí na S 68 XX.

„Pozor,“ řekl, „je tam potřeba jet na zpátečku.“

„Já vím. Četla jsem příručku Instrukcí.“

„Jakou příručku? V naší to nebylo.“

Ukázala mu na knihu v krabici na rukavice. Zvědavě se do ní podíval.

„To není ta, jakou jsme měli my.“

„Existuje několik verzí,“ řekla.“ Tahle vyšla v omezeném nákladu asi sto kusů. Jsou tam uvedené některé tratě, které jinde nefigurují. Například trať, která vede ke klubu. Není nutné, aby veřejnost věděla, že existují taková luxusní rekreační místa. Kterýkoliv kretén, který má pět tisíc dolarů, by tam měl přístup.“

„Ty jsi pro elitu,“ řekl s trpkým úsměvem.

„Přesně tak. Myslíš, že bych byla pro nějaké stupidní rovnostářství, když mám takovýhle příjemný život?“

„A přesto si nejsi jistá před Bezpečností. Chtějí tě připravit
o tvé akcie, že jo? Ale proč zrovna tebe?“

Před tím, než odpověděla, přepojila velice obratně z elektrické trakce na páru. Zvuk lokocaru se úplně změnil a Lien si musel přiznat, že si spojuje toto chvění parní mašiny s představou moci a luxusu.

„Protože jsem mladá a jsem žena. Jsou to všechno tupci.

I ti nejvyšší. Nenávidí všechno, co já představuju, mládí, ženskost a luxus, který je kolem mě. Chtěli by ustavit přísnou diktaturu. Chtěli by všechny základní potřeby, ale i radosti rozdělovat přídělovým systémem. Víš o tom, že mají úzké styky s některými fanatickými sektami, jako jsou třeba Neokatolíci '.',,

Zpomalila a s neomylnou přesností zastavila na úrovni výhybky S 68 XX. Systém fungoval hladce, začala couvat na malou nepoužívanou kolej. Lien pocítil tak silné vzrušení, že nemohl několik minut promluvit.

Nevěděl nic o osudu svých přátel. Nevěděl nic o Farellovi, Yanovi a Lamovi. Major Vicra mu řekl, že je propustí, ale Lien o tom pochyboval.

9

F-Station

Lien váhal jen chvíli, než našel místo, kde jeho tým instaloval přenosnou výhybku. Rozpoznal i okolní závěje.

„Už tu nic není," řekla mladá žena. „Ani provizorní trať. Budeme se muset podívat ven."

Ze zadní části vozu přinesla izotermické kombinézy a podivnou pušku. Lien nikdy takový typ neviděl.

„To je lovecká puška," vysvětlila, „funguje na stlačený vzduch a je velmi účinná."

„Není to náhodou zakázaný?"

„Mám zvláštní povolení. Musíš tam jít sám. Možná, že jsou tam ještě vlci. Jestli jednoho zastřelíš, ostatní se vrhnou na jeho mrtvolu. „

Po několika metrech se ještě otočil a pak zmizel za závějemi. Byla ještě dost tma, takže ho nemohla sledovat.

Vrátil se až za hodinu. Vypustila už několik zvukových signálů, ale pak se Lien přece jen objevil v dáli. Když byl na dohled, všimla si, že má na zádech naložené jakési pytle.

Podala mu šálek čaje a čekala, co řekne.

„Jsou tam všichni, ve vlaku. Dokonce i parní lokomotiva je zpátky na místě. Jsou tam všichni, Farell, Yan, Lamo, prostě všichni. Zmrzli. Došlo jim palivo. Něco jim bránilo, aby vyšli ven. Vlci nebo lidi od Bezpečnosti. Nevím. Přinesl jsem nějaké věci. Vicra mi namluvil, že se z toho dostanou."

Floa se opřela o řídicí pult a pozorně ho poslouchala.

„Všechno tam zůstalo. Jsou mrtví, to je konec. Jenom izotermické kombinézy zmizely. Snažili se topit vším možným, knihami, dokumentací. To je přece směšný! Byli to svědci. Jako já. Musíme se co nejrychleji odtud dostat."

„Uklidni se," řekla. „Měl by sis jít vedle trochu lehnout, já budu řídit."

„Vrátíme se?"

„Ne. Zkusíme se dostat pomalu dál po téhle opuštěné koleji, kam až to půjde. Mám laserový analyzátor kolejí. Při rychlosti deset kilometrů za hodinu se nám nemůže nic stát."

„Zapomínáš na lidi od Bezpečnosti. Můžou tu být někde kolem... Třeba nás špehují."

„Prosím tě, už se uklidni. Nechceš prášek na uklidnění?"

„Dej mi pokoj s tvýma špinavýma drogama... Moji přátelé jsou mrtví a teď je řada na mě. Dokážeš to vůbec pochopit? „

„Nezapomeň, že jsi pod ochranou guvernéra Sadona a jednoho z nejvýznamnějších akcionářů Společnosti."

Pokrčil rameny :

„Myslíš, že je to zastaví?"

„Máme radiové spojení s River Station."

„My jsme taky měli vysílačku, a přesto nám nebyla nic platná, paralyzovali nás elektromagnetickým polem."

„Neodváží se na mě zaútočit," řekla s jistotou. „Chci vědět, proč ty dvě obrovské soupravy jely po téhle vyřazené trati."

Snažil se nemyslet na mrtvoly svých přátel a nechal ji, ať dělá, co chce. O něco později, když projížděli úzkou soutěskou, zafíznutou v ledovci, se dal do čtení příručky Železničních instrukcí.

„Mělo by to vyústit na planinu, ale je tam čtyřprocentní stoupání."

„Jsem vybavená elektromagnetem." Analyzátor kolejí vykazoval na malém monitoru téměř normální graf. V některých místech byly sice sváry kolejí slabé, ale pro malou a lehkou lokomotivu to nebylo podstatné.

„Někde tady musí být most přes neprozkoumanou trhlinu. Velmi nebezpečný most, který může být i zničený."

„Musíme zastavit," řekla sevřeným hlasem.

Zvedl oči a spatřil Zrzavé Lidi. Bylo jich nejméně sto, poprvé viděl zblízka i ženy. Byl uchvácen jejich divokou

krásou. I přes to, že měly tělo pokryté jemnou srstí, dobře si všimnul jejich pevných prsou a dobře stavěných nohou. Zrzaví Lidé snad ani nestárnou.

„Myslím, že budeme mít problémy," řekla.

„Zařaď zpátečku."

Upozornila ho na televizní obrazovku, která sloužila jako zpětné zrcátko. Za nimi se na koleje zřítily obrovské bloky ledu. Vzpomněl si na jeden starý western, kde Indiáni přepadli v ústí kaňonu kolonu vystěhovalců, ale ve filmu přijela na pomoc kavalerie a zachránila je.

„Co když jsou ve skutečnosti řízeni Bezpečností?"

„Teď není čas na takové otázky," řekla Floa. „Můžu uvolnit cestu zpátky laserem, ale chvíli to bude trvat. Mezitím nás můžou napadnout a nakonec se jim stejně podaří prolomit dveře. Vidíš, jaké mají nářadí?"

Lien sebou trhnul. Všechny ty nástroje, které měli v rukou, krumpáče, lopaty, traverzy, patřily Společnosti a obvykle jimi byla vybavena každá lokomotiva.

„To není obyčejné nářadí," řekl. „Museli vybrat nějaký vlak."

Jeden Zrzavý Muž se najednou objevil u dveří vyrovnávací komory a zabušil pěstí na dvojité okno. Byl to urostlý obr, ale Liena překvapila mírnost jeho pohledu. V jeho obličeji nebyla žádná hrozba. Řekl to Floe, ta ale nebyla stejného názoru.

„Jsou jako zvířata. Šelma, která rozseká zeď na kusy, nemusí nutně vypadat hrůzostrašně. Já jim nevěřím."

„Ale tenkrát u tvých přátel byl jeden..."

„Jeden jediný a ještě k tomu dost civilizovaný, ale tihle bydlí tady v pustině..."

Náhle vykřikla a upozornila Liena na jednu z žen :

„Podívej se, co má kolem krku..."

Na krku se jí houpal kovový řetízek s jakousi destičkou, na které byla dvě písmena s pomlčkou : F-S.

„F-Station," řekla s vykulenýma očima.

„Co tím chceš říct?"

„Pamatuješ si na to město, které odváželi do exilu? Ten večer, co jsme se poprvé setkali, jsme ho míjeli cestou na sever... Zabíralo stovky kolejí. Lidé měli příkaz nosit tu destičku kolem krku."

„A ta žena není sama," řekl Lien. „Mají je všichni, nebo skoro všichni."

Ale to už obr ztrácel trpělivost, bušil pěstí do dveří a něco hlasitě křičel, k nim to doléhalo jako pouhé šeptání, ale vycítili jeho imperativní tón.

„Musíme něco udělat," řekla Floa. „Jinak to tu rozmlátí."

„Zkusím s ním vyjednávat," řekl Lien.

Oblékl si izotermickou kombinézu a prošel do vyrovnávací komory. Na vteřinu zaváhal, než otevřel druhé dveře, které vedly ven, pak se ale odhodlal. Zrzavý Muž sestoupil ze schůdků na led a Lien ho následoval. Musel zůstat na stupátku, aby byl stejně vysoko, tak byl muž urostlý.

Dívali se na sebe několik vteřin, muž ho pak uchopil za paži, ale okamžitě s výrazem odporu ucuknul. Kontakt s izotermickou látkou mu byl asi nepříjemný. Naznačil Lienovi, aby ho následoval.

Lien procházel mezi ženami, které si ho nestoudně prohlížely. Jedna z nich mu zastoupila cestu a začala mu ohmatávat ledví, chtěla se přesvědčit, jestli je vůbec muž. Napadlo ho, že kdyby se jí podařilo zjistit, jak se kombinéza v tom místě otvírá, už by jím pak asi nebyl, při téhle teplotě minus šedesát.

Našla mezi prsty, co hledala a řekla ostatním něco nesrozumitelného, co je všechny rozesmálo a nechala ho jít. Takové ponížení kvůli svému přirození ještě nikdy nezažil.

Šel za svým průvodcem po kolejích, které byly úplně pokryté ledem. Potřebovali by notné zvýšení výkonu lokomotivy, aby se jim tudy podařilo projet ještě několik kilometrů.

A pak se objevil zbořený most. Mostovka visela do propasti. Připadalo mu, že dál se nedostanou. Měl závratě a nedokázal se podívat dolů do trhliny. Jeho průvodce na něho něco křiknul, udělal tedy několik opatrných kroků. Teprve když přišli až na samý kraj trhliny, všiml si, že ve stěně pod nimi je vysekaná úzká cesta dolů. Zrzavý Muž ho k ní vedl. Po cestě chodili neustále nahoru a dolů ženy, muži a poprvé také spatřil děti. Při cestě nahoru měli plné ruce a záda naložená různými překvapivými předměty. Nosili spousty látek, ale také sedadla, nářadí, hodně knih a oblečení. A hlavně potraviny.

Půl hodiny se držel zad svého průvodce a nebyl schopen se podívat do propasti. Nevěděl, jak dlouho bude trvat sestup, nedokázal posoudit, kde je dno trhliny. Spoléhal, že mu zvuky ztlumené jeho maskou prozradí, kdy se přiblíží ke dnu.

Nikdy v životě neviděl tolik Zrzavých Lidí pohromadě. I na kopuli v Grand Star Station jich bylo mnohem méně. Kmen měl určitě přes pět set lidí. Bylo tam hodně dětí, některé chodily ve věku, kdy ostatní děti ještě leží v kolébce. Vypadaly, že jsou dobře živené, ale možná že jejich hubenost zakrývala srst. Jedno dítě neslo blok zmrzlého mléka a s velkou chutí ho lízalo. Jiné zas mělo ruce plné moučkového cukru, každou chvíli do něho slastně ponořilo obličej.

A pak najednou poznal, že se může konečně podívat, aniž by se mu zatočila hlava. To, co spatřil, byla nepředstavitelná hrůza. Hromady rozdrcených vagonů, množství kovových konstrukcí, zaklesnutých do sebe a navršených do neuvěřitelné výšky. Nebyly to obyčejné vagony nějakého expresu nebo osobáku, ale vagony - domy, které vlastně tvoří pojízdné město, jako bylo například F-Station. Některé vozy pocházely ze čtvrtí postavených v neogotickém stylu nebo jako napodobeniny hrázděných staveb z různých zemí.

V první chvíli zapomněl na přívěsky, které měly děti a ženy na krku a napadlo ho, že Bezpečnost sem poslala část města F-Station, aby potrestala jeho obyvatele tím, že jim vezme jejich domovy. Nebo možná že ti, co v domech bydleli, odešli do koncentračních táborů.

Ale když cesta vyústila na ledový můstek, uviděl mrtvoly. Zrzaví Lidé je vyrovnali do pravidelných hromad v místě, kde se trhlina zužovala. Dokonalé pyramidy, muži na jednu stranu, ženy na druhou a děti zvlášť.

Musel se zastavit a opřít se o ledovou stěnu. Zrzaví Lidé procházeli kolem něho, strkali do něho, ale on se nemohl pohnout, fascinován tou hrůzou. Zkusil počítat, ale stále opakoval stejná čísla. Jeho průvodce si všiml, že ho nenásleduje a vrátil se k němu :

„Jít.“

Lien Rag sebou škubnul, jakoby vytržen z hluboké strnulosti :

„Vy mluvíte jako my?“

„Jít.“

Za chvíli se k těm hrůzným pyramidám otočili zády, ale několikrát se ještě ohlédnul. Přiblížili se k první plošině, kde bylo nejvíce vagonů. Trhlina se táhla ještě dál, ale ty dva vlaky ji doslova zaplnily. Dva vlaky o celkové délce víc než tři kilometry. Desítky vagonů. Tisíce lidí. Lidé, kteří se stali pro Společnost nepohodlní, skončili své životy v této propasti, zatímco zbytek F-Station směřoval dál ke své deportaci.

„Tam,“ řekl Zrzavý Muž.

Vypadal ustrašeně a Lien pochopil příčinu jeho strachu.

Na boku tam ležela obrovská stará parní lokomotiva a ještě se z ní kouřilo. Znal dobře tento typ, pocházel z doby před dvěmi sty léty a k ohřevu vody se používal radioaktivní odpad. Chtěl se vrátit a vzít s sebou muže, ale ten zavrtěl hlavou.

„Ne... ty přijít a zastavit...“

Byla to jedna z nejjednodušších lokomotiv vyrobených v době Velké Paniky, kdy bylo potřeba vyrábět především rychle a moc nezáleželo na tom jak. Odpad starý tři sta let byl uložen do olověných nebo ocelových kontejnerů, více či méně nepropustných. Toto „topeniště“ zahřívalo vodu ve válcovitém kotli, která se měnila v páru a převáděla pohyb na písty starého typu. Později byly všechny tyhle lokomotivy vyřazeny, uzavřeli je do hlubokých jeskyní, aby se zabránilo úniku radioaktivity. Ale Bezpečnost neměla žádné zábrany, vytáhla je znovu z úkrytu a zapřáhla je k těm dvěma soupravám, určeným k pádu do propasti.

„Ne,“ řekl Lien, „to je nebezpečné, velmi nebezpečné... Musíme rychle odtud odejít.“

„Ty přijít... zastavit to.“

Nejvíc jim nahánělo hrůzu supění kotle, které nepřestalo ani po tom obrovském pádu. Voda se zahřívala, měnila se v páru, která unikala pojistným ventilem nebo i šoupátkem. Lien se zoufale pokoušel vysvětlit, že se nemůže přiblížit, že tím riskuje smrt.

„Rychle...“

„Ne... Musíme se vrátit... Všichni,“ řek] Lien a rukou při tom opsal kruh. „To je moc špatný. Může to vybuchnout.“

Nikdy předtím se Zrzaví Lidé z tohoto kmene určitě nepřiblížili k hlavním železničním tratím a v životě neviděli parní lokomotivu. Žili tady v tom nehostinném kraji, daleko od lidí a jejich techniky, možná že doposud ani nevěděli, že něco takového existuje. Přesto ten člověk znal několik výrazů z oficiální řeči Společnosti. Musel se tedy už někdy setkat s civilizovaným světem.

Lien si prohlížel zbytky obrovské mašiny a představoval si při tom, jaké to pro ně asi muselo být té noci, kdy se dvě kolony plnou rychlostí zřítily do propasti. Přesto ale překonali strach a přišli sem drancovat trosky.

Nějaká žena ukazovala svému druhovi konzervy, ten k nim čuchal.

„Jsou dobré,“ řekl Lien.

Vzal jednu do ruky, zatáhl za kovový jazýček a otevřel ji. Byly v ní sojové kuličky, a přestože je nesnášel, vzal si jednu do úst. Zena mu konzervu vytrhla, zaklonila hlavu a celý obsah si nasypala do úst.

Obr ho najednou uchopil za rameno a pozpátku ho strkal k lokomotivě. Když Lien stále odmítal, sebral kus železa a pohrozil mu. Viděly to děti a začaly ho bombardovat různými úlomky.

„Poslyšte... Je tam určitě radioaktivita... I ta pára je radioaktivní...“

Musel ustoupit, jinak by ho děti utloukly různými úlomky anebo zranily skleněnými střepinami. Schoval se pod podvozek, ale děti ho rychle vyhnaly. Nezbývalo mu nic jiného, než se vydat ke kouřící mašině. Nejenže riskoval ozáření a pomalou ale jistou smrt, ale protože pára tryskala tu a tam nečekaně z různých míst, myslel spíš na to, že ho to opaří.

Najednou těsně vedle něho vytryskl proud páry. Poplašeně uskočil, děti to rozesmálo. Obcházel ležící vrak a doufal, že objeví jakékoliv šoupátko, kterým by mohl válec vyprázdnit. Bude to svinstvo, co udělá, ale mašinu to provizorně zastaví, i když zásobník radiokativního odpadu bude dál rozptylovat smrtelné záření. Marně se pokoušel vybavit si schéma lokomotivy, které určitě kdysi alespoň zběžně viděl. Pak si přece jen vzpomněl, že kotel má svoji samostatnou nádrž. Stačilo by najít přívod a přerušit ho. Ale jak? Zatím to nevěděl, ale snad na to přijde.

Bylo to snazší, než si myslel. Nádrž byla prasklá, rozevřená, ale ohřevový systém dál pracoval a rozpouštěl led kolem dokola, voda přitékala do napájecího potrubí. Stačilo tedy rozpojit vyhřívací systém a trpělivě počkat v ústraní.

Za chvíli proudy páry pozvolna ustávaly. Kotel se začal vyprazdňovat. Pak ho najednou napadlo, že by mohl explodovat a raději dal přednost dětským střelám, než by zůstal na místě.

10

F-Station

Floa se docela bavila, i přes vážnost situace, když projížděla Lienovi detektorem radioaktivity po nahém těle, poté co vyšel ze sprchy.

„Lehce radioaktivní," řekla, „ale jde to. Zbytečně jsi před chvílí zpanikařil."

„Jsou tam pořád," řek] popuzen její ironií.

„Jsou. Myslím, že nás budou chtít napříště použít k úkolům, které jim nahánějí strach nebo je nezvládnou. Podařilo se ti vyřadit ten kotel a oni tě teď určitě považují za velkého kouzelníka."

„Prosím tě!"

Kotel nevybuchl a Lien se dostal opět nahoru z té pekelné propasti, živ a snad i zdráv. Pyramidy mrtvol měl ale neustále před očima.

„Jsou tam určitě všichni vzbouřenci z F-Station," řekl. „Tisíc mrtvých, možná i víc."

„Teď už je mi jasné, jak Bezpečnost řeší své problémy. Ve správní radě budou mít radost, až se to dozvědí."

„Jako by to už nevěděli."

„Buď tak laskav a věř mi," odpověděla uraženě. „Musím jít dolů a vyfotit to."

„Možná, že Zrzavci nebudou chtít, abys šla dolů. A navíc je to dost nebezpečné."

„Máš strach, že mě znásilní?" řekla tónem, který se mu vůbec nelíbil." Viděla jsem tu ženu, jak tě potupně ohmatávala. Skoro jsem myslela, že tě to vzruší... Ale při téhle teplotě by to byl zázrak... „

Odešel dozadu, udělal si sendvič, bez chuti ho snědl a vypil jedno pivo. Floa nakonec přišla za ním a něžně ho na usmířenou objala.

„Jsem nervózní," řekla. „Spotřebovali jsme moc paliva. Jestli nás nenechají do osmačtyřiceti hodin odjet, tak to bude katastrofa. Buď budeme riskovat a prorazíme si průjezd, anebo pošleme zprávu vysílačkou. Bezpečnost nám přijede na pomoc, ale dovedeš si jistě představit to ponížení, které mě a mého otce bude čekat. „

„Abychom si prorazili cestu, museli bychom použít laser a tím bychom riskovali, že několik Zrzavců zabijeme."

„Ty bys váhal?“

„Samozřejmě. Na to nepřistoupím.“

„Ty jsi ale hlupák,“ řekla. „To tu chceš radši chcípnout?“

„Musíme se pokusit vyjednávat. Můj průvodce se jmenuje Nou a myslím, že ke mně chová určité sympatie.“

„A že proti tobě poštval děti?“

„To už je za námi,“ řekl.

Zrzaví Lidé se drželi v odstupu, ale stále je sledovali. „Jsou to jen vykrádači vraků,“ řekla.

„Využili náhody, kterou oni nezavinili. Když zavoláš Bezpečnost, určitě přijedou, to jistě, ale aby nás zlikvidovali. Já vím, já vím...“

Zvedl ruku, aby jí zabránil v tom, co chtěla říct :

„Já vím, že Floa Sadonová je důležitá osoba, ale nehody se konec konců stávají i důležitým osobám. Až budeme oba mrtví, moc nám nepomůže, že tvůj otec to Bezpečnosti zavaří. Ne, musíme se z toho dostat sami.“

Byl už skoro večer, když se mezi Zrzavými Lidmi objevila zvláštní postava, oblečená do černé izotermické kombinézy s vyšitým stříbrným křížem na prsou a na zádech. Floa ihned příchozího rozpoznala :

„To je kněz z Neokatolické mise.“

„Ty znáš tyhle lidi?“

„Můj otec souhlasil, aby tato sekta byla v 17. Provincii povolena. Tyhle lidi, jak ty říkáš, jsou čím dál tím významnější.“

„Co tu asi chce?“

„Oni se rozhodli přiblížit se k Zrzavým Lidem, aby je naučili našemu jazyku a přivedli na křesťanskou víru. Tihle divoši uctívají kde co. Víš, že ti co pracují na kopulích, se domnívají, že my jsme bozi, zavření v jakési skleněné bublině a jsou nadšeni, že se na nás mohou dívat?“

„Vždyť už si na nás museli zvyknout... Alespoň já jsem nikdy neměl pocit, že by mě čističi ledu v GSS nějak zbožňovali.“

Floa přilepila nos na sklo a vypadala uraženě, že misionář nejde přímo k nim. Chodil od jedné skupiny k druhé, poplácával je po ramenou, hladil děti po hlavě. Lokocaru nevěnoval nejmenší pozornost.

„Nakonec se sem stejně podívá,“ řekla podrážděně.

„Ty tušíš, jak se sem dostal?“

„Nevím. Možná na saních. Mají povolení k používání saní. „

„To si je Společnost opravdu hýčká,“ řekl Lien, který nedůvěřoval čemukoliv, co zavánělo náboženstvím.

Floa se nakonec otočila zády k tomu, co se dělo venku.

„Půjdeme se milovat,“ navrhla.

„Ale co když sem ten chlap přijde?“

„Tak co? Pozveš ho?“

Svlékla si kombinézu, kterou měla na sobě od té doby, co ji Lien nechal samotnou, pod ní byla nahá. Lien se ještě jednou podíval ven na řeholníka, než se odebral za Floou do zadní části vozu. Ale náhle ztuhnul a zblednul, myslela, že omdlí. Pochopila a potřásla hlavou :

„Myslela jsem, že ti pomůžu zapomenout na tvé přátele a na pyramidy mrtvol. Nepodařilo se to.“

Vrátil se do kabiny, přišla za ním s lahví vodky.

„Tu máš, napij se. Víš, proč se alkohol jmenuje pořád vodka, už od začátku doby ledové? První, co se začalo znovu prodávat po Velké Panice, byla vodka, kterou našli v jedné ruské lodi zamrzlé v ledovém poli Severního moře.“

Vzal si skleničku, kterou mu podala, naráz ji vypil a nechal si znovu nalít.

„Už je tady,“ řekl.

Za plexisklem ochranné masky se objevila hladce oholená tvář, Lien byl zklamán, čekal, že bude mít vousy. Misionář prošel komorou a sundal si masku :

„Nepředpokládal jsem, že tady v téhle pustině někoho najdu. Co tu vlastně děláte?“

„Přijeli jsme sem kvůli těm dvěma vlakům, které spadly do trhliny.“

„Novináři?“ řekl podivným tónem.

„Ne,“ odpověděl Lien. „Vy jste viděl trosky těch dvou souprav a mrtvoly?“

„Kdybyste měli pro mě taky skleničku, udělali byste mi velkou radost,“ řekl misionář. „Ano, viděl jsem ty trosky i ty mrtvoly, ale nevím, o co se jedná.“

„O těžký zločin Bezpečnosti...“

„Mé jméno je Petr. Otec Petr, jestli chcete. Mluvil jste o těch nešťastných cestujících... Víte, ta nehoda se stala už velmi dávno... Viděl jste tu lokomotivu, jaký je to typ...“

„Jak můžete něco takového říct?“ řekl Lien naštvaně. „Z té mašiny se ještě kouřilo... Byl jsem tam dole před dvěma hodinami... Viděl jsem, jak pára vychází z kotle a jistý Nou mě přinutil, abych přerušil přívod vody.“

„Ach. statečný Nou, náčelník kmene. Báječný člověk.“

„Slyšíte, co říkám?“ křičel Lien. „Byla tam ještě pára a ti lidé zemřeli teprve před několika dny. Přesně...“

„Chápu šok vašeho přítele... nebo snad muže?“

„Ne, řekl jste to správně, jenom přítel.“

Jak mohla zůstat tak klidná, tak chladná? Jak to, že ji to také nerozčílí?

„Byl jsem tam dole několikrát, abych se pomodlil za všechny ty ubožáky.“

„A co ty přívěsky?“ procedil Lien skrz zuby. „Destičky s písmeny F-S... Neslyšel jste o městě, které bylo celé odsouzeno do exilu kvůli vzpouře proti Společnosti? Ty dvě soupravy pocházely z toho města. Nebyly to dva

obyčejné vlaky, bylo to pojízdné město na kolejích. Vagony měly několik pater... Nemohly projíždět tunely, a proto přinutili tohle zavržené město jet oklikami...“

„Podívejte se,“ řekl otec, „já vás ujišťuju, že se mýlíte. Nevím, co znamenají ty destičky, ale tahle strašná nehoda se stala nejméně před dvěmi sty lety... To mráz vás zmátl... Mrtvoly jsou dokonale konzervované a...“

Lien se díval na Flou, která mnula skleničku v ruce, tvářila se, že se jí ta diskuse vůbec netýká. Vypadala až příliš nezúčastněně. Snažila se mu tím snad naznačit, aby si dal před tím mužem pozor, aby nenaléhal?

„Viděl jste přece, že lokomotiva je starého typu? Funguje dvě stě let díky atomovému reaktoru... Ve skutečnosti se jedná o jednoduchý pancéřový kontejner, který slouží jako topeniště a má svůj samostatný primární okruh chlazení. Ten napájí kotel a vyrábí páru. Je to jednoduché, ale velmi 'nebezpečné. Tenkrát si nedělali starosti s radioaktivitou. Zima přišla naráz a lidé hledali jakýkoli v zdroj energie. V té době vydělávali prospektoři spoustu peněz tím, že vyhledávali bývalá úložiště radioaktivního odpadu. Solné doly byly plné těch nebezpečných produktů. Docházelo k hrozným neštěstím, celá města vymírala při téhle honbě za palivem. Ale lidé taky umírali zimou. A tak dávali přednost smrti v teple.“

Lien se stále nemohl uklidnit. Otec Petr lhal s neslýchanou troufalostí a glaciolog pochopil, že to nebyla jen lež nestoudná, ale i záměrně vykalkulovaná. Celá tahle historka se skutečně mohla považovat za starou záležitost.

„Reaktor stále vyrábí teplo a vypouští vodní páru...“

Zrzavý Nou ho přinutil, aby odpojil přívod vody. Mohl se ten nápad zrodit v mysli primitivního tvora? Anebo v tom měl prsty přímo otec Petr?

„Byla to strašná nehoda, určitě by se o ní našly záznamy v archivech,“ pokračoval řeholník.“ Most musel prasknout pod vahou prvního vlaku... V té době se všichni snažili dostat na jih, blíž k rovníku bylo slunce ještě vidět alespoň jako narůžovělá skvrna na šedém nebi. Říkalo se, že je tam teplota kolem nuly, někde dokonce trochu nad nulou a že tam není led. Ve skutečnosti to byla jen fáma. Jako spousta jiných.“

Major Vicra ho považoval za blázna a řeholník si zase myslí, že pohled na mrtvoly mu způsobil trauma.

„Poslyšte,“ řekl rozhodně. „Byl jsem tady v tomhle kraji před osmi dny. Jsem glaciolog, vedl jsem tým specialistů a měli jsme k dispozici dokonalé přístroje, například velmi přesný seismograf. Jednou v noci jsme zaznamenali, že po téhle koleji jedou dva vlaky. Vím, že je zchátralá a že je klasifikovaná dvojitým X. Ale uvědomil jsem si, že ve skutečnosti je ještě dost solidní, že snese i velkou zátěž. Ty vlaky měřily jeden asi kilometr a druhý víc než dva.“

Otec Petr se tázavě podíval na Floa. Bylo to jen pouhé mrknutí, ale Liena překvapilo.

„Ne, já nejsem blázen.“

„Samozřejmě,“ zamumlal otec Petr.“ Váš příběh je dojemný, ale vaše přístroje...“

„Ukázali jsme ty záznamy jednomu majorovi z Bezpečnosti, ale pak se ztratily.“

Jak se jeho vysvětlování najednou zdálo marné. Nemohl přece nic dokázat. Ani ty hromady mrtvol nic nedokazovaly. A kdyby jim chtěl opravdu dělat potíže, vyhodí do vzduchu horní část trhliny a tisíce tun ledu pohřbí definitivně svědky zločinu Bezpečnosti.

„Rozumím,“ řekl kněz tónem, kterým byl zvyklý mluvit k dětem nebo k Zrzavým Lidem. „Rozumím tomu přesně.“

Lien se k nim otočil zády a opřel se čelem o okénko kabiny. Venku seděla na ledovém bloku žena a kojila malé dítě. Zvedla oči a dívala se na něho. Usmál se na ni, ale ona zůstala netečná.

„Vy jste je přišel pokřtít?“

„Ne,“ odpověděl misionář. „Ne... Koncil Nového Říma se má teprve vyjádřit k existenci či neexistenci jejich duší. My nevíme, kdo jsou, odkud pocházejí. Jestli jsou náhodou zvířecího původu, byl by to smrtelný hřích chtít je přivést ke křesťanství. Ale přesto k nim přicházíme a pokoušíme se jim pomoct, ulehčit jim jejich utrpení.“

„Neznají to nejhorší ze všech,“ řekl Lien. „Netrpí zimou.“

Zena venku se na něho neustále dívala. Byla nahá. Velká pevná bradavka jejího pravého prsu vystupovala jako světle růžová skvrna z její řídké srsti. Pouze v klíně srst zhoustla tmavšími chloupky.

„Jsou to ztracené bytosti,“ zamumlal otec.

Lien byl překvapen, protože ho neslyšel přiblížit se.

„Mně se moc líbí.“

„Jsou to jen zvířata,“ řekl otec podivným hlasem. „Klamou naše smysly, protože vypadají jako lidé. Mohou svádět k tělesnému hříchu, ale to je stejné jako smilnit s kozou nebo sobí samicí.“

Lienovi náhle přišlo na mysl, že otec musí být při svém celibátu často uváděn do pokušení a na rtech se mu objevil lehký chápavý úsměv.

„Mně se také líbí,“ řekla Floa, když se k nim připojila. „Chápu, že někteří muži nebo i ženy se chtějí s nimi pářit.“

„Takhle přede mnou nemluvte,“ řekl řeholník a potil se.

Možná mu bylo horko, protože měl na sobě izotermickou kombinézu a v kabině bylo dost teplo. V každém případě se musel trochu rozepnout.

„Nechtějí nás pustit,“ řekla Floa. „Zatarasili nám cestu zpět ledovými bloky. Mohli bychom použít laser, ale asi by to narazilo na jejich odpor. Můžete se za nás přimluvit?“

Otec Petr hned neodpověděl. Pozoroval stále kojící ženu.

„A z toho spojení se rodí děti... Ne u nás, v naší civilizaci na kolejích se takové odchylky včas likvidují, ale v ledových pustinách žijí děti míšenci, bastardi, které trpí v tamějších podmínkách. Neznámý otec jim zanechá určitou inteligenci tam, kde je spíš třeba odolnosti vůči zimě. A protože cvakají zubama a třesou se, stávají se předmětem posměchu a jsou většinou odsouzeni k útěku.“

Náhle se probral ze svého rozjímání:

„Nevím, proč vás tu Nou drží. Neřekl mi o tom nic a já se nesmím míchat do jejich záležitostí.“

„Chcete říct, že pro nás nic neuděláte?“ řekl Lien podrážděně.
„Nic takového jsem neřekl, ale musím jednat opatrně. Buďte trpěliví!“
„Brzy nám dojde palivo,“ řekla Floa rozčileně.
„V každém případě zůstanu nablízku. Nenechám vás v tom.“
Viděli ho, jak kráčí podél kolejí směrem k trhlině.
„Ví velice dobře, že ty dva vlaky se zřítily nedávno,“ řekl Lien nazlobeně.
„Ano, ví to moc dobře,“ řekla Floa, „ale Neokatolíci vlastní důležitý balík akcií Společnosti...

11

F-Station

Byla to vyčerpávající noc. Jeden ani druhý nemohli usnout. Nechali si na sobě izotermické kombinézy, ale nemohli snížit teplotu ve voze, přístroje byli příliš citlivé na změny. Skoro se dusili. Čas od času se jeden z nich zvednul a podíval se z okna, venku ale nebylo nic vidět.
„Ten kněz se na nás vykašlal,“ řekl Lien. „Nebude kvůli nám riskovat.“
„Ledaže by si zrovna užíval s nějakou Zrzavkou,“ řekla Floa. „Viděl jsi, jaký měl v jednu chvíli vilný pohled? Jak mluvil o malých bastardech, kteří se rodí z páření mezi lidmi a Zrzavci, v tom bylo něco provinilého.“
Čas od času se napili vodky tak, aby to ten druhý nevěděl, ale kabina už byla plná sladkého pachu alkoholu.
„A co když nás odmítnou pustit?“ řekla Floa a chroupala sušenku. „Mohla bych se spojit s otcem, vysvětlit mu situaci. Ale Bezpečnost by rozhovor zachytila. Otec nemá právo přijímat šifrované zprávy přímo.“
Bylo ráno. Zrzaví Lidé zmizeli! Zůstaly po nich jen stopy, odpadky a zbytky. Floa štěstím bez sebe běhala od jednoho okna k druhému.
„Myslím, že tentokrát doopravdy zmizeli... Laserem zlikvidujeme ty zátarasy a taky odtud zmizíme.“
„A co ty fotky?“
„Jaký fotky?“
„Chtělas přece vyfotit ty mrtvoly v trhlině...“
„Vzdávám to,“ řekla důrazně. „Nepochopil jsi, co nám ten kněz chtěl naznačit? Varoval nás. Musíme na to zapomenout, hlavně já, v zájmu Společnosti.“
„V zájmu Společnosti,“ opakoval Lien. „Pro ten zájem bylo třeba zlikvidovat tisíc nebo dva tisíce lidí, zabít mé přátele...“
Náhle uchopil Floin fotoaparát a namířil k vyrovnávací komoře.

„Liene!“

Zavřel za sebou první dveře, podržel je, než se spěšně oblékl. Floa do nich vztekle bušila.

„Vrať se,“ křičela na něho.

Byl venku a šel k trhlině.

Objevila se na stupátku a řvala na něho :

„Nečekám na tebe, odjíždím.“

Pak se ale rychle vrátila, protože jí byla zima. Brzy ho dostihl její hlas z ampliónu. Nejprve zatroubila klaksonem, pak její výrazný hlas rozřízl ledové ticho a nesl se několik kilometrů :

„Poslouchej mě dobře, Liene. Jestli se okamžitě nevrátíš, odjedu a nechám tě tady. Ty se z toho nějak dostaneš. Já už toho mám dost, celý tyhle historie.“

Pokračovala v přemlouvání, chvíli mu hrozila, chvíli ho prosila. Došel až na kraj propasti a snažil se najít klikatou cestu dolů vytesanou do stěny, ale nikde neviděl její začátek. Pobíhal po okraji trhliny, nakonec překonal svůj strach ze závrati a podíval se pod sebe. Cesta tam byla, ale začínala až o deset metrů níže. Zrzaví Lidé ji svým nářadím zničili. Musel by pracovat celý den, aby ji obnovil. V lokocaru byl naviják. Kdyby přijeli až sem, mohla by ho Floa spustit až k místu, kde je cesta přerušena, odtud by se už dostal na dno. Ano, byl by schopen překonat závrať, aby získal usvědčující fotografie.

Vrátil se po koleji až k místu, kde stál lokocar, ale začal foukat vítr, musel sklonit hlavu a tak se stalo, že to místo přešel. Floa odjela. Laserem rozřezala ledové bloky, pak je radlicí, která se používala jako sněhový pluh, odstranila z kolejí.

Ani ho to nepřekvapilo. Nakonec dala přednost svému osobnímu zájmu. Nemůže přece obvinit Společnost z genocidy. Nemůže se pustit do sporu proti svým. Floa lpěla na svém luxusním životě, na svých privilegiích, nechtěla se jich vzdát. Tím, že ho opustila, přerušila jen vztah, kterým vlastně doposud opovrhovala. Vyhovovaly jí jen sexuální vztahy a nechtěla sena nikoho vázat. Jakýsi neoromantismus, který je vzájemně přitahoval, jí byl vlastně na obtíž.

Pokračoval v chůzi po kolejích, až konečně vyšel z úzkého, asi jeden kilometr dlouhého kaňonu. Hned za prudkou zatáčkou stál lokocar. Funění vypouštěné páry Liena uklidnilo. Zachvátil ho pocit náhlého štěstí. Chtěl také žít bezstarostně jako ona, těšit se z toho nejlepšího, co mu život poskytoval. Ale nikdy by jí to nepřiznal.

„Dej mi to,“ řekla a natáhla ruku k fotoaparátu.

Odmítl.

„Nedělej hlouposti,“ řekla. „Co s tím chceš dělat? Chceš obvinit Bezpečnost? Dej mi to.“

„Ne. Ty jsi přemýšlela o tom, co řekl otec Petr. Víš tedy, co je v tvém zájmu. Potřeba chránit Společnost se stala jakýmsi novým patriotismem a příkazy Společnosti novým veřejným zájmem.“

„O tom teď nebudeme diskutovat. Dej mi ten foťák.“

Uchopila pušku a namířila na něho.

„Vystřelíš?“

„Ano.“

„Tak tady ho máš.“

Hodil jí foťák. Trhla sebou, protože Lien najednou vybuchl v bláznivý smích. Zmáčkla knoflík fotoaparátu, na monitoru nic nebylo.

„Ty jsi neudělal ani jeden snímek?“

„Ne, cesta je zničená.“

Začala se hystericky smát, hodila mu pušku.

„To se povedlo. Není nabitá. Jsme si kvit.“

„Odjedeš s lehkým srdcem?“

„To ne, ale chci být šťastná. Tamti za námi a tví kamarádi jsou mrtví. My ale žijeme. Žijeme ve světě ledu. Aby člověk přežil, musí být tvrdý. Ale nemysli si, že zapomenu na to, co jsi mi řekl. Přijde den naší odplaty. Zjistíme, kdo poslal ty vlaky do propasti, kdo zavinil smrt tisíců lidí. Napadlo mě, že ty lokomotivy byly možná řízeny na dálku.“

Lien si uvědomil:

„Zmagnetizovaná obrazovka, Faradayova klec. Na jednu noc pustili proud do těch starých kolejí... Proto jsme tedy nemohli vysílat. Vysokofrekvenční proud.“

Lokocar se pomalu blížil ke konci této zapomenuté tratě. Jeli kolem místa, kde stál vlak glaciologů.

„Ledový rubáš pro glacilogy,“ řekl Lien sarkasticky. „Není to přímo ideální?“

Jeli už hodiny, když se jí zeptal, kam jedou. Odpověděla, že se chce dostat do River Station. Cestou musela doplnit palivo a zavolat otci.

„Já bych jel raději do klubu,“ řekl.

„Můžeme tam jet potom.“

„Co ti vlastně řekl otec?“

Vypadala nazlobeně a on pochopil :

„Nelíbí se mu, že jsi v mé společnosti? Myslí si, že tentokrát tvoje avantýra trvá už nějak moc dlouho.“

„Ne tak docela, ale chtěl by s tebou mluvit. Víš, má o mě pořád strach. Ty akcie, které jsem zdědila po dědečkovi z matčiny strany, mu dělají starosti. Myslí si a má pravdu, že jsem vystavena velikému nebezpečí.“

„Je tu také nebezpečí, že by si tě chtěl někdo vzít jen pro peníze.“

„Nedělej si starosti. Dokáže se se vším smířit.“

„I s mesaliancí?“ řekl Lien trochu stroze.

Chtěla ho obejmout, ale odtáhl se od ní.

„Nechci si tě vzít. Doufám, že se co nejdříve vrátím ke své práci. Myslím, že by mi mohli svěřit nějakou jinou misi.“

„Nemluv takhle. Já se můžu rozhodnout sama, jak chci. Chtěla bych, abys žil se mnou. Nic jinýho.“

„Asi na to nejsem, na takový pohodlný a zahálčivý život.“

„Tak proto chceš jít do klubu?“

Potřeboval na všechno zapomenout, dopřát si několik hodin nebo dokonce dva tři dny blahobytu, to přece ještě neznamenalo, že by chtěl zradit svůj dosavadní způsob života. Věřila, že přistoupí na snadný způsob života, ale netušila, jaká je v něm vnitřní síla.

„Nevíš kudy kam, co?“ poznamenala se smíchem.

„Jo.“ přiznal.

Přijeli do River Station. Prioritní tratí mířili ke guvernérově paláci. Zaměstnanci kolem trati se dívali na projíždějící lokocar a Lien se dokázal vžít do jejich pocitů. Nahoře nad nimi Zrzaví Lidé odklízeli led, který se ustavičně hromadil na kopuli. Viděl několik neurčitých postav na různých místech skleníku. Myslel na Noua, na jeho kmen, který bloudil kdesi v nekonečné ledové krajině. Napadlo ho, jestli nepřítel má taky svoje Zrzavé Lidi a zeptal se na to Floy. Ta měla právě plné ruce práce s dojezdem do nádraží a odpověděla mu nesoustředěné, že neví, že ji to dosud nenapadlo.

A co když svobodnými lidmi jsou spíše tihle nazí nomádi, kteří možná tajně překračují frontu, aby se dostali k nepříteli a obrácené?

„Tvůj otec má určitě bohatou knihovnu.“

„Ano, dost bohatou.“

Potěšilo ho to. Bude si moci vypůjčit všechno, co bylo napsáno o Ledových Lidech. Možná, že se konečně dozví něco o jejich původu.

„Konečná,“ řekla vesele. „Jdeme se podívat na našeho drahého tatíčka. Musí už mít pořádný strach.“

12

F-Station

„Ty ještě nejsi oblečený?“

Floa vtrhla do knihovny guvernérského paláce, kde zastihla Liena zabraného do knih. Trhnul sebou, jako by ho při něčem přistihla, zvedl oslněné oči, protože Floa právě rozsvítila hlavní lustr, zatímco jemu až dosud stačila malá lampička na stole.

„Promiň,“ řekl. „Zabral jsem se do téhle knihy.“

Téměř mu ji vytrhla z rukou, podívala se na titul a pokrčila rameny.

„Dva roky mezi Ledovými Muži, od Georga Lukase. To je pěkná pitomost a ještě k tomu je to starý.“

„Přesně padesát tři let. Neztrať mi stránku. Lukas objevil o Zrzavých Lidech báječné věci a divím se, že nikoho zatím nenapadlo jeho poznatků využít. Na tu knihu se docela zapomnělo. „

Vzala ho za ruku, dovedla ho do výtahu, který je odvezl do jejich bytu. Skládal se ze dvou pokojů, salónu a obrovské koupelny, kde byl místo vany bazén. Guvernér vyžadoval, aby odděleně spali do svatby, která měla být za tři měsíce.

„Například se zabýval jejich metabolismem. Musí být zcela jasně odlišný od našeho, když jsou schopni snášet obrovské mrazy. Náš metabolismus se také během těch dvě stě padesáti let doby ledové přizpůsobil...“

Floa pokývala souhlasně hlavou, jako kdyby ho pozorně poslouchala, ale při tom mu svlékala domácí kabátek a kalhoty od pyžama.

„Už jsme si zvykli na teplotu, která často nepřesahuje patnáct stupňů. Ve městech pod kopulí není nikdy moc teplo... Deset stupňů, někdy i méně. Jen v tomhle paláci je neustále přetopeno a pak v klubu, tam je téměř tropické klima...“

Usmíval se, protože Floa ho hladila na podbřišku při tom, jak mu pomáhala se převléknout. Zbožňoval její smyslnost,

kterou dávala do všech svých pohybů.

„Kdy začíná ta recepce?“

„Nemáme čas,“ řekla a lehce ho plácla,neboť její dotyky nezůstaly bez následků.

„Budu celý večer vzrušený a vrhnu se na první ženu, která mi přijde do cesty.“

„Vyber si generálku Harriss. Může tě sežrat očima vždycky, když se objevíš.“

„Je tlustá a afektovaná... Ale abych se vrátil ke Greogu Lukasovi, je to výjimečný člověk.“

„Kdo je to?“

„Ale přece ten, co žil mezi Zrzavými Lidmi,“ řekl zoufale.

Neochotně se oblékl do směšného oblečení, které bylo poslední dobou v módě. Široké kalhoty nabrané do vysokých měkkých holinek a vyšívaná červenozelená tunika. Na hlavu baret z vlčí kožešiny. Floa měla na sobě podobnou tuniku, která jí sahala až ke kolenům, ale na jedné straně měla rozparek až do pasu. Aby nepřerušila ladnou křivku své nohy, neměla na sobě kalhotky.

„Je to dost odvážné,“ řekl, „a koketní... Připomíná mi to slavnostní kroj starých Laponců. Už jsi někdy slyšela o Laponcích? Dokonale se asimilovali, už celá staletí se žení s...“

„Co tím chceš říct, s těmi Laponci?“

„Co když Zrzaví Lidé pocházejí z nich? Ale moc tomu nevěřím.“

V lokocaru, který tentokrát řídil šofér z paláce, se do Liena pustila, zlobila se na něho, vyčítala mu, že nemyslí na nic jiného než na své Zrzavce a že tráví celé dny v knihovně.

„Už jsme měsíc v River Station a skoro nikam nechodíme.“

„Několikrát jsme byli přece v klubu.“

„Jsou i jiný místa... Docela ráda bych šla třeba do kabaretu, víš, že sem do města pravidelně přijíždějí. Některé jsou opravdu výborné. Posledně jsi se mnou nechtěl jít.“

„Nesnáším tenhle druh zábavy.“

„Netušila jsem, že můj snoubenec bude knihomol.“

„Odpusť mi to,“ řekl náhle vážně, „nechtěl bych ti zkazit život.“

Jeho budoucí tchán mu zařídil, že dostal šestiměsíční studijní dovolenou. Měl vypracovat zprávu o stavu glaciologie pro Akademii věd. Ve skutečnosti myslel jen na Zrzavé Lidi, objevil několik knih o těchto primitivních bytostech, ale zatím se nedozvěděl nic bližšího o jejich původu.

Floa ho přitáhla k sobě, vášnivě ho objala. Lienova ruka vklouzla pod její vyšívanou tuniku a začala si pohrávat s blonďatými chloupky. Floa začala sténat. Zašeptala mu do ucha :

„Nepřestávej, bude to splátka na dnešní noc. Možná, že se vrátíme pozdě a budeme unavení.“

Laskal prsty svou vzrušenou přítelkyni, ale brzy byl myšlenkami opět na rozlehlých ledových pláních, kde se pohybují kmeny Zrzavých Lidí. Floin orgasmus ho zastihl uprostřed snění.

„Ale já ti radost neudělám, to máš za to, jak jsi se ke mně v posledních dnech choval,“ řekla.“ „Budeš muset počkat do večera.“

„Ty mě pěkně trápíš,“ řekl Lien.

Floa se na večírky připravovala vždycky velice pečlivě, chtěla, aby její příchod zapůsobil. Určitě tu byla nejhezčí ze všech a když jí lokaj pomohl z vydřího kožichu, její šaty vyrazily všem dech.

Později, když se Lien ocitl sám u baru, objednal si vodku s pomerančovým džusem. Pomeranče se pěstovaly pod kopulemi teprve krátce a byly nepředstavitelně drahé. V obyčejných obchodech nebyly k dostání, ale mocní měli své tajné obchody, kde se dalo koupit všechno, na co si vzpomenete, dokonce i potraviny, o kterých si Lien myslel, že zmizely z povrchu země před dvě stě padesáti lety.

„Vy jste glaciolog Lien Rag, nemýlím-li se?“ oslovil ho malý muž s brýlemi, oblečený do ohromné vyšívané vesty, která mu byla příliš velká... „Vzpomínám si, že jsme se setkali na jednom kolokviu o vývoji doby ledové před třemi lety. Bylo to ve Scientific Station. Jmenuji se Harl Mern.“

„Pamatuju se na vás velice dobře,“ řekl Lien, to setkání ho potěšilo. „Měl jste tenkrát přednášku o nové fauně... Hlavně o přemnožení vlků a kožešinových zvířat. Ale měl jste, myslím, hovořit také o Zrzavých Lidech... A kolokvium bylo předčasně ukončeno, pokud si vzpomínám.“

„Přesně tak,“ řekl Harl Mern a nedůvěřivě se rozhlížel kolem sebe. „Tenkrát to zdůvodnili tím, že do města se dostaly nepřátelské jednotky a okolnosti vyžadují, aby byly okamžité dopadeny. Věděl jsem, že ve skutečnosti se vůbec nic takového nestalo... Chtěli mi jednoduše zabránit, abych mluvil o Zrzavých Lidech.“

Lien se ptal, jestli je toto setkání opravdu jen náhoda, trochu ho to zneklidnilo. Museli vědět, že se zajímá o Zrzavé Lidi. Neměl ho Harl Mern přinutit promluvit, aby zjistili, kolik toho o nich ví?

„Ale tady bych o tom nerad mluvil,“ řekl zoolog.

Chtěl tím vzbudit důvěru nebo zdání serióznosti? Lien se měl na pozoru.

„Víte, čím jsem se stal od té doby? Hlídačem v zoo... Vlastně jsem ředitel, jestli chcete, ředitel kočovného zvěřince, který jezdí od města k městu, i na frontu. Připravuji příjezd do River Station, a proto jsem dnes večer tady, náhodou mě pozvala generálka Harriss, zajímá se o zvířata.“

„Vy už se tedy nezabýváte výzkumem fauny nové doby ledové?“

„Musel bych mít čas a povolení. Ne, to už skončilo, zrovna tak i moje studie o Zrzavých Lidech... Zjistilo se, že téma nepatří do oboru zoologie... Na mou duši to jsem věděl taky, ale protože jsem se o ně vždycky zajímal, potřeboval jsem to na něco navlíknout... Antropologie se stala před sto lety podezřelou vědou a je jen málo studentů, kterým se podaří zapsat se na tenhle obor. Nesměl jsem pokračovat ve svém výzkumu, ale díky zvířatům jsem měl přece jen přístup k různým pracem a tezím.“

Vyndal červené doutníky, které měly lehký povzbuzující účinek. Lien odmítl a všimnul si, že Mernovi se lehce třásly ruce, když se snažil svíčkou zapálit svůj doutník.

„Vy se nezajímáte o Zrzavé Lidi?“ zeptal se ho potichu.

„Och! někdy si kladu otázky,“ řekl Lien opatrně...

„Viděl jste je někdy zblízka? Je jen málo lidí. kterým se to podařilo. A přesto jsou neustále nad námi. Ale ti, co čistí kopule, nejsou tak zajímaví... Tím, že žijí v naší blízkosti, se velice rychle deformují, přizpůsobují se a ztrácejí svoji spontánnost a původní identitu... Kdo by je chtěl lépe poznat, musel by žít u kočovných kmenů.“

„Jako Greog Lukas,“ vypustil Lien a okamžitě ho to zamrzelo.

Jestli je ten člověk agentem Společnosti, dojde tnu, že Lien lhal, když říkal, že se o Zrzavé Lidi moc nezajímá.

Harl Mern ho uchopil za ruku a pevně mu ji stiskl ve své malé nervózní dlani :

„Lukas... Vy znáte Lukase?',,

„Četl jsem jeho knihu...“

„Dva roky mezi Ledovými Muži... Ta kniha se nedá jen tak snadno získat... Před dvaceti lety se mi dostaly do ruky jen fotokopie několika úryvků, ještě k tomu dost mizerné.“

„Ta kniha je v knihovně paláce.“

Zoologa to zarazilo :

„Vy máte přístup do knihovny v guvernérově paláci?“

„Přihodilo se, že mám momentálně určité přátelské vztahy s jeho dcerou,“ řekl Lien trochu mrzutě.

„To mě velice těší,“ řekl malý muž, „velice... Ale teď mě, prosím, omluvte, musím jít pozdravit jednoho přítele a...“

Liena překvapilo, že tak náhle odešel. Postavil se na špičky, aby viděl, kam jde. Mern mířil rovnou k východu.

„Promiňte.“

Lien se proplétal mezi hosty, kteří ho museli považovat za hulváta, jak se snažil dohnat Merna, který si právě bral od lokaje starý plášť z psí kožešiny.

„Počkejte... Ještě jsme si ani nepopovídali.“

„Musím jít... Ujišťuji vás...“

Lien požádal o svůj plášť a dohnal zoologa na perónu. Kráčeli v tichosti po pustých nástupištích této části města, prošli kolem vojenských kasáren a nakonec se dostali do periferní čtvrti, skládající se z malých obytných jednotek na kolejích. Čtvrť byla nedostatečně vytápěna a hygienické zařízení bylo veřejné.

„Poslyšte, Harle, nezměnil jsem se proto, že jsem se zasnoubil s guvernérovou dcerou. Poslední dobou jsem prožil nepříjemné události a jsem nucen žít pod ochranou budoucího tchána, což mně samozřejmě nebrání, abych se do jeho dcery zamiloval.“

Vyprávěl mu stručně, co v posledních dnech prožil, Mern ho pozorně poslouchal.

„Prozatím jsem se vzdal myšlenky obvinit Bezpečnost z toho, že poslala část města do propasti, ale to neznamená, že zůstanu navždy němý... Snažím se najít jinou cestu a mám pocit, že Zrzaví Lidé představují pro Společnost nepříjemné tajemství... Proto se snažím prostudovat všechno, co o nich bylo napsáno. Před Lukasem jsem četl genetickou studii od Tiarase... Je to pro mě dost náročné, nevyznám se v biologii, ale některé jeho myšlenky mě zaujaly... „

Harl Mern se zastavil, aby si zapálil další doutník a využil toho okamžiku, aby se podíval, jestli je někdo nesleduje :

„Chápete, že jsem opatrný... Můžete mi ještě citovat nějaké jiné dílo, abych vám mohl uvěřit?“

„Libizen: Pověra a víra. Jedna kapitola je věnovaná náboženskému cítění těchto primitivních tvorů. Dacan se zase zabývá rychlým vývojem Zrzavých Dětí. Zdá se, že jsou schopné už po několika dnech chodit a běhat, jako je tomu u zvířat.“

„To stačí,“ oddychl si Mern, „vidím, že váš zájem je opravdový. Práce, kterou jsem chtěl přednést v Scientific Station, vycházela ze všech těchto studií.“

„Vy jste se zabýval tělesným metabolismem těch lidí, alespoň se to říkalo v kuloárech na kolokviu... Jejich štítnou žlázou a absencí jednoho enzymu?“

„Přesně tak... Ale nezůstávejme tady... Tahle čtvrť se mi vůbec nelíbí.“

„Kde bydlíte?“

„V Terminusu, na náklady Společnosti. Nejsem na tom vůbec špatně. Mám docela slušný plat, ale to nekonečné cestování mě vyčerpává, nemůžu se soustředit na jednu práci. Ale abychom se vrátili k Libizenovi, myslím si, že právě jemu se podařilo odhalit tajemství původu Zrzavých Lidí...“

„Jeho kapitola se mi zdála dost stručná,“ řekl Lien trochu nedůvěřivě.

Mern se zastavil, aby si znovu zapálil červený doutník. Zdálo se, že se mu těžko dýchá. Možná, že moc kouřil. Říkalo se, že červených doutníků se nesmí vykouřit víc než pět denně a kdo je chtěl koupit, musel mít zvláštní povolení. Drogy nebyly zakázány, ale Společnost chtěla mít přehled, kdo je užívá a v jakém množství. Jestli bude Mern takhle pokračovat, ztratí jednoho dne místo ředitele zoo a skončí jako pisálek v nějaké kanceláři.

„Ano, samozřejmě, ovšem po jeho smrti vyšly poznámky, které jsou ale nedostupné. Slyšel jsem, že jsou v nich doposud nezveřejněné podrobnosti o náboženství Zrzavých Lidí. A že se tam neustále opakuje jakási bájná bytost, které říkají Bílý Vlk.“

„Ano, samozřejmě,“ řekl Lien trochu zklamaně... „Ale to je snad normální u primitivních bytostí, které žijí neustále v blízkosti nebezpečných vlků, že uctívají jako boha jakési mýtické zvíře?“

„Ne, to není to, co chtěl Libizen vyjádřit. Bohužel jsem nečetl celé jeho dílo. Ale z toho, co jsem viděl, mi jeho závěry připadaly ohromující... Bohužel...“

Náhle si ustrašeně povzdechl. Blížila se k nim patrola Bezpečnosti. Tři muži přicházeli tiše, nevypadali, že by je zajímali dva osamělí noční chodci, kteří si spolu povídají.

„Bylo by tedy třeba ty poznámky najít?“ zeptal se Lien.

„Ano. Dám dohromady své myšlenky, jestli chcete. V kufru mám nějaké poznámky... Zůstávám tu až do zítřejšího večera... Ale nechci se s vámi setkat v guvernérově paláci.

„Můžu přijít za vámi do hotelu,“ řekl Lien. „Třeba zítra ráno?“

„Mohli bychom spolu poobědvat,“ navrhl nesměle malý muž... „Obvykle obědvám sám... Tak v poledne?“

„Dohodnuto,“ řekl Lien a ptal se v duchu, jak vysvětlí Floe, že musí odejít. Pak ho ale napadlo, že po večírku u generálky bude Floa asi vstávat hodně pozdě a že ho tedy před odchodem nezastihne.

„Domluveno,“ řekl. „Doprovodím vás až do Terminusu.“

„Abychom se vrátili k jejich štítné žláze, došlo k její úplné transformaci... a těžko můžeme posoudit, jestli to jsou kreténi nebo kongeniální idioti. Je docela dobře možné, že nevyužívají plně kapacitu všech svých mentálních, nervových a biologických schopností.“

„Vy jste měl možnost to posoudit?“

„Představte si, že jsem měl příležitost pitvat jednoho, kterého jsme našli mrtvého. Vlci ho pokousali. Udělal jsem několik odběrů, ale v našem týmu byl agent Bezpečnosti a ten mi zabránil v další pitvě. Dva dny nato si pro tělo přišli. V té době podezírali Zrzavé Lidi, že jsou nositeli infekčních zárodků a hlavně viru vztekliny. A tohohle pokousal vlk, jeho tělo bylo tedy podezřelé. Nepochybuji o tom, že v té době existoval absolutní zákaz týkající se těchto primitivů. Absolutní, ale nepsaný, protože žádný zákon nezakazoval se o ně zajímat. Pouze nevycházely žádné studie, nedělaly se žádné expedice, žádné seriózní výzkumy. A vymizení antropologie je pravděpodobně důsledkem tohoto zákazu.“

Právě přijeli k hotelu Terminus, rozsáhlému, už dost zašlému komplexu, který stál na starém rozviklaném nástupišti. Rozhodně to nebyl žádný palác. Lien si pomyslel, že vědec takového formátu, jako byl Harl Mern, si nezaslouží takový osud a rázem ho popadl vztek.

„Kam jsi zmizel?“ zeptala se ho Floa, když se znovu objevil v salonech generálky.

„Byl jsem chvilku venku,“ řekl, aniž by vysvětlil proč.

„Pojď si zatancovat.“

Ten její způsob, jak se k němu tiskla břichem! Pomyslel si, že to muselo vzrušovat všechny muže, s kterými tančila.

„Musíme tu vydržet ještě alespoň dvě hodiny,“ povzdychla si. „Mám chuť být s tebou sama.“

Špitala mu do ucha, co si přeje, aby jí udělal a co mu bude na oplátku dělat ona. Ty erotické přísliby ho ničily, ale zároveň nemohl zapomenout na malého muže, s kterým má nazítří obědvat. Bude lepší, když bude Floa zítra ráno dlouho spát.

„Máš pravdu,“ řekl, „musíme být trpěliví.“

„Já nevím, jestli to vydržím... Jseš si jistý, že nenajdeš nějakou záminku, jak odtud odejít? Máš přece tolik fantazie.“

„Ne,“ řekl rozhodně, „nic mě nenapadá.“

Zlobila se, odmítla s ním dál tancovat, bavila se nenucené s ostatními muži, zatímco on si dával u baru další skleničku ve skupince lidí, kteří diskutovali o lovu na vlky.

V tom zahlédl poručíka Skolla z Bezpečnosti v Grand Star Station, stál na druhém konci salonu a díval se přesně jeho směrem. Strašně ho to rozrušilo, vypil svoji skleničku naráz a nechal si znovu nalít. Chtěl se přesvědčit, že se nezmýlil, že Asiat je opravdu mezi hosty. Ale ať hledal, jak hledal, v recepci, v kuchyni ba i na toaletách, nikde ho nenašel.

Co dělal poručík v River Station? Proč ho pozvali na recepci? Věděl budoucí tchán o jeho příjezdu do hlavního města Provincie?

Až teprve Floina vášnivost způsobila, že na toho muže zapomněl. V lokocaru se na něho vrhla, musel ji požádat, aby byla rozumná, protože se chtěla milovat přímo ve voze před řidičem.

Jakmile se za nimi zavřely dveře bytu, strhla z něho šaty a sama se při tom svlékala. Svůj slib dodržela.

13

F-Station

Kolem jedenácté hodiny se mu podařilo opatrně proklouznout z bytu. Sešel dolů vypít si šálek čaje a spěchal, aby se dostal z paláce dříve, než se Floa probudí. Vzal s sebou knihu Greoga Lukase, o kterou Harl Mern tolik stál. Doufal, že si ji vědec bude moci zkopírovat a rychle mu ji zase vrátí, protože ji ještě celou nedočetl.

Ale v recepci hotelu Terminus ho čekalo nepříjemné překvapení. Recepční mu oznámil, že Merna telefonicky odvolali, musel odjet vlakem v sedm hodin ráno do Grand Star Station.

„Vypadá to, že v zoo mají nějaké problémy... Několik zvířat vážně onemocnělo. Mern musí být u toho."

„Kdy se vrátí?"

„To nevím. Nežádal, abychom mu pokoj podrželi."

Lien vešel do prvního baru, který se mu naskytnul, dal si čaj s vodkou a probíral situaci. Byl stále stejné naivní, nechtěl uvěřit, že by jejich dlouhé povídání mezi čtyřma očima mohlo mít svědky a hlavně nepříjemné následky pro vědce. Na budoucího zetě guvernéra si netroufli, ale Merna asi přinutili, aby co nejrychleji opustil River Station.

Pak si vzpomněl na záhadnou tvář poručíka Skolla, kterou včera na chvíli zahlédl. Byla snad nějaká souvislost mezi ním a spěšným odjezdem zoologa?

S lítostí pomyslel na poznámky k Libizcnově práci, které mu měl zoolog předat. Je jisté, že v palácové knihovně musí ta studie někde být, na regálech bylo všechno, co vyšlo od počátku nové ledové éry. Nebylo toho mnoho, ve skutečnosti jen několik tisíc dél. Na začátku doby ledové měli lidé jiné starosti, než se zabývat literaturou nebo vůbec kulturou, museli především přežít. Teprve asi po sto letech dosáhl počet vydávaných děl všeho druhu určité úrovně, ale nikdy nedostihl období před zaledněním. Především bylo potřeba naučit se vyrábět papír, který by nevyžadoval dřevo. Byly sice objeveny lesy pod ledovci, ale ty sloužily jedině k zásobování palivem. Vzpomněl si náhle na les v Ots, nevěděl, proč mu ten les připomíná přítele Farella, nedokázal najít žádnou spojitost.

Vrátil se do paláce a zavřel se do knihovny, aby pokračoval ve své rešerši. Sotva se pustil do čtení, zazvonil telefon.

„Je to meziměst řekla mu telefonistka v ústředně paláce.

Poznal dýchavičný a chraplavý hlas Harla Merna :

„Nechtějte po mně vysvětlení. To co hledáte... zkuste Novou Encyklopedii, kapitolu o náboženství. Bude to výborná vůdčí niť, ale musíte ještě pátrat... Musím končit."

Bez dalšího upozornění zavěsil, Liena to dost vyděsilo.

„V kolik hodin jsi vlastně vstával?" ptala se Floa, když se objevila ve dveřích celá rozespalá, s kruhy pod očima... „Ty tady budeš nakonec i spát."

„Vzbudil jsem se dřív než ty," řekl," a..."

„To byl ale stupidní večírek! Ještě štěstí, že návrat byl vynikající; úplný ohňostroj, co, ty můj velký vlku?"

Nesnášel, když ho takto nazývala, ale tentokrát pomyslel na Bílého Vlka, který se objevoval v mytologii Ledových Lidí.

„Vrátím se nahoru," řekla Floa, když viděla, že pošilhává po svých knihách.

„Uvidíme se za chvíli."

Když zůstal sám, vrhnul se k oddělení encyklopedií. Celý jeden svazek byl věnován bývalým i nynějším náboženstvím. Na první pohled ho zklamalo, že Zrzavým Lidem je věnováno tak málo, ale po přečtení změnil názor. Citovali hlavně Libizcna a Bílý Vlk byl uváděn jakožto společné božstvo kmenů zrzavých nomádů. Na konci byl malý odkaz na dodatek k encyklopedii, který vyšel v sešitovém vydáni před třemi lety.

Ale na regálech dodatek nebyl a Liena napadlo, že by se měl podívat do katalogu.

Sekretář odpovídající za palácovou knihovnou toho moc nevěděl a Lien nechtěl vzbudit jeho podezření. Libizcnovo jméno nebylo moc známé, ale přesto si raději dával pozor.

Při večeři mu tchán řekl, že poručík Skoll se stal zástupcem Bezpečnosti pro 17. Provincii.

„Nemohl jsem se proti tomu postavit," řekl guvernér a snažil se potlačit vztek. „Ale ten člověk je nebezpečný. Uráží mě to, že ho sem Společnost poslala, ale ještě jsem neřekl poslední slovo. Prozatím buďte opatrní. Ten důstojník má určitě za úkol dohlížet speciálně na vás, Liene."

Po tři dny hledal Lien zběsile dodatek k encyklopedii. V knihovně byly plné bedny časopisů, které ještě nikdo neotevřel. Využil toho, aby je uspořádal a zapsal nové tituly do katalogu, takže člověk, který za to odpovídal, byl nadšen a srdečně mu děkoval. On neměl zatím čas, aby to dal do pořádku.

„Mám tak asi tři roky zpoždění. Když jsem sem přišel, bylo to tu v hrozném stavu, byl tu příšerný nepořádek a já na to mám jen jedno půldne v týdnu."

Třetího dne večer přišla Floa a téměř vztekle řekla:

„Chci někam jít," řekla," do divadla nebo kamkoliv jinam, jenom nechci trčet pořád tady v paláci."

Lien se vzdal. Zbývalo mu prohlédnout už jen několik beden a byl si jist, že se blíží k cíli. Ledaže by dodatek encyklopedie nikdy do River Station nepřišel.

„Dobrá," souhlasil. „Kam půjdeme?"

„Právě přijel jeden kabaret. Vypadá to, že nemají špatné představení. Striptýz, hudba, kouzelníci. Jmenuje se Miki."

Yeuze! Tanečnice Yeuze, s kterou se Farell seznámil v Grand Star Station. Potom přece kabaret odjel do podledovcového lesa v Ots. Tak proto ta souvislost s jeho mrtvým přítelem!

Představení bylo mnohem lepší, než si představoval. Myslel si, že nahé dívky se budou pouze předvádět, ale ony báječně tančily a zpívaly, hrály i různé parodie. Yeuze ho velmi dojala scénkou, kterou připomínala jeden prastarý film z

doby předledové. Objevila se ve zvláštním kostýmu, měla na sobě něco jako korzet a síťové punčochy, zpívala neobvyklým hlasem. Ihned ji poznal, i když měla na sobě blonďatou paruku. Parodovala vamp z bývalých časů, předváděla striptýz, začala tím, že si pomalu svlékala dlouhé černé rukavice.

„Je nádherná, vzrušující," šeptala Floa, kterou pohled na nahé ženské tělo nenechával v klidu.

Později se znovu objevila v jakési zpívané minikomedii, tentokrát bez paruky.

„Pozvi ji ke stolu," navrhla Floa chvějícím se hlasem a s lesknoucíma očima. „Nebylo by špatné, kdyby nám dělala společnost?"

„Hlavně tobě by se to líbilo," poznamenal, ale necítil žádnou žárlivost; Floa se mu už svěřila se svou náklonností k ženám.

Yeuze přišla, celá v bílém, měla na sobě dlouhé jednoduché šaty, jaké nosívaly dříve jeptišky, pouze na stranách byly dlouhé rozparky.

„Velice mě těší, že jste mě pozval," řekla a upřela oči na Liena.

„Hej!" vydechla Floa překvapeně, „vy se znáte."

„Dozvěděla jsem se o Farellově zmizení. Vy jste s ním nebyl, když se to stalo?"

Bylo mu nepříjemně a snažil se uhnout před jejím nedůvěřivým pohledem. Ta žena byla tady a on si uvědomil, že na ní často myslel od té doby, co se potkali. Nikdy se nesnažil přijít na to, co znamená ten letmý pocit, že mu něco nebo někdo chybí, ta melancholie, která ho občas zčistajasna přepadla. Najednou pochopil, že se do té ženy, kterou spatřil nahou jen na několik minut v chodbě svého bývalého vlaku, zamiloval.

„Zůstal jsem jen já," řekl.

„Vy jste znala Farella?" zeptala se Floa. „Jak je to podivné. Teď už chápu, proč se Lien nebránil, když jsem mu navrhla, že sem dnes večer půjdeme."

Odtáhla se od nich, dívala se na ně, jako kdyby je chtěla špehovat, jako kdyby se snažila přistihnout je, jak se mezi sebou domlouvají pohledem. Lien měl strach, že by se mohla chovat vulgárně a třeba i krutě.

„To ty jsi jí chtěla pozvat," poznamenal.

Yeuze se otočila k Floe a jakoby jí chtěla pohledem svléknout. Floa se začervenala. Liena překvapilo, že jí to vyvedlo z míry.

„Jste krásná," řekla Yeuze. „Nechcete jít se mnou do mé šatny? Musím počkat na finále."

Octli se v malém úzkém kupé s jedním lůžkem a toaletním stolkem. Ve vydýchaném vzduchu byl cítit Yeuzin tajemný partem, spíše přirozená vůně jejího těla než ně jaký chemický extrakt.

„Vyprávějte mi o Farellově smrti," řekla Yeuze.

„Ne," vykřikla Floa, „o tom nebudeme mluvit, to už je stará historie. Nikomu to neposlouží a je to nebezpečné."

Yeuze ji vzala za ruku a přitiskla si ji ke rtům. Floa se zachvěla a její pohled změknul. Obrovským průramkem jejích bílých šatů zahlédla Yeuzino tělo. Její nádherná mohutná a pevná prsa s velkými tmavými bradavkami vypadala mateřsky. Nemohla se ubránit, aby ji nepolíbila letmo na namalované rty.

„Ach! dělejte, jak chcete."

Yeuze se posadila na lavici vedle ní, položila si její hlavu na kolena a prsty jí hladila po tváři. Pohled na ně Liena úplně roztřásl.

Začal vyprávět. Podrobně a snažil se nic nevynechat. Začal odjezdem glaciologického týmu z Grand Star Station, pokračoval přes setkání s otcem Petrem až po návrat do River Station.

Pak se odmlčel.

„Na severu, v místě bývalých Polárních Zemí se říká, že jedna část města F-Station tajemně zmizela."

„A já vím, že ti nešťastní lidé jsou pohřbeni hluboko na dně té propasti."

Floino vzrušení se stupňovalo. Cítila směs radosti a strachu. Yeuze jí přejížděla prsty po šíji a po lalůčku jejího malého perleťově bílého ucha.

„A vy jste se vzdali snahy uveřejnit pravdu," řekla Yeuze bez sebemenší výčitky.

„Měl jsem strach."

„Já taky," zasténala Floa. „Chceme žít, užívat si a zapomenout na ty strašné věci."

„Všude kolem se říká, že Bezpečnost převezme jednoho dne moc do svých rukou. Povídá se, že vykupují akcie pod rukou od drobných akcionářů. Ti je rádi prodají, aby je Bezpečnost nechala na pokoji, když se dostanou do konfliktu se zákonem. Někdo zase prodává, aby nemusel na frontu. Bezpečnost tak pozvolna sbírá drobečky, dvě akcie tady, čtyři támhle... Za chvíli budou mít většinu a my se dočkáme té nejhorší diktatury. Říká se, že Neokatolíci je podporují. Ti zase získávají akcie formou darů. Zastrašují své věrné pekelným utrpením. Jako kdyby peklo nebyla tahle doba ledová, kterou prožíváme."

Floa uchopila její ruku s dlouhými štíhlými prsty a několikrát ji políbila. Pak si ji vsunula za svůj výstřih a vydala úlevný povzdech.

Ozval se zvonek a chodbou se rozlehl charakteristický hlas trpaslíka, který také vystupoval v revui :

„Nástup na finále... Za dvě minuty... finále..."

Yeuze se pomalu zvedla a přistoupila k toaletnímu stolku. Rychle ze sebe shodila šaty, byla úplně nahá. Floa se vrhla na kolena a ponořila jí hlavu mezi stehna.

„Ne," řekla Yeuze, „to nesmíte."

Pomohla dívce na nohy, položila ji na lavici a pak dokončila svoji přípravu. Do chloupků svého klína si připevnila velkou červenou hvězdu a tělo si potřela stříbrnými flitry. Lien se zvedl, aby jí pomohl posypat záda a boky, Floa si kousala rty do krve a chápala ho, že ho to vzrušuje.

„Za čtvrt hodiny jsem zpátky," řekla, když odcházela.

Zůstali sami a Lien měl pocit, že ve Floině pohledu je nenávist. Spalovala ji prudká neodolatelná vášeň a v této sexuální touze by byla schopná i zabít, aby si Yeuze udržela jen pro sebe.

„Jdi pryč," řekla.

Zůstal nehybný.

„Jdi pryč," opakovala chraptivým hlasem. „Když jsem tě prosila, abys ji pozval, netušila jsem, co to se mnou udělá, až ji uvidím zblízka. Myslela jsem si, že bychom mohli strávit pěknou noc ve třech, ale teď s ní chci zůstat sama. Nechci, abys mě viděl, jak se budu choulit k jejímu tělu a nechám se milovat. To není jen milenka, ale taky matka, chápeš?"

„Mě se taky líbí," řekl Lien.

„Prosím tě. Takhle se zničíme. S kteroukoliv jinou si můžeme společně užívat, ale s touhle ne."

Zvedl se a vyšel z kupé, šel si pro kožich a pěšky se vrátil do paláce. Potřeboval se nadýchat toho pronikavého vzduchu, který zamořoval ovzduší elektřinou a sírou z kotlů na uhlí. Zatínal pěsti v kapse a nemohl se zbavit své bolestné touhy.

Ale když přišel do paláce, vzpomněl si okamžitě na knihovnu a oddechl si. Zavřel za sebou dveře, rozsvítil si malou lampičku, která dávala jen úzký kužel světla a pokračoval ve svém pátrání. A skutečně v druhé bedně, kterou otevřel, našel to, co hledal - dodatek k encyklopedii. Poznámka o Libizcnovi byla velmi důležitá. Lien se dozvěděl, že jen díky tomuto historikovi a specialistovi na náboženské otázky se podařilo sestavit historii hlavních náboženských směrů a že z výsledků jeho zkoumání svým způsobem vycházelo nové dogma Neokatolicismu. Ten poznatek Liena zaujal, ale snažil se najít nějakou zmínku o Bílém Vlku. Četl:

Libizcn se snažil po celá léta trávit několik týdnů uprostřed primitivního kmene Zrzavých Lidí, pokaždé jiného, aby shromáždil co největší množství poznatků a vzácných záznamů.

Po čtyřech letech se mu podařilo odhalit, že Zrzaví Lidé jsou v určitém smyslu monotheisté, protože Bílý Vlk je jejich hlavní bůh mezi spoustou podružných bůžků, kteří však všichni patří rovněž k rodině Bílého Vlka a nemají větší význam. Bílý Vlk je symbol Dobra i Zla. Zrzaví Lidé mu vděčí za svůj původ, ale také za svá neštěstí a věčné bloudění ve světě ledu.

Později Libizcn vyslovil velmi zvláštní a kontroverzní teorii, nepovažujeme za seriózní uveřejnit ji v této encyklopedii. Diskuse o této teorii ustaly a nechceme je znovu vyvolávat. Dodejme jenom, že je možné, pokud si to někdo bude přát, zabývat se poznámkami, které tento nevšední muž zanechal po své smrti ve městě Fionie, kde hledal, a byl si jist, že dříve nebo později najde, důkazy o platnosti své neuvěřitelné hypotézy.

Lien byl velice zklamán. Tím to končilo. Ani slovo o té překvapivé teorii. Měl pocit, že ho Harl Mern podvedl.

Četl článek znovu a tentokrát pochopil, že je v něm důležité poselství. Proč Libizcn zemřel ve městě Fionie? Proč hledal přímé důkazy své téměř směšné teorie o původu Zrzavých Lidí právě tam? Zůstal několik minut strnulý, pak začal hledat drobnou knížku, v níž byly původní názvy dnešních měst. Co se stalo z Fionie? Jak se to město jmenuje dnes?

14

F-Station

Když se probudil, byl překvapen, že nevidí vedle sebe Flou a vzpomněl si na včerejší večer. Smutně si pomyslel, že asi zůstala na noc u Yeuze. Cestou do koupelny nahlédl do sousedního pokoje a viděl, že tam spí. Asi se vrátila pozdě a nechtěla ho budit. Možná že toto setkání s Yeuze zničí jejich vzájemný vztah.

Kolem desáté hodiny odjel ke kabaretu Miki, který sídlil téměř královsky na nejlepším místě uprostřed města. Kočovná divadla obvykle stávala v předměstských čtvrtích.

Na stupátku jednoho vozu seděl trpaslík a kouřil.

„Yeuze? Ne, nespí. Šla nakupovat nebo k holiči...“

Vydal se směrem, který mu trpaslík naznačil, ale nedělal si moc naděje, že ji potká. Vtom ji náhle uviděl, jak kráčí proti němu. Mile se usmívala a políbila ho na tvář.

„Vemte mě někam na skleničku,“ řekla.

Vešli do přepychového baru ve stylu starého španělského patia. Iluze byla dokonalá. Úmorné horko a umělé slunce způsobovalo, že člověk měl chuť se posadit do stínu altánku a poslouchat zpěv flamenga.

„Všiml jste si,“ řekla, „že dvě stě padesát let neděláme nic jiného, než kopírujeme své předky? Tady jsme ve španělském baru, jinde je to zase mnichovská pivnice. V našem kabaretu jsme také nevymysleli nic nového a v lásce máme stále stejné neřesti, stejné zvrhlosti jako dřív. Floa to dokazuje. Chtěla se se mnou vyspat a já nechtěla. Byla velice nešťastná.“

Liena velmi potěšilo, že mezi nimi nic nebylo.

„Mohli bychom souložit se Zrzavými Muži, ale považuje se to za opovrženíhodné.“

Automaticky zvedl hlavu, ale kopule byla zakryta stříškou z pruhovaného plátna.

„Často jsem na vás myslel,“ řekl.

„Já také. Protože jste byl Farellův přítel. Ten večer tenkrát mě přemluvil, abych s ním šla do jeho kupé. Já nespím s každým. Není lehké mě získat, ale tenkrát jsem potřebovala vedle sebe muže a Farell byl tak roztomilý. Oženíte se s tou dívkou?“

„Nevím.“

„Spíš potřebujete ochranu jejího otce guvernéra, že ano?“

Usmál se.

„Víc než kdy jindy.“

Číšník jim přinesl jemné, ale zároveň silné víno, kterému se říkalo cherry. Byla to samozřejmě jen náhražka, zase jedna z napodobenin.

„Pokračujete ve svém pátrání?“

„Dnes v noci,“ řekl, „jsem narazil na důležitý fakt.“

„Vy jste se vrátil domů, když jsem odešla na scénu? Co se přihodilo? Floa mi to nechtěla vysvětlit. Nebo spíš mi řekla, že jste se rozhodl náhle odejít.“

„Prosila mě, abych odešel.“

„Zpočátku jste měli v plánu si se mnou trochu pohrát, že?“

Sklonil hlavu a Yeuze přivřela oči. Měl pocit, že se jí to dotklo.

„Tanečnice v kabaretu je něco jako prostitutka, že ano? Chtěli jste mě oba dva... Chci vědět, jestli vy byste jí požádal, aby odešla. Proč jste nezůstal?“

„Neodvážil jsem se.“

„Chtěl jste vyzkoušet moji nymfomanii, kterou jste u mě předpokládal? Vyspala jsem se s vaším nejlepším přítelem, mohla jsem se vyspat s vaší snoubenkou.“

„Možná, že je to tak,“ přiznal.

Usmívala se už méně bolestně :“Takže jste se vrátil domů a objevil jste něco podstatného?“

„Ano, ale to se velmi těžko vysvětluje. Znáte Libizcna?“

„Ne,“ řekla. „Kdo je to?“

Vysvětlil jí, kdo byl Libizcn a proč se o něho zajímal. Jak ten muž vyslovil teorii, která ve své době vyvolala obrovský rozruch.

„Je to už padesát let. Zemřel pak ve městě Fionie.“

„Co je to za město?“

„Nepřijel tam náhodně, chtěl tam pokračovat ve svých výzkumech o bohu Zrzavých Lidí, Bílém Vlku. Hledal jsem nový název toho města.“

„Všechna města změnila jména. Společnost si je všechny přivlastnila.“

„Z Fionie se stalo F-Station a to je to město, jehož jednu část shodili do propasti i se všemi jeho obyvateli. Bezpečnost a Společnost tím chtěly určitě zničit navždy slavnou, Libizcnovu hypotézu.“

Dívala se na něho, okouzleně ale zároveň i nevěřícně.

Povzdychnul si:

„Nic z toho jsem si nevymyslel, nejsem blázen, ani neupravuju fakta, aby moje teorie působila věrohodně nebo abych v sobě živil touhu po spravedlnosti a pomstě. Jsou to fakta.“

„Shoda okolností?“

„Ano, neuvěřitelná shoda okolností. A když jde o shodu okolností tak závažných a tak významných, pak už se nedá mluvit jenom o náhodě. F-Station bylo původně Fionie a Libizcn tam žil několik let a hledal tam základní pravdu, aby dokázal to, v co věřil, aby dal průchod svému smyslu pro spravedlnost. Přísahám, že já jsem měl na začátku také chuť něco dokázat. Vydal jsem se špatnou cestou, když jsem chtěl obvinit Společnost z genocidy a přál jsem si, aby Bezpečnost byla odsouzena. Měl jsem spíš postupovat opatrně, nepřímo, postranními cestičkami a podívat se na celou věc z odstupu. Dva tisíce mrtvých v propasti a nemyslím, že by to číslo bylo přehnané, jsou jen malým incidentem, bohužel, je to tak, i když je to kruté a nespravedlivé, ve srovnání s celým stoletím tyranie, v které žijeme. Zpočátku Společnost neměla takovou moc, jakou má nyní. To z nutnosti se železnice stala jediným pojítkem mezi těmi; kteří

jakžtakž přežili ve světě nekonečného ledu. Pomalu se jako pavouci síť rozrostla do všech končin ledového světa. Koleje navazují na sebe tak dokonale, že některé oblasti jsou protkány stovkami různých tratí. Ale to ještě nestačilo. Bylo třeba, aby se města, která doposud stála na místě, stala mobilními a byla tak víc energeticky závislá na Společnosti. Aby se nemocnice, stejně jako divadla a školy daly do pohybu. Díky kolejím, opravdovému zdroji života, může Společnost rozdělovat proud, zboží, potraviny, kulturu i zábavu. A z lidí se tak stali kočovníci, něco jako věční turisté! Vím, že mají svoji práci, ale stejně tak jako jejich domy ztratily pevné základy, ani lidé už nemají kořeny pevně zapuštěné v zemi, kde se narodili. Stačí, aby se Společnost rozhodla, že jim odpojí proud a smrtonosný mráz vykoná své. V lepším případě jim hrozí deportace do neznáma. Nenápadně, bez násilí, bez krveprolití. Celé vesnice, města nebo samostatné domy se mohou znenadání vydat na cestu, aniž by jejich obyvatelé znali cíl. „

„A co Libizcn?“

„Objevil něco převratného v případě Zrzavých Lidi. Nejprve, že uctívali jednoho jediného boha, Bílého Vlka, symbol Dobra a Zla. Ale za tím bohem je ještě něco jiného a Libizcn se na to snažil přijít až do své smrti v F-Station, ex-Fionie. Teď musím pokračovat já. Půjdu znovu dolů do trhliny a budu hledat. Dokud budu moci.“

„To je šílenství,“ šeptala, „ale já vás chápu.“

Vzala ho za ruku a stiskla ji :

„Jak to chcete udělat?“

„Nevím. Potřeboval bych čas, chápete? Jestli opustím Flou, poručík Skoll mě zatkne a Bezpečnost se postará, abych zmizel.“

„Pomůžu vám,“ řekla. „Nevím sice jak, ale pomůžu vám.“

„Budu ještě chvíli hledat v knihách, jestli nenajdu ještě něco důležitého, ale pak se tam vrátím.“

Už zapomněl na to, jak před několika týdny utíkal od trhliny, pevně rozhodnut zapomenout na všechny mrtvé a na jejich tajemství.

15

F-Station

Lokocar se blížil k sektoru Bia, když se Floa ozvala po vlnách éteru. Její hlas se zdál deformovaný vysílačkou, ale ve skutečnosti byl plný vzteku.

„Liene, doporučuji ti, aby ses okamžitě vrátil do River Station, jinak podám oznámení, že jsi mi ukradl lokocar. Dávám ti čas do večera. Yeuze je s tebou?“

Glaciolog vypnul vysílačku a otočil se k mladé ženě s tmavými vlasy :

„Bezpečnost bude mít radost. To je trhlina v mém ochranném štítu, který mi guvernér poskytoval.“

Yeuze ho chtěla doprovodit až k propasti, oblékla si proto izotermickou kombinézu.

„Musíme si dát pozor na vlky,“ řekl. Teď, když Zrzaví Lidé odešli, vlci sem určitě přijdou sežrat mrtvoly.

„Víš o tom, že Společnost má chovné stanice vlků? Vlci byli už na vymření, přitom je potřeba, aby si „no man´s land“ udržel svůj divoký a nebezpečný charakter. Co kdyby se lidé pokusili najít si novou svobodnou existenci mimo koleje. Dost na tom, že komuny vyděděnců znepokojují Společnost. Proto se záměrně rozšiřují legendy, které mají obyvatelstvo zastrašit.“

Lien uchopil mladou ženu za ruku. Šli podél železnice, která náhle končila v chaotickém ledovém poli.

„Trhlina zmizela,“ řekl.

Jako ve snách pokračoval Lien v cestě, pak se vrhnul na všechny čtyři a hrabal ve sněhu. Bylo to jasné, trosky vlaků, mrtvoly, cesta vykopaná v ledu, to všechno zůstalo pod tunami ledu.

„Všechno je tam dole, Yeuze, všechno.“

Pomohla mu na nohy. Dlouho se pokoušel najít nějakou skulinu, nějaký otvor v ledovci, který by mu umožnil dostat se dolů. ale marně. Dokonce si ani nebyl jist, jestli je to, to správné místo. Zpátky k lokocaru šel jako ve snách. Yeuze ho chtěla povzbudit:

„Chtěli zahladit poslední stopy po Libizcnovi, ale myslíš, že se jim to podařilo? Někde na severu stále ještě existuje město F-Station. Zkusme ho najít.“

Lien ji poslouchal se shovívavým úsměvem. Chtěla mu nechat trochu naděje, oddálit jeho zklamání.

„Můžeme to zkusit,“ řekl. „Máme k dispozici tenhle lokocar a černou krabičku. Dokud mě Floa neudá, můžeme jet na sever. Ale jak jí zabráníme, aby to neudělala?

„Já vím jak,“ řekla bledá Yeuze. „Vysadíš mě v Kross Station. Odtamtud se už sama dostanu do River Station a půjdu za Floou.“

„Ne, za tu cenu ne.“

„Nic to neznamená. Vůbec nic. Ty pojedeš na sever, najdeš tam F-Station, bývalou Fionii. Tam si určitě někdo vzpomene na Libizcna a jeho teorii.“

Znovu zapojila vysílačku, když vyjeli opačným směrem ke Kross Station. Floin hlas nenechal na sebe dlouho čekat, ale když se ozvala Yeuze, změnila tón, začala mluvit roztomile.

„Čekám na vás,“ řekla.

„Bude vzteky bez sebe, až uvidí, že jsi přijela jen ty,“ řekl Lien, „a hlavně až zjistí, že jsem si nechal lokocar.“

„Neboj se, rychle na to zapomene.“

Na Yeuze velice zapůsobilo, že mohli jet tak rychle, objevila výhody přednosti. Nepřetržitě blokovali cestu nesčetným soupravám, osobním i nákladním vlakům, ale také obrněným vozům, mobilním pevnostem, hlídkovým a průzkumným vlakům. Bez přerušení a docela slušnou rychlostí přijeli do Kross Station. Pocítil opravdovou bolest, když ji nechával na nástupišti uprostřed chovatelů a překupníků zvířat, kteří se mu najednou zdáli tak hrubí. Ale to už projel vyrovnávací halou při výjezdu z nádraží a vydal se na sever. Potřeboval si doplnit zásoby, ale nechtěl to dělat v Kross Station, kde ho obvinili z černého obchodu s palivem.

Příručka Železničních instrukcí mu naznačila příští depo. kde si bude moci doplnit palivo, spojil se tedy s centrem vysílačkou, udal jim svůj číselný kód. Odpověděli mu sice velice zdvořile, ale zamítavě. V centru mají prázdné sklady, musí se zásobit někde jinde. Vojenský konvoj jim vybral celé skladiště.

Zatím ho to příliš neznepokojovalo, pouze snížil rychlost, aby se dostal k příštímu depu. Tam ale dostal stejnou odpověď a teprve teď pochopil, že v tom má prsty Bezpečnost, aby mu zabránila v cestě k F-Station.

„Mám přece prioritu,“ protestoval.

„Je mi líto,“ ozval se hrubý hlas,“ ale i kdybyste byl guvernér téhle Provincie nebo vrchní generál, stejně bych vám nemohl dát tekuté palivo.“

Rychle hledal na mapě nejbližší větší město. Bylo to Ots Station, město v lese pod ledovcem.

Trať se ponořila do tunelu v ledu, který se neustále rozšiřoval a brzy se naskytl úchvatný pohled. Trať, po které jel, vedla mezi obrovskými stromy, zkamenělými v ledu v celé své velkoleposti. Některé stromy si ještě uchovaly jehličí a listy, jako třeba borovice, smrky, modříny, duby a břízy. Do nedohledna se řadily koruny stromů. Křivky kolejí se do dálky třpytily ve světle reflektoru. Míjely je nekonečné řady vlaků, plně naložené dřevem.

V Ots Station už jednou byl a nemohl zapomenout na to nádraží určené pouze k překládání dříví, které mělo docela jiný ráz než ostatní nádraží. Nástupiště byla lemována různými saloony, kabarety a obchody ve stylu drugstorů. Dřevorubci vydělávali spoustu peněz a bez rozmyslu utráceli. V různých vagonech, počínaje super-pullmany až po

staré zchátralé nákladní vozy, plné průvanu, bydlely spousty holek. Ots bylo také jediné město, které nemělo kopuli a vydýchaný vzduch mezi původním povrchem země a ledovým stropem dosahoval poměrně snesitelné teploty.

V hlavním skladu paliva ho také odmítli, i když jim ukázal svoji prioritní kartu.

„Nemohu vám nic dát," řekl mu šéf střediska. „Právě jsme dostali příkaz uzavřít sklady. Na frontě se očekává velký útok a armáda bude palivo potřebovat."

Nemělo cenu dál naléhat, a tak se Lien vydal po barech a putykách shánět jakékoliv palivo nebo alespoň kupóny. Nabízel za to docela slušnou částku. Brzy se mu obchod podařil. Dva muži s trochu nejistým krokem se mu nabídli, že mu obstarají, co potřebuje.

„Přijeďte na nástupiště 85... Budeme tam na vás čekat," řekl jeden z nich.

Jakýsi mladík, který si hrál u automatů na mince, na něho mrknul.

„Dobrá, já tam přijedu," řekl Lien.

Cestou k lokocaru ho mladík dostihl:

„Nenechte se chytit do pasti. Jsou to mizerové. Zabijou vás, seberou prachy i váš lokocar..."

„Ale já potřebuju palivo," řekl Lien. „Za jakoukoliv cenu."

„Vy nejedete na elektrickou trakci?"

„Zařídil jsem si černou krabičku," vysvětlil Lien. „Kdybych jel na elektrickou trakci, musel bych tu a tam zastavit a mám pádné důvody domnívat se, že bych se dostal do potíží."

„Pojedeme za Gahou. Peron 19."

Mladík s ním nastoupil do vozu a překvapeně hvízdnul, když uviděl vybavení lokocaru. Nestávalo se mu často, že by měl příležitost cestovat takovou kategorií.

„Můžete mě vzít s sebou? Už nějaký čas se chci odtud dostat... Hledají mě, že jsem zašmelil pár stromů... Kvůli špatnému zraku jsem osvobozen od služby v armádě. Ale chtěl bych se dostat ke kamarádům, co žijou v jedný komuně. Chovají soby a díky jejich hnoji jsou úplně soběstační. Biometan, znáte to, ne? Docela jim to funguje, jen kdyby nebylo těch vojáků."

„Dobrá," řekl Lien, „když mi obstaráš palivo."

Gaha byla obrovská tlustá žena, která se živila všelijakou šmelinou. Za plnou nádrž chtěla dva kupóny a peníze. Konečně mohli opustit Ots Station. Lien nastavil rychlost tak, aby spotřebovali co nejméně paliva, ale aby to zase nezabralo moc času. Jeho společník neustále mluvil, prozradil mu, že v rozlehlých lesích v Ots se schovává spousta lidí. Buď se skrývají před vojnou nebo před Bezpečností.

„Často tu jsou rvačky. Kolikrát přepadnou město, aby ho vyrabovali. Někdy teče i krev, přísahám."

Pak přišlo obrovské seřaďovací nádraží Baltic Station. Tam ho chlapec jménem Farm opustil. Lien mu dal trochu peněz.

„Musím zjistit, na kterou trať převedli město

F-Station," vysvětloval, když se s ním loučil. „Kdyby ses něco dozvěděl, dej mi vědět..."

„Slyšel jsem o tom. Říká se, že je poslali na frontu, aby tam stavěli zákopy. „

Lien ztratil nejméně dvě hodiny, než se mu podařilo něco zjistit. Získal pár informací od jednoho železničáře.

„Do Baltic Station je nepustili," vysvětloval. „Zabrali by tu všechny koleje. Ochromilo by to celý město. Rozdělili je do několika menších souprav, i tak dost velikých, nejmenší z nich zabírá dvacet kolejí a řekl bych, že teď jsou na polární síti. Našly se po nich stopy, rozumíte? Výkaly a odpadky."

„Děkuju vám," řekl Lien a snažil se mu dát nějaké peníze, ale železničář stroze odmítl :

„Já jsem proti těmhle deportacím obyvatel. Předpokládám, že máte v tom městě někoho z rodiny?"

Lien sklonil hlavu, aby se neprozradil.

„Buďte opatrný, protože polární síť je důkladně hlídaná. Tamti naproti se jednou po ní vydali jenom kousek a osm dnů byly všechny vlaky zablokovány."

„Je to blízko fronty, tam dál?"

„Och! Skoro v ní. Riskujete, že narazíte na minu nebo vás zasáhne raketa. Zrovna dneska v noci to roztrhalo napadrť jeden vlak plný lidí."

Několik kilometrů od Baltic Station začínaly stopy bojů a brzy se dostal do hrůzostrašného prostředí. Jeho vůz, který mu nikdy nepřipadal tak nicotný, se proplétal mezi ocelovými monstry, naloženými děly a raketomety. Náhle se před ním objevil obrovský železniční křižník. Byl dlouhý asi kilometr, jeho výška dosahovala téměř dvou set metrů. Jel asi po padesáti kolejích, projížděl podél fronty a plnou silou ostřeloval nepřátelské pozice. Řev těch mašin a vibrace, které to vyvolávalo, měnily krajinu v děsivé peklo. Ze své řídicí kabiny Lien viděl, jak se koleje na ledu prohýbají. Prozatím měl ale stále díky své černé krabičce přednost. Přesně stejnou, jako měly velící lokocary generálů a jiných šarží.

Trochu stranou od bojové zóny se držely nekonečně dlouhé lazaretní vlaky, ty neměly žádné přednosti. Zarazilo ho, jak byly zchátralé a ubohé. Na konci každé soupravy byly spalovací pece. Některé z nich vypouštěly do vzduchu neustále černý a mastný kouř.

Náhle se octnul v paradoxní situaci, protože jel po prioritní trati společně s dalšími majiteli černých krabiček. Byl tam takový nával, že se mohl pohybovat jen směšnou rychlostí. Pěšky by to bylo rychlejší. A pak už se musel úplně zastavit, trať byla totálně ucpaná. Rázní generálové a plukovníci se mezi sebou dohadovali, strojvůdci vystupovali, aby se podívali, co se děje. Potom se kolona opět pohla, po chvíli se jednotlivé vlaky rozptýlily na různé koleje. Lien naprogramoval svoji krabičku na polární síť a zároveň se snažil zjistit přesnou pozici F-Station.

Pak přišla první kontrola vojenské Bezpečnosti. Samostatné vozy odváděla na odstavnou kolej, kde poddůstojníci prověřovali jejich totožnost. Díky černé krabičce se kontrole protentokrát vyhnul, ale neměl vůbec jistotu, že se tnu to příště znovu podaří.

Hladový a unavený se zastavil uprostřed noci v malém městečku, které se jmenovalo Meridien Station. Našel otevřenou hospodu, plnou prostitutek a lidí propuštěných z fronty. Dozvěděl se, že Meridien Station vznikl jako místo odpočinku pro vojáky z fronty. Opatrně se vyptával na F-Station a na možnost získat někde palivo. Tlustý seržant od spojů mu nabídl, že mu prodá pár kanystrů, Lien šel za ním do skladu, kterému seržant velel. Naložili kanystry na drezínu a jeli je přečerpat clo Floina lokocaru.

„Vy jedete do F-Station?“ zeptal se ho seržant nedůvěřivě. „Tam nikdo nikdy nejezdí.“

„Tajné poslání,“ odpověděl Lien stručně. „Mám k dispozici černou krabičku.“

„Rozumím,“ na muže to zapůsobilo. „Ale je to dost riskantní. F-Station určitě visí někde na nějaké trati, odříznuté z obou stran a je pod palbou z jedné nebo druhé strany.“

„Na jaké trati? To město přece potřebuje nejméně deset kolejí.“

„Rozdělili ho na několik dlouhých souprav a donutili je, aby se vydaly na starou polární síť.“

Lien se tvářil, že rozumí, ale když byl opět sám, podíval se do své příručky. Polární síť vedla přesně v místě arktického polárního kruhu. A směřovala přímo na frontu.

Aby se na ní dostal, musel Lien projet do posunovacího centra v Kola Station.

Blížil se k městu, utiskován ze všech stran vlaky, které měly přednost, až ho nakonec odklonili na vedlejší kolej. Nejprve si to neuvědomil, dokonce si myslel, že černá krabička ho vyvede ze svízelné situace a že opět získá takovou přednost, na jakou má právo. Ale lokocar byl od té chvíle řízen na dálku, ztratil nad ním jakoukoliv kontrolu. Zpomalil a zastavil v kontrolní stanici.

Tři muži od Bezpečnostní hlídky nastoupili do kabiny, aby prověřili jeho totožnost.

„Provádím tajnou misi pro Společnost,“ pokoušel se vysvětlit.

„Ale schéma té mise není ve vaší černé krabičce,“ poznamenal zdvořile poddůstojník kontroly.

„Neexistuje žádné řídicí schéma, mám se dostavit pro instrukce do Kola Station.“

„Dobře,“ řekl poddůstojník. „My vás tam doprovodíme.“

Hlídka ho zapřáhla za sebe. Lienovi se vůbec nelíbilo, že hlaveň jejich kulometu byla po celou dobu cesty, která trvala půl hodiny, namířena na jeho lokocar.

V doprovodu svých strážců se odebral do kanceláře Bezpečnosti v Kola Station. Cestou se pokoušel srovnat si v hlavě myšlenky a přijít na to, jak se z toho dostat. Jestliže na něho čekali, znamená to, že Bezpečnost se rozhodla definitivně ukončit jeho odysseu. Proč zrovna tady, v Kola Station, uprostřed vojenského území?

„Věděl jsem, že se spolu znovu setkáme,“ řekl poručík Skoll, jakmile Lien vstoupil do místnosti.

16

F-Station

Skoll poslal muže z bezpečnostní hlídky pryč a Lienovi pokynul, aby se posadil.

„Jak se vám podařilo, že jste tu dřív než já?“ zeptal se ho Lien s upřímnou zvědavostí.

„Přijel jsem přímo.“

„Ale nemohl jste přece předpokládat, že pojedu do Kola Station. Všude se mi snažili zabránit v cestě tím, že mi odmítali prodat palivo.“

„Vydal jsem patřičné příkazy v tom smyslu,“ řekl Skoll, „ale věděl jsem, že vy si nějak poradíte.“

Lien svraštil obočí. Už tomu vůbec nerozumněl. Vypadalo to, jako by se mu poručík snažil naznačit, že bylo nevyhnutelné, aby se v Kola Station setkali.

„Už nějakou dobu se velice snažíte, Liene Ragu a vaše aktivita mě moc zajímá. Chcete se dostat do F-Station. že ano? Myslíte si, že se vám to podaří?“

„Proč ne?“ odpověděl Lien. „Ještě se nevzdávám.“

„Máte pravdu,“ zamumlal Skoll, „a já vám pomůžu.“

Vyndal z kapsy červené doutníky, jeden si zapálil. Lien odmítl, stále ještě se nemohl vzpamatovat z překvapení.

„Od té doby, co vás náhoda přivedla do sektoru Bialystok, děláte starosti Společnosti, a tím i Bezpečnosti. Guvernérova dcera věděla, že se kolem F-Station něco děje, proto vás podporovala. Trošku neuváženě se pustila do války proti Bezpečnosti. Doufala, že se jí podaří zkrotit mocenské ambice, které si Bezpečnost dělala, tím, že je obviní z genocidy. Pak ale dostala strach a raději se vrátila pod ochranné otcovské křídlo. Vypadalo to, že vy budete jednat stejně, ale vy jste nesložil zbraně a pátral jste dál správným směrem. Prokázal jste výjimečnou prozíravost tím, že jste se orientoval na Zrzavé Lidi.“

Lien si stále ještě dával dobrý pozor na to, co přijde. Nevypadalo to, že by poručík jednal podle instrukcí. Normálně by ho přece musel ihned zatknout a poslat zpět. A on mluvil o tom, že mu pomůže dostat se do F-Station? To ho znepokojovalo!

„Vyslýchal jsem Harla Merna. To já jsem ho potom přinutil okamžitě odjet z River Station. Vím, co hledáte a zajímá mě to také. Já jsem taky četl Greoga Lukase, Tiarase, Libizcna a Dacana. Ale hlavně Libizcna. Prožil své poslední dny ve Fionii, z kterého se stalo F-Station od té doby, co má Společnost v rukou všechnu moc. Ale v F-Station se určitě zachovaly nějaké vzpomínky na Libizcna. Věnoval své rukopisy městské knihovně. Ale knihovna je teď na dně propasti v sektoru Bia. Libizcn zanechal určitě i jiné dědictví v F-Station, mám o tom určité informace. Pojedeme spolu.“

„Nebudu spolupracovat s člověkem od Bezpečnosti,“ řekl Lien povýšeně.

Skoll sklonil hlavu a vstal. Přecházel po místnosti, upřeně hleděl na stěny, strop a podlahu a rozmýšlel.

„Pojďte se mnou,“ řekl.

Lien chvíli váhal, díval se, jak kráčí ke dveřím a pak se přece jen vydal za ním. Z Bezpečnosti šli do Lienova lokocaru. Strážní hlídka zmizela.

„Tam to bylo moc nebezpečné,“ řekl Skoll a odebral se clo zadní části vozu.

Rozepnul si svoji vestu na knoflíky a odhalil hruď pokrytou jemnými chlupy. Lien si s hrůzou uvědomil, že jeho hruď a možná i celé tělo je porostlé ryšavou srstí.

„Když mám jít na lékařskou prohlídku, musím před tím použít depilační krém. Neustále jsem v nebezpečí, že budu odhalen.“

Lien se nedal jen tak snadno přesvědčit, i když mu to dávalo určitou naději.

„Moje matka poznala Zrzavého Muže. Byla to nevzdělaná Jakutka, která žila odjakživa ve velmi tvrdých podmínkách. Její lidé byli již odedávna zvyklí na velkou zimu a v nové době ledové vedli stejný způsob života jako jejich předci. Jednoho dne odešla s kmenem Zrzavých Lidí a přivedla mě na svět. Později se zase vrátila a žila ve městě pod kopulí jako služebná. Podařilo se jí vše utajit, takže mě všichni považovali za normální dítě. Teprve až když jsem začal dospívat, po celém těle se mi objevila srst. Naštěstí mimo obličej a končetiny. Věděl jsem, že můj otec patřil k primitivním bytostem a dovedete si jistě představit, co prožívám, když zvednu oči ke kopuli. Pohled na mé příbuzné, jak odklízejí led, mě naplňuje smutkem a vztekem. Proto hledám své kořeny.“

„Máte velmi špatnou pověst, poručíku.“

„Nenávidím lidi, kteří si říkají civilizovaní a za mou krutostí není nic jiného než striktní plnění předpisů. Počkejte tu na mě.“

Lien ho sledoval, jak se proplétá davem na nástupišti a ptal se sám sebe, jestli se mu to nezdá. V tom musela být určitě nějaká léčka. Poručík Skoll mu určitě lhal, aby tak lépe odhalil, co ví o Libizcnovi a Zrzavých Lidech.

Teprve po dvou hodinách se Skol 1 vracel, Lien ho pozoroval z okna. Poručík cestou několikrát zvedl hlavu k nádražní kopuli Kola Station. Jestli měl opravdu v sobě něco ze Zrzavých Lidí, pak byla jeho snaha objasnit tajemství svého původu pochopitelná.

„Odjíždíme,“ řekl Skoll.

Rozvážně vsunul kódovací kartu do černé krabičky.

„F-Station je už týden odříznuté od sítě, ale my se tam stejně dostaneme.“

Několik metrů od jejich koleje vybuchl granát a Lien si na pár vteřin pomyslel, že je znovu uprostřed fronty. A pak nastalo hotové peklo. Skolla se jakoby vůbec netýkalo, co se kolem děje. Blízko nich náhle explodoval celý vlak, plný paliva. Lien se otočil a viděl cisterny na jedné hromadě, lidské pochodně, jak se snaží z toho dostat a vrhají se na led, který se pod plameny rozpouští a zanechává olejové skvrny.

O kousek dál odstraňovaly obří jeřáby z kolejí trosky obrněných vlaků. Flotily rychlých minometných vozů se přemísťovaly bláznivou rychlostí. Ohnivé stopy střel osvětlovaly nebe, na horizontu svítila severní záře. Světlo ale nepocházelo od slunce, nýbrž od reflektorů a výbuchů.

„Už tři dny probíhá bitva o životně důležitý uzel... V tomhle kraji jsou bažiny. Prameny teplé vody vystupují až na povrch a ohřívají ledové kry. Tratě se tu musí neustále opravovat. Některé jsou umístěny na pontonech. Ale je to jediné místo, kudy se dá projet, jinde jsou obrovská skaliska.“

Stroje, které kladly koleje, pracovaly neuvěřitelným tempem. Ani nebylo zapotřebí dělníků. Koleje se upevňovaly do ledu pomocí kotev ve tvaru dlouhých tyčí, které měly na konci nálož. Tyče se zapustily do hloubky až deseti metrů, nálož pod ledem explodovala, tím se kotva rozevřela a chvíli na to mohl po kolejích projet tisícitunový křižník.

Náhle se asi deset metrů před nimi koleje zvedly po výbuchu rakety, zkroutily se ve vzduchu jako chapadla chobotnice a zůstaly trčet k nebi. Vypadalo to jako katastrofická scéna ze špatného snu.

Poručík Skoll se snažil manipulovat s tlačítky na černé krabičce, ale ta na jeho příkazy nereagovala. Museli couvat dvě stě metrů k první výhybce.

„Jsme zablokovaný,“ řekl Lien, když se podíval na obrazovku elektronického zpětného zrcátka.

„Musí nás pustit.“

Priorita lokocaru se musela odrazit na radarech okolních vozů, protože ty začaly okamžitě couvat, až se lokocar dostal k výhybce.

„Jedeme ale v protisměru,“ zařval Lien.

„Já vím, to nevadí.“

Jízdou plnou rychlostí na zpátečku v protisměru se mohli dostat do pěkného maléru, ale černá krabička fungovala dokonale, jakmile se přiblížili, trať v protisměru se uzavírala. Brzy byli opět na normální trati a mohli pokračovat v cestě směrem na F-Station. Ale nepřátelské bombardování pokračovalo. Blízko tratě ležel na boku lehký křižník a hořel. Žárem se led pod ním rozpouštěl a křižník se pomalu propadal do hloubky.

„Má atomový reaktor,“ vysvětlil Skoll. „Ten se může propadnout až do středu země.“

„Ale co radiace... To místo bude přece totálně zamořené?“

„Na to Společnost kašle. Musí se neustále prokousávat k východu. Až porazí Sibiřskou, zaútočí na Panamerickou. Pak nastanou ještě horší boje.“

Na patnácti sousedních kolejích je předjížděl těžký křižník a střílel ze všech svých kanónů. Každou vteřinu vycházely z hlavní jeho děl stovky střel a granátů. Byl to ďábelsky krásný obraz. Monstrum ozářené nádhernými barvami, červenou a zelenou, fialovou a žlutou, se halilo do duhové páry na šedivém pozadí ledového světa.

O kus dál ležela na kolejích těla vojáků, Skoll začal brzdit, pak ale znovu přidal.

„Ne,“ řekl Lien, „za tu cenu ne. Jsou tam ranění.“

„Stejně jsou v téhle zimě odsouzení na smrt. Nemocniční vlak přijede až za několik hodin.“

Obrněný vlak musel asi narazit na minu a rozlomilo ho to na dvě půlky. Exploze rozprášila vojáky po okolí. Všude kolem ležely stovky těl. Výbuch jim většinou potrhal kombinézy a jejich těla už byla fialová mrazem.

Projeli, sice pomalu, ale projeli. Podél trati proudily řady mužů, vypadalo to, že ustupují a Skoll neskrýval své obavy.

„Trasa je asi přerušená. Jinak by se přece nevraceli pěšky.“

O patnáct kilometrů dál uviděli obrovské nakupení železného šrotu, jaké si nedokázali ani představit. Stovky obyčejných vagónů, ale také bojové vozy, obrněné vlaky a mobilní pevnosti.

Lokocar se mezi tím musel doslova proplétat. Skoll se pokoušel prorazit po straně a jako zázrakem se mu podařilo najít jednu jedinou kolej, která zůstala volná mezi dvěma železnými monstry. Na jedné straně stál nehybně raketomet, zasažený přímo na místě a na druhé obrněný vlak, jehož dvojitý motorový vůz explodoval. Projížděli krok za krokem, zkroucené kusy železa odíraly lokocar na bocích, ty nejnebezpečnější, které je příliš ohrožovaly, musel i odstranit laserem.

A pak přišlo vysvětlení. Nepřítel útočil na jejich pozice z obřích minometných pevností. Výsledek byl nepředstavitelný. Kolik mužů asi zůstalo uvězněných v těchto hrobech ze železa a oceli?

„Jsme uprostřed nepřátelského území. Bojové vlaky se teď sice stáhly, ale mohli bychom narazit na hlídkový nebo výzvědný vůz. F-Station je po naší levé straně a blížíme se k výhybné koleji. Budeme mít štěstí, jestli výhybky budou ještě fungovat.“

Vyzkoušeli dobrou desítku výhybek, ale všechny byly zablokované.

„Jdu ven,“ řekl Lien a oblékl si kombinézu.

Železnou tyčí se pokoušel výhybku uvolnit, když za ním přišel Skoll.

Neměl na sobě izotermickou kombinézu, a přesto mu nebyla zima.

„Pusťte mě, zkusím to.“

S neuvěřitelnou silou se opřel do výhybky, ta náhle povolila, úlomky ledu odskakovaly od uvolněných kolejnic.

„Teď už věřím, že jste potomkem Zrzavých Lidí,“ řekl Lien. „Až doposud jsem úplně přesvědčený nebyl.“

Jeli ještě třicet kilometrů, než se dostali k docela malému nádraží bez kopule, podél tratě stálo jen několik izotermických vagónů.

„O kus dál je už trasa úplně odříznutá. Musíme jít pěl kilometrů pěšky. Jste na to připraven?“

„Co, do F-Station už je jen pět kilometrů?“

„Ne. Musíme se dostat k nejbližšímu dopravnímu prostředku.“

Skoll musel zpomalit, Lien mu nemohl stačit. Pokračovali dál po kolejích, dokud z nich nezbyly jen železné úlomky, zamrzlé v průhledném ledu. A pak Liena udeřil do nosu zvláštní pach. Objevil se před nimi malý muž, oblečený do kožichu, obličej měl chráněný vrstvou zvířecího tuku. Skoll s ním mluvil neznámým jazykem.

Jakut mu naznačil, aby ho následovali. Za chvíli došli k osadě velkých stanů ze sobí kůže. Lien si všimnul saní a při vázaných psů, kteří vypadali hrozivě. Snad to byli částečně ochočení vlci.

Skoll vyndal z kapsy peníze, otočil se k Lienovi.

„Máte dolary '.',,

„Mám, ale musím otevřít kombinézu.“

Zavedli ho do stanu, kde seděly ženy a děti kolem starodávné pece, z které vycházel neskutečný smrad.

„To je tulení olej. Tady jsme na ledové kře. Pod vahou ledu vystoupil oceán a vrstva ledu je tu jen velmi slabá, od začátky doby ledové se zvedla sotva o metr.“

Tábor nomádů opustili na saních se psím spřežením. Před odchodem jim Jakuti ještě řekli, že o kus dál jsou usídlení Zrzaví Lidé, loví ryby a že s nimi udržují dobré sousedské styky.

Museli se zastavit, aby se trochu vyspali. I přesto, že měl kombinézu, necítil se Lien příliš dobře. Psi vyli téměř celou noc, moc nálady jim to nepřidávalo.

Druhý den kolem poledne zahlédli v dálce obrysy F-Station. Skoll si raději natáhl kombinézu, aby nevzbudil pozornost, převlékal se na mrazu, Liena to úplně roztřáslo. Po dlouhé době se před nimi zase objevily koleje, desítky kolejí. Kvůli této síti se nedávno odehrála strašná bitva, ale stopy po ní už zmizely v ledu, který tu byl v neustálém pohybu. Stovky mrtvých byly navždy pohřbeny pod ledovými krami a přitahovaly podmořskou faunu, která se tady v kraji vyskytovala.

Bezpečnost pevně ovládala město. Společnost instalovala tepelnou centrálu, která vyhřívala domy, ale kapacita ústředny nestačila, takže v ulicích, které nebyly kryty kopulí, se prohánět ledový vítr.

Strážnice prověřila Skollovy papíry, než je pustili dál. Saně se psy nechali na strážnici.

„Topografie města se změnila,“ vysvětlil jim seržant, který velel stanici. „Donedávna město tvořilo čtverec o patnácti stech metrech na každé straně, ale teď je čtyři kilometry dlouhé a široké podle toho, kolik kde zabírá kolejí.“

Chodili až do večera. Skoll zašel tu a tam do domu na kolejích, položil několik otázek, na které většinou nedostal odpověď. Pomalu získávali představu o životě v tomhle deponovaném městě. Lidé pracovali pro armádu, vyráběli uniformy. V některých domech stříhali těžké izotermické látky, v jiných je šili a v dalších svařovali švy, aby byly naprosto nepropustné. Vyráběli také obvazy, spodní prádlo, spací pytle. Veškerá výroba byla určena pro armádu Společnosti a nesla svoji značku, zeměkouli obtočenou dvěma kolejnicemi ve tvaru řeckého písmene omega.

Kolem deváté večer se ubytovali v hotelu, nebo spíš útulku, ubohém a pochmurném. Vládla tam tíživá dusná atmosféra, kterou ještě zvyšovala přítomnost důstojníků od Bezpečnosti. Seděli u stolu a popíjeli pivo nebo vodku. Všichni je pozorně sledovali, když jedli podivné páchnoucí jídlo, ale neodvažovali se příliš si stěžovat.

V pokoji bylo chladno, Lien spal v kombinéze a myslel na všechny ty chudáky, kteří musí žít v tak nesnesitelných životních podmínkách.

Je pravda, že ve městě byly vážné nepokoje před deportaci, nebyly však o nic horší než kdekoliv jinde. Bezpečnost toho využila jako záminky, aby je mohla poslat pryč, na sever a hlavně aby mohla zlikvidovat celou intelektuální čtvrť, kde byly školy, knihovna a tiskárny.

„V tomhle městě hodně lidí pracovalo pro nakladatelství.“ vysvětloval Skoll ve tmě jejich úzké kabiny. Lien ležel na lůžku nad ním a poslouchal.

„Libizcn zanechal po sobě kulturní odkaz. Byl to vzbouřenec, nadšený intelektuál. Založil spolky, které se zabývaly úvahami o problémech světa doby ledové a některé z nich přetrvaly. Ale nikdy se nenašly jeho poznámky. „

„Vy ale znáte jeho revoluční teorii? Jeho hypotézu o původu Zrzavých Lidí? „

„Ano, znám ji.“

Lien se zachvěl a čekal.

„Neusnul byste, kdybych vám ji prozradil. A pak, je velmi nebezpečné znát ji. Dokud nemáme důkazy, musíme být maximálně opatrní.“

Celý další den sledovali tenkou stopu, mrzutý Lien nechápal poručíkovu neústupnost. Libizcn měl několik blízkých přátel a Skoll se snažil jít po stopě každého z nich, nebo alespoň jejich rodin.

„Ale většina z nich už jistě opustila město,“ protestoval Lien.

Ale přesto následoval poručíka při jeho zatvrzelém pátrání a brzy se jim skutečně podařilo zachytit malou stopu. Jistý doktor Klan, přítel Libizcna, měl syna, profesora věd. Ale stopa se zase rychle přerušila. Lon Klan našel smrt, společně se svými kolegy a žáky z gymnasia, v propasti Bia. Museli začít znovu od začátku.

Byla už skoro noc, když se dostali k jedné staré, skoro hluché paní, která jim moc nedůvěřovala. Její otec znal Libizcna, byli sousedé, ale nechtěla o tom moc mluvit. Lien nakoupil v mizerně zásobeném obchodě nějaké pamlsky, zaplatil za ně nekřesťanskou cenu. Ale pomohlo to, stará paní si mazala umělý med na ztvrdlý chléb a při tom se rozpovídala.

„Můj otec s ním často debatoval... Často se přeli o někom, kdo se jmenoval Vily Fuk.“

„Ano,“ řekl Skoll, v očích se mu zalesklo, „to je ono. Vily Fuk, co o něm víte?“

„Byl to spisovatel, ne? Můj otec hodně četl, hlavně vědecké knihy.“

„Zůstaly vám ještě nějaké knihy od Vilyho Fuka?“

„Nevím, musím se jít podívat.“

Znovu plná nedůvěry, odešla z malé kabiny, kde žila, na „půdu“, což nebylo nic jiného než zavazadlový prostor v jiném vagónu.

„Kdo je ten Vily Fuk, vy ho znáte?“

„Blížíme se, Liene, blížíme se k cíli.“

Zdálo se, že čekají celé hodiny. Jedna slabá žárovka osvětlovala chabě místnost. V sousedním kupé bez přestání vrčel šicí stroj, do toho se ozýval pláč dítěte. Jeho vzlykot připomínal chroptění umírajícího.

Pak se stařenka vrátila s tlustou knihou, kterousi nedůvěřivě tiskla k hrudi.

„Ta kniha patřila mému otci,“ řekla. „Má pro mě velkou cenu.“

Po půl hodině odešli. Na kulatém stolečku pokrytém vyšívaným ubrusem zůstaly ležet pomačkané bankovky. A Skoll si odnášel knihu.

Ke své ubytovně se vraceli opatrně velkými oklikami.

„Nesmíme tu zůstat ani chvíli. Můžou nás zlikvidovat, aniž by nám dali nějakou šanci. Bezpečnost se už určitě začala ptát, co tu dělám. Najíme se a trochu se vyspíme, ale ještě dnes v noci musíme odjet.“

Lien si oddechl, když se vrátili do hotelu a zjistili, že ve velké společné místnosti, což byl v podstatě jeden vagón zbavený příček, není nikdo z mužů od Bezpečnosti.

„Neradujte se,“ řekl znepokojený Skoll. „Znám metody Bezpečnosti. Musíme odejít.“

„Ale sáně máme přece u nich na stanici.“

„Odejdeme pěšky na sever.“

„To je šílenství.“

„Ne... Je to den cesty, než se dostaneme k Barentzově síti. Tou trasou zásobuje Společnost své území rybami a od počátku války velice pečuje o to, aby síť nepřestala fungovat. Ale abychom se k ní dostali, musíme přejít zakázané území.“

„Radioaktivní?“

„Nevím. Je zakázané. Ani nevím, jestli je hlídané lidmi nebo přístroji. Ale jestli se nám podaří přes něj dostat, přijdeme k malému nádraží v Norv... Je to středisko chovu sleďů. Zápach nás povede. Můžeme se vydávat za obchodníky s rybami.“

„Ale co ta kniha, Skolle?“

„Ta je teď nejdůležitější. Jsem připraven se pro ni obětovat, ale vy mi přísahejte, že ji dopravíte do méně barbarských míst a že její obsah zveřejníte.“

17

F-Station

Do rána ušli vzdálenost, kterou Lien odhadoval tak na třicet až čtyřicet kilometrů. Zastavovali se pravidelně, aby snědli trochu přeslazené ovocné zavařeniny, kterou Skoll opatřil na cestu.

Lien se konečně dozvěděl, v čem spočívala převratnost Libizcnovy teorie. Protože byl specialistou na náboženství, bývalá i současná, přitahoval ho Bílý Vlk, kterého nacházel u všech kmenů Zrzavých Lidí. Jeho jméno se ale někdy lišilo, shodná zůstávala pouze zvuková příbuznost. U lovců vlků to byl pochopitelné Bílý Vlk, ale u kmenů Zrzavých Lidí, které žily podél tratí a živily se sběrem odpadků, to byl Bílý Vlak. A konečně rybáři, kteří žili v osamělých skupinách na ledových krách, uctívali jakousi mýtickou rybu příbuznou se žralokem a nazývali ji Mořský Vlk. A Libizcna napadlo, že všechna tato jména vlastně vycházejí ze jména Vily Fuk. Genetik sice zemřel už před sto lety, ale Libizcn se mohl ještě setkat s lidmi, kteří Fuka znali, vždyť historik je už padesát let mrtev. Ve svých tajných poznámkách se snažil o rekapitulaci genetikova života, který ho celý věnoval neustálému zdokonalování odolnosti člověka vůči chladu.

„Chcete říct, že Vily Fuk vytvořil novou lidskou rasu?“

„Přesně tak. Všechno je popsáno v té knize, kterou si odnášíme a kterou Libizcn hledal, když přišel do Fionie, tedy do F-Station."

„Trochu o tom pochybuju. Je přece možné, že po Libizcnově smrti otec té paní vzal knihu k sobě. „

„A co Zrzaví Lidé..."

„Společnost se toho velmi zalekla. Jejich ekonomická expanze a získání politické moci bylo postaveno na trvalém stavu klimatických podmínek a na potřebě člověka chránit se před mrazem. Zběsile zdokonalovala svoji železniční síť, vytlačovala ostatní konkurenty a jiné možnosti přežití a jiné možnosti dopravy postupně ze hry. Například letadlo našich předků nebo všechny typy automobilů, které nepotřebují koleje. Do toho přišel nějaký Vily Fuk a ohrozil nezadržitelný vzestup Společnosti tím, že vytvořil rasu lidí, schopných odolávat mrazu. Fuk byl pronásledován, zatčen, uvězněn, ale jeho výtvory už nešlo zničit. Společnost se musela vzdát jakékoliv myšlenky na genocidu. Ostatně Fukovo dílo nebylo bez kazu. Intelektuální vývoj Zrzavých Lidí se příliš nepovedl. Libizcn vyslovil teorii, že jim chybí jeden enzym, nevím který. Protože je Společnost nemohla nechat všechny zmizet, zvolila jinou cestu. Začala postupně lidem vštěpovat sprostý rasismus vůči Zrzavým Lidem, což se jí dokonale podařilo. Dnes už není člověka, který by jim záviděl jejich osud. Nikoho vůbec nenapadne, jaké mají obrovské možnosti. Naopak, považujeme je za odpuzující a nemravné primitivy a lidé se otáčejí, jako by pohled na ně byl něčím opravdu obscénním. Ale do toho nepasuje Libizcn a jeho hypotéza. Prohlásili ho tedy jednoduše za blázna a Společnost znovu získala své pozice."

Šli stále dopředu, stoupali do mírného svahu na jakýsi pahorek. Lien se rychle zadýchával, pomyslel si, že filtr jeho masky špatně funguje.

„Ale Zrzaví Lidé tu jsou pořád a jsou živým důkazem toho, že proti chladu se dá bojovat. Já jsem vlastně taky důkaz, důkaz kompromisu. Můj inteligenční kvocient dosahuje výborného průměru a nikdy mě nikdo nepovažoval za kreténa. Kdyby Společnost znala můj původ, byl by to můj konec."

Později se Lienovi svěřil se svým nápadem. Nechá znovu vytisknout knihu Vilyho Fuka, otce i boha Zrzavých Lidí a rozešle ji všem biologům a genetikům.

„Vily Fuk si zahrál tak trochu na čaroděje, chtěl postupovat moc rychle. Ale při zachování určité opatrnosti je možné transformovat člověka žijícího v uzavřených městech chráněných před zimou tak, aby byl schopen odolávat i velmi nízkým teplotám."

„To by byl konec monopolu Společnosti," řekl Lien. „To nikdy nepřipustí."

„Jestliže tisíce lidí na různých místech budou o všem vědět, Společnost se nebude moci postavit proti masovému hnutí. Zveřejníme také záležitost F-Station, likvidaci intelektuální čtvrti města. Uvidíte, že uspějeme."

Lien se právě zastavil na vrcholku pahorku a zůstal nehybně stát. Z výšky bylo vidět na celou rozlehlou planinu, obklopenou obrovskými ledovými skalisky. Planina měla měděnkovou barvu, tu a tam byly tmavší, téměř černé skvrny.

„Co to je?" zamumlal Lien ohromeně.

„Vegetace," řekl Skoll chraplavým hlasem... „Jednoduchá vegetace. A cítím na tváři teplý palčivý vzduch... Měl byste si zvednout masku."

Lien počkal ještě chvíli, ale pak náhle pochopil, proč se mu už delší dobu zdálo, že filtr nefunguje.

„Teplota je hodně nad nulou a tahle ledová skaliska se postupně rozpouštějí. Ta planina se musí rozšiřovat o několik metrů za rok."

Objevili krtonožky, které byly téměř průsvitné.

„Je to sopečná krajina," řekl Skoll. „Proto je ta oblast už dlouho zakázaná. Společnost se bojí, že by sem přišli lidé a našli by tu výborné podmínky pro život. Vždycky sedá odtud odejít, když se schyluje k vulkanické erupci."

Museli jít ještě dvě hodiny po vrcholu skalního útesu, než objevili jakýsi kužel, který umožňoval sestoupit na planinu. Kužel končil úzkým otvorem, z kterého vycházel příšerný zápach. I přesto, že bylo teplo, Lien si rychle nasadil masku, aby nemusel dýchat ten odporný puch. Přístup dolů k planině vedl skrz jakési sopouchy, které byly plné zvířecích mršin.

„Pozor," řekl Skoll vrávoraje. „To je uhelný plyn... Ve vulkanické krajině se vyskytuje často..."

Najednou se zhroutil a začal klouzat dovnitř do sopouchu. Lien ho v poslední chvíli chytil za ruku, pevně ho přidržel, nasadil mu masku a odtáhl do bezpečí. Poručík znovu rychle nabyl vědomí:

„Děkuju... Málem jsem tam zůstal. To místo se ani nemusí hlídat. Jediný přístup je smrtelně nebezpečný pro ty, kdo si nedávají pozor."

„Tudy přece nemůžeme nikdy projít."

„Musíme. Musíme' se protáhnout mezi zdechlinami. Na druhé straně bude teplá voda, tam se umyjeme. Máme štěstí, že filtry masek nepropustí uhelný plyn, musíme toho tedy využít."

Museli odstranit několik mršin vlků, které už byly napůl v rozkladu vlivem teplého vzduchu, stoupajícího ze šikmých sopouchů. Čím dál postupovali, tím pokročilejší bylo stádium rozkladu. Vlci asi pronásledovali soby, kteří utekli z nějaké farmy, protože velcí přežvýkavci přehrazovali svými nafouklými těly průchod. Jeden z nich prasknul, rozteklé vnitřnosti vyhřezly ven.

A pak už úplně ztratili hlavu, nemysleli už na nic jiného, než jak se co nejrychleji dostat z téhle pasti, ať už je na konci čeká cokoliv.

První mrtvola Zrzavého Člověka, na kterou narazili, jim vyrazila dech. Celý kmen asi dvaceti lidí se musel udusit uhelným plynem. Muži, ženy i děti napadali jeden po druhém do jakéhosi sifonu a mrtvoly ho vyplňovaly až po okraj.

Pološílení hrůzou a na pokraji mdlob se dostali ven, běželi ke kaluži teplé vody na úpatí skaliska a vrhli se do ní.

Nakonec se jim přece jen podařilo přejít vulkanickou oblast, vyhnout se všem kráterům a gejzírům.

„Miliony lidí by tu mohly spokojeně žít," řekl Skoll.

Lien přemýšlel, jak se odtud dostanou. Bude tu ještě další sifon, naplněný uhelným plynem a mrtvolami? Jak se

odtud dostat?

Najednou se před nimi objevilo jakési zvíře, vypadalo jako sob, ale bylo mnohem menší.

„Některým zvířatům se asi podařilo projít ještě před tím, než se sifon ucpal. Anebo existuje ještě jeden východ.“

„A co lidé, mohli tudy taky projít?“

„Nevím, je to možné.“

Noc se blížila a stále nic nenacházeli. Pouze nejasné stopy nějakého stáda. Možná to byli poníci, pocházející ze stepních koní.

„Myslím, že tu budeme muset strávit noc,“ řekl Skoll a posadil se na pahrbek pokrytý lišejníkem.

Nebyla to jediná vegetace, byly tu i zakrslé keře a v některých jamkách trsy trávy, podobné nízkému obilí. Možná že se zrnka dostala nějakým zázrakem až sem.

Ke spánku se uložili nedaleko teplého pramene. Lien se v noci probudil, potřeboval se vymočit a v dáli zahlédl malé světlo. Nejprve si pomyslel, že se jedná o nějaký vulkanický úkaz, ale protože se světlo nehýbalo, šel vzbudit Skolla.

„Pojďme se tam podívat.“

Když se přiblížili k světelnému bodu, c zval se zuřivý štěkot. Pak následovaly výkřiky a Skoll uchopil Liena za rameno :

„To jsou Jakuti. Myslím, že jsem zachráněni.“

Rodina Jakutů, která, jak to vypadalo, měla potíže s Bezpečností, se už před časem uchýlila sem do těchto končin. Vysvětlovali, že se sem dostali přes ohnivé jezero, chtějí se tu usadit a doufají, že tu budou moci chovat soby.

Ráno je dva muži zavedli k jezeru. Tudy vedla jediná možná cesta. Přes vařící vodu, z které vystupovala dusivá pára. Podle Jakutů se jezero táhlo asi kilometr mezi dvěma ledovými skalisky, které horká voda pomalu rozpouštěla. Tu a tam se oddělily velké bloky ledu a svým pádem do vody způsobily velké vlny, které všechno pustošily.

Na břehu ležely, vytažené z vody, tři lodě. Pod nohama byla zem už rozpálená a představa, že by se měli nalodit do téhle bárky ze sobí kůže, připadala Lienovi jako šílenství. Už dvě a půl století se člověk neplavil po žádné vodní ploše. Pouze velmi bohatí si mohli dopřát iluzi plavby v podobných zařízeních jako byl klub, kam chodila Floa.

Kolem koupě lodi vznikl problém, Jakuti odmítali peníze, které jim v téhle pustině byly k ničemu. Skoll už byl nervózní. Lien vytáhl z kapsy velký svazek bankovek a pohled na ně přece jen Jakuty obměkčil. Třeba je budou někdy potřebovat.

Liena popadla hrůza, když se octli uprostřed výparů na vodě, která neměla daleko k varu. Ta sobí kůže nemůže přece nikdy vydržet, loď se určitě potopí a oni skončí strašnou smrtí.

Ale Skoll se dobře zorientoval a brzy se dostali na ledový břeh, který teplá voda neustále nahlodávala. Zpátky by se jim to už nepovedlo, jejich kožená kánoe byla úplně nacucaná vodou.

Odpoledne zahlédli kopuli Norv Station a zároveň je do nosu udeřil zápach sušených sleďů.

O tři dny později trpaslík, který dělal vrátného v kabaretu Miki v kostýmu šaška krále Františka I., nemohl uvěřit svému nosu. Nedůvěřivě se díval na muže, který stál před ním a příšerně páchl rybami.

„Poslyšte, příteli, my tu nejsme žádné mořské zoo... Ale, vždyť já vás znám, vy jste Yeuzin přítel?“

„Musím ji okamžitě vidět.“

Trpaslík se opatrně rozhlédl kolem sebe.

„Hlídají ji,“ zašeptal. „Pokusím se pro vás něco udělat.“

Na jeho radu se Lien protáhl pod podlahu kabaretu, padacími dveřmi se pak dostal do zákulisí. Odtud už bylo snadné najít Yeuzinu kabinu. V chodbě potkal několik lidí, které jeho zápach dráždil, ale nakonec se mu podařilo dostat se k Yeuze.

„Proboha,“ zvolala, když ho stiskla v náručí a hned se zase rychle odtáhla s nervózním smíchem.

„Jeli jsme ve vagónu plném ryb, určených do River Station.“

„Neměl jsi sem chodit,“ řekla Yeuze. „Floa se dohodla s Bezpečností. Takže teď je zase o něco bohatší. Dostala dalších deset procent akcií Společnosti.“

„Výměnou za mou kůži?“

Yeuze zavřela oči.

„Tuhle partii vyhrála ona... Myslím, že odhadla, že stoupneš u Bezpečnosti v ceně a že z toho může něco vytěžit. Nemůžeš tu zůstat. Chodí sem každý večer a já jsem pod kontrolou. Našel jsi F-Station?“

Přikývl.

„Co budeš dělat?“

„Odjíždím do Grand Star Station. Nejsem sám. Tam najdeme lidi, kteří bojují tajně proti Společnosti. Jakmile budu moci, přijedu za tebou, ať už budeš kdekoliv.“

Yeuze se usmívala, aby nemusela plakat.

„Jednoho dne dostaneš překvapující knihu,“ řekl. „Necháme ji znovu vytisknout a rozešleme ji po celém území Společnosti. Napsal ji jistý Vily Fuk.“

„Dobře,“ řekla se staženým hrdlem, „přečtu si ji pozorně. Jak se jmenuje?“

„Šikmá Trať.“

Vydalo nakladatelství
NAJÁDA Praha
jako svou 4.publikaci
v edici
ERO/SCI-FI

Z francouzského originálu
G.-J.Arnaud:
LA COMPAGNIE DES GLACES
vydaného nakladatelstvím
FLEUVE NOIR
Paris
FRANCE
přeložil Rubi Gorroño
Obálka a grafická úprava
© Pavel Šťastný, ANY, 1992
Technická redakce:
R.Václavíček
Vydání první.

Vytiskl REFOX, Praha.
Vyšlo 29.2. 1992

??

??

??

??

- 1 -